

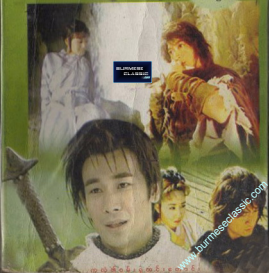

နေလင်းသော

သရုပ်ပြဇာတ်
သို့မဟုတ်

စာပေ - ၆

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁)

ဆရာဖြစ်သူ၏တားမြစ်ချက်

ဧည့်သည်များ၏ တည်းခိုဆောင်သည် အခြားအဆောင်များကိုသို့ပင် ခန့်ညားကျယ်ဝန်း၍နေထိုင်စေပေးပါ။ အဆောင်၏အနောက်ဘက်တွင် သစ်ပင်ပန်းများ စိုက်ပျိုးထားရာ ပန်မြီတစ်ခုသဖွယ် အလွန်သာယာပေသည်။

နံနက်လင်းမြို့ပြန်၍ သိုင်းလောကထိပ်သီးများသည် မြို့ဝင်းထဲ၌ ထိုင်၍ ဂိုင်းခွေစကားပြောနေကြလေ၏။

သူတို့သည် ချွေကွန်က လူတစ်ယောက်ကို ထမ်းပြေးလာကြောင်းတွေ့ရသောအခါ လွန်စွာအံ့သြသွားသည်။

ထရပ်ပြီး ကြိုနေမိကြလေ၏။ နီးကပ်လာသောအခါ ချွေကွန်ထမ်းလာသူမှာ ကျင်းချွန်းစန်းပင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ချွေကွန်က အဝေးကပင် အော်ပြောသည်။

“ဘာမျိုးနီ... ကျင်းချွန်းစန်း အဆိပ်မိလာလို့”

ချိုစိန် ပြေးထွက်သွားသည်။ ချွေကွန်၏ပန်းပေါ်မှ ကျင်းချွန်းစန်းကို ပွေ့ယူလိုက်သည်။ သူသည် ကျင်းချွန်းစန်းကိုသေချာစွာ စစ်ဆေးပြီး တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။

“တော်တော်ရက်စက်တဲ့ ဟုတ်ပါးပါလား”

၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူသည် ကျင်းချွန်းခန်းကိုမြေစို၍ အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင် သွားသည်။ ချွန်းခန်းနှင့်တကွ သိုင်းထိပ်သီးများသည် အခန်းထဲသို့ လိုက်သွားကြလေတော့၏။

ချွန်းခန်းသည် မနားတမ်း ပြေးလာခဲ့သူဖြစ်ရာ မောဟိုက် နေလေ၏။ သူသည် ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ ထိုင်ကာ မောဟိုက်နေသည်။ သိုင်းထိပ်သီးအတုံးတိုများသည် ချွန်းခန်းအား ဝိုင်းကြည့်နေ ကြလေ၏။

စုစုအင်းနှင့် ဝေးကွာသောမြို့သည် ပြန်လည်ရောက်မလာကြသေး ခေ။ ထို့အတွက် စိတ်ပူနေကြသည်။ ထိုစဉ် ကျင်းချွန်းခန်းအဆိပ်မိ လာသည်ဆိုတော့ စုစုအင်းနှင့် ဝေးကွာသောမြို့သို့ စိတ်ပူနေရာဖြစ် သွားသည်။

ချွန်းခန်း ကျင်းချွန်းခန်းအား အဆိပ်မြေဆေးတိုက်ကျွေးခဲ့ ပြီးလေပြီ။ ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေစေလိုက်သည်။ အသက်အန္တ ရာယ်မနီးရိပ်ရသောအချိန်မှ ချွန်းခန်းသည် ချွန်းခန်းရှိရာသို့ လာလေ သည်။

“ချွန်းခန်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ချွန်းခန်းမှာ အမောပြေသွားပြီဖြစ်ရာ အိတ်ထဲမှ ပုလဲထည် ထားသော ပုလဲဘူးကိုထုတ်ယူ၍ ချွန်းခန်းအား လှမ်းပေးလေ၏။

“ဟိုမှာ ဘာဘဲပုလဲ”

“ဟာ...”

အဘိုးတို့များသည် ကျေနပ်အားရသောအသံများ ထွက် သွားကြသည်။ ချွန်းခန်းသည် ထင်မှတ်မထားသဖြင့် မယုံကြည်နိုင် လောက်အောင် သူ့လက်များသည် တုန်ရှင်နေပေသည်။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းဝေးကွာ (၁၉-၆) ❀ ၇

ချွန်းခန်းသည် ဘူးကိုဖွင့်လိုက်၏။

ချွန်းခန်းက...

“ဘာ ဘာတို့ထား ပုလဲမှာ အဆိပ်ရှိတယ်”

အချိန်မီ သတိပေးလိုက်လေ၏။

ချွန်းခန်းသည် ဘူးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲမှ ပုလဲပြာကြီးကိုကြည့် ပုံကြလေ၏။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်တိတိ ကင်းကွာခဲ့သော ပုလဲပြာကြီး ကို ချွန်းခန်းသည် ဝမ်းမြောက်စွာသဘောတူစိတ်ဖြင့် ကြည့်နေမိလေ၏။ ပုလဲပြာသည် အရောင်တောက်ပပြီ တောက်ပနေလေ၏။

ချွန်းခန်းသည် မျက်စည်များ ကွလာတော့သည်။

“ဪ... ပုလဲပြာ... ပုလဲပြာ မင်း ပြန်ရောက်လာပြီကိုး မင်းအတွက် ငါ သိုင်းလောကမှာ အနှစ်နှစ်ဆယ် အနားယူခဲ့ရတာကို မင်း သိမှသိပါလေစေ”

သူသည် သတိမေ့နေသော ကျင်းချွန်းခန်းရှိရာသို့ လျှောက် သွားပြီး ပြောလေ၏။

“ကလေးရယ် မင်းကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ မင်းအသက် နှလုံးပြီး ယူပေးလို့ ငါ ပုလဲပြာကြီးကို ရရှိခဲ့တာပါ”

မျက်စည်များသည် ကျင်းချွန်းခန်း၏ကိုယ်ပေါ်သို့တ ဟောက်တောက်ဖြင့် ကျရောက်နေတော့သည်။

သိုင်းလောကထိပ်သီးအဘိုးတို့၊ အဘွားအိုများသည် ဝမ်း သာဝမ်းနည်း ခံစားကြရ၏။ ချွန်းခန်းအောင်မြင်မှုကိုတွေ့ရသဖြင့် သူတို့ဝမ်းသာကြသည်။ ချွန်းခန်းနှင့်နေသဖြင့် သူတို့ဝမ်းနည်းကြသည်။ သူတို့သည် ချွန်းခန်းအား ကျင်းချွန်းခန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ခိုး ကျူးစကားများ ပြောကြလေ၏။ ထို့နောက် ချွန်းခန်းထံသို့ ပြန်လည်

၈ ဗူ တက္ကသိုလ်ဓနလင်းအောင်

ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

လုံကသည် အူကွန်၏ဦးခေါင်း မှက်နှာ၌ ပေရေနေသော အမှိုက်သရိုက်များနှင့်ဓနများကို လက်ဖြင့်မယ်ရှားပေးရင်း...

“အူကွန် ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါတို့အားလုံး သိဖူးနေကြတယ်”

အူကွန်သည် အဖြစ်အပျက်ကို အမှေအမှားတိုင် ပြန်ပြောင်းပြောပြလေတော့၏။ ထိုအထဲတွင် ဂျီလုစီးကယ်တင်သည့်အကြောင်း မပါဝင်ချေ။

သိုင်းလောကထိပ်သီးအတိုင်းဆိုရသည့် အူကွန်၏ကားကိုကြားပြီးနောက် အဖြစ်အပျက်ပေါ် ဝေဖန်သုံးသပ် ကြလေ၏။

အိုစိန်ကမူ အူကွန်၏လက်ကိုကိုင်ဆွဲ၍ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်နေ၏။

လူမားမှာလည်း မိမိ၏တပည့်စုစုအင်း ပြန်ရောက်မလာသေးသည့်ကို စိတ်ပူနေမိသည်။

“အင်း... စုစုအင်း ပြန်ရောက်ချိန်တန်ပြီ”

ထိတ်မှာလည်း ဝေကုံး အတွက် ခိုးချိန်နေသည်။

လုံကက ပြုံး၍ ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ စိတ်မပူကြပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘေးမသိရန်မခဲ

ပြန်ရောက်လာကြမယ်ဆိုတာ ကျုပ် ပြောရပါတယ်”

လူမားက မှက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ရှင်က ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

လုံကက ပြုံး၍ ပြောလိုက်၏။

“ဒါတွေကို မမေးနဲ့ သတင်းကောင်းကိုစောင့်ပြီး နားထောင်

သရဇ္ဈမြင်းသောသိုင်းကောရင် (စဉ်-၆) ၉

ပါ”

လုံကက သေချာပေါက်ပြောနေသဖြင့် လူမားနှင့် ထိတ်တို့သည် အနည်းငယ်စိတ်သက်သာရာရသွားကြလေ၏။ အဘိုးအိုများသည် အသီးသီး လူစုခွဲ၍ပြန်သွားကြလေ၏။

လုံကနှင့် အူကွန်တို့သည် တစ်နေရာသို့ လျှောက်ထွက်လာကြပြီး လုံကက အူကွန်အားမေးလိုက်သည်။

“ဥတပည့်ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ကတော့ တကယ်ကိုမိုးကျွေးရာ ကောင်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းမှာလဲ တကယ်ပဲ ခွန်အားကုန်ခန်းသွားလို့ ဒီခွန်အားတွေ ပြန်ပြည့်အောင် ဖြည့်ပေးရဦးမယ်။ ခုအခန်းထဲကို လိုက်နာ”

အူကွန်သည် လိုက်သွား၏။

ထိုအချိန်တွင် ဇင်းကွန်ဘာသာကောင်းဖြင့် အော်သံတစ်ခု ထွက်လာသည်။ အူကွန်သည် ထိုအော်သံကြားရသောအခါ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားတော့၏။ လုံကသည် အံ့အားသင့်သွား၏။

“အူကွန် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပြန်လာနဲ့”

အူကွန်က ပြေးလွှားရင်းမှ...

“ဆရာ... ခေတလေးပါ ကျွန်တော် ခုပဲ ပြန်လာပါ့မယ်”

အူကွန်သည် အတော်ဝေးဝေး ပြေးထွက်သွားသောအခါ လူငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုလူငယ်ကား ယန်းပုတည်း။ အဘိုးအိုကျန်ဝမ်း၏တပည့် ယန်းပုဖြစ်လေ၏။

ယန်းပုသည် အူကွန်အား တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့... အူကွန်”

၁၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဟေ... ယန်းပု”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ပန်းကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်မိကြလေ၏။

“ဘာကော”

ဈေးကွန်က မေးလိုက်၏။ ယန်းပုက ရယ်လိုက်၏။

“ဆရာ ပါလာတယ်၊ ပုဂံမှာ”

သူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်သို့ညွှန်ပြ လိုက်သည်။ ဈေးကွန်သည် ဝမ်းသာအားရ ပြေးလွှားသွား၏။

“ဘာ... ဘာ”

ယန်းပုက သူ့အား ကြည့်ကာ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

“အရှုပ်”

ကြီးမားသောသစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ကျန်ဝမ်းတိုင် နေ၏။ ဈေးကွန်သည် ကျန်ဝမ်း၏အနီးကပ်ကိုင်ကာ ငိုကြွေးလေ တော့၏။

ဈေးကွန် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မဖျော်လင့်သောအရာ ကိုတွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ကျန်ဝမ်း၏လက်တစ်ဖက်သည် တဖြည်း ဖြည်း ပြောက်တက်လာခြင်းကိုတည်း။

ထိုလက်သည် ဈေးကွန်၏ခေါင်းပေါ်သို့ကျလာပြီး ဖြည်း ညင်းစွာ ပွတ်သပ်ပေးလေ၏။ ကျန်ဝမ်းသည် ယခင်ကထက် ပိုမိုချိုး သွား၏။ အစိုးခပ်အရောင် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ် ကား မာကြောဆဲဖြစ်သည်။

၁) ဈေးကွန်က...

“ဘာ... တကယ်ရောက်လာတယ်နော်”

သရဖူခြင်းဒဿာသိင်္ခိဒကရာဇ် (ခေါ်-မိ) ❀ ၁၁

ကျန်ဝမ်းက ခေါင်းညှိတုံ့ပြန်လေ၏။

ဈေးကွန်က မော့ကြည့်ပြီး...

“ဘာ နေကောင်သွားပြီနော်”

ကျန်ဝမ်း၏မျက်ဝန်းအရံတွင် ကြင်နာခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ သေည့်အရိပ်အယောင်များ ယှက်ခြာနေသည်။ သူသည် ဈေးကွန်၏ ကျောပြင်ကို အဆက်မပြတ်ပုတ်နေ၏။

ဈေးကွန်သည် ဝမ်းသာလွန်း၍ ဆုတောင်းလိုက်သည်။

“ဘုရားမလျှီ၊ ဘုရားတရားရုံတန်ခိုးတော်နဲ့ ဘာ လုံးဝ သက်သာသွားပါစေ”

ယန်းပုက စိတ်မရှည်တော့ပါ။

“ဈေးကွန် မငိုနဲ့ကွ၊ မင်းကို ငါကားတွေ အများကြီးပြောစ ရာရှိတယ်”

ထိုအခါကျမှ ဈေးကွန် သတိရလာသည်။ သူသည် မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ပြီး...

“ငါ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မင်းတို့ကို အဆောင်ထဲခေါ်ဖို့တောင် မေ့နေတယ်”

သူတို့သည် ကျန်ဝမ်းကိုပွေ့၍ အဆောင်ထဲသို့ဝင်လာကြ လေ၏။ ဈေးကွန်က ယန်းပုအား ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ဘာကိုသိသလောကတော့ တော်တော်ပင်ပန်းမှာပေါ့၊ သိုင်းပညာကော လေ့ကျင့်နိုင်သေးသလား”

ယန်းပုက ရယ်မောလိုက်၏။

“မပင်ပန်းပါဘူးကွာ၊ ဆရာကိုယ်က ပေါ့ပေါ့လေးနဲ့ပဲ ငါနေတိုင်း သိုင်းပညာလေ့ကျင့်တယ်၊ ဆရာကိုလဲ နေ့တိုင်း နှိပ်ပေး

၁၂ ❀ ဘေတ္တသိုလ်ခနဲလင်းအောင်

တယ်၊ ဆရာရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ပြန်ကောင်းလာတာတွေ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ ငါ နှိပ်နယ်ပေးလို့ပေါ့ကွ”

“မင်း တော်တယ်”

သူတို့အဆောင်ထဲဝင်လာသောအခါ သိုင်းသမားထိပ်သီး အကျော်အမှော်အားလုံးက ခုန့်ကြိုဆိုနေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

သူတို့သည် ကျန်ဝမ်းကိုတွေ့သောအခါ ဝမ်းသာအားရနုတ်ဆက်ကြသည်။ ကျန်ဝမ်းလက်နှစ်ဖက်လျှပ်နိုင်သည်ကိုကြည့်ပြီး အားလုံးက ဝမ်းသာကြသည်။ ထိတ်က ပြောလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီး ကျန်ဝမ်း... အခုလို ဒီကိုရောက်လာတာ ကျန်မ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ”

ကျန်ဝမ်းသည် ကျေးဇူးတင်သည့်အကြည့်ဖြင့် တစ်ဦးချင်း ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ချွေကွန်အား ကြည့်လိုက်သည်။

လုံကုက ပြုံး၍ ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ရောက်လာတာ အချိန်ကောင်းပဲဗျား ကလေးတွေ အလုပ်စနေကြပြီ၊ မနေ့ညကပဲ အလုပ်တယ်”

ကျန်ဝမ်းသည် ထိုစကားကိုကြားသောအခါ သူ့မျက်လုံးအနံ့သည် ပြူးကွယ်သွားလေတော့၏။ သူသည် အခြေအနေကို အလွန် သိလိုနေပေပြီ။

ထိတ်က ကလေးများ လုပ်ရှားမှုကိုပြောပြလေ၏။ ချွေကွန်၏ ပုလဲပြာကြီးကိုပြန်ပြန်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ ကျန်ဝမ်းသည် ဝမ်းသာအားရလက်ခုပ်တီးလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ချွေကွန်သည် သူ့တပည့်ထားရာ အခန်းထဲ ထွက်လာလေ၏။ ကျန်ဝမ်းက သူ့အား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဂုဏ်ပြု

သရေခြင်းသောသိုင်းခံစာရင် (၈၆-၆) ❀ ၁၃

လိုက်၏။ ချွေကွန်က ကျန်ဝမ်း၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။
ချွေကွန်က...

“ခင်ဗျား ဒီကိုရောက်လာအောင် လာနိုင်တဲ့ ခင်ဗျား ဇွဲနပ်ကို ချီးကျူးပါတယ်ဗွာ”

ထိုစဉ် ခင်ကျွန်လူမျိုး အစောင့်နှစ်ယောက်သည် အခန်းထဲ သို့ဝင်လာကြလေ၏။

သူတို့သည် ချွေကွန်အား ခင်းကျန်ဘာသာစကားဖြင့် ပြောလေ၏။ ချွေကွန်က မေါင်းညှိပ်ပြီး ကျန်ဝမ်းကို ဘာသာပြန်ပြလိုက်၏။

“ဘာကကျန်ဝမ်း ဒီကိုရောက်လာတာကို တုယိပါးက သိတယ်၊ ဘာဘကို အခန်းနံပါတ်(၃)မှာ တည်းခိုဖို့ နီခင်ထားတဲ့အကြောင်း လာပြောတာပါ”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“ကဲ... ဘာဘလဲ ခေါ်ပန်းလာတယ်၊ အနားယူလိုက်ပါဦး”

ကျန်ဝမ်းက သဘောတူကြောင်း မှက်တောင်တစ်ချက်တော် ပြသည်။ ချွေကွန်နှင့် ယန်းပုတို့သည် ကျန်ဝမ်းအား အခန်းနံပါတ်(၃) ထဲသို့ သယ်ဆောင်သွားလေတော့၏။

ချွေကွန်သည် ကျန်ဝမ်းနှင့်ယန်းပုတို့အား နုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ သူသည် သူ့ဆရာလုံကု၏အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေတော့၏။

လုံကုက သူ့အား ကြည့်ပြီး...

“မင်းမှာ နည်းနည်းထိခိုက်နေတယ်ဆိုတာ သိသေးပြီလား”

၁၄ "တတ္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

"တဖြားတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆရာ၊ မောင်းနည်းနည်းမှ နေလို့ပါ"

"ဒါဖြင့်ရင် အနားယူလိုက်ဦး၊ တော်ကြာမှ ငါ စကားပြောမယ်၊ မင်းကို နည်းနည်းပြောစရာရှိတယ်"

လုံကသည် ထိုစကားကိုပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲမှထွက်သွားလေတော့သည်။ ချူကွန်သည် စတင်ပေါ်ဦးတင်ခွဲထိုင်လိုက်၏။ အတွင်း အား လေကွန်လေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ချူကွန်မှာ အတော်ကြီးလန်းဆန်းသွားသည်။ မကြာမီ လုံက အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်လာလေ၏။

လုံကသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကိုဆိုကာ ချူကွန်ရှေ့သို့ ထိုင်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာထားမှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။

"ချူကွန်... မင်းဟာ မသိမဆိုင်တဲ့အလုပ်တွေကို ဝင်လုပ်နေတာ များပြီ"

သူက စကားဆက်လိုက်၏။

"မင်းဟာ မနေ့က မင်္ဂလာနေ့စဉ်က လမ်းခရီးပြီး ကျင်းခန်းစန်းနဲ့တွေ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း ထမ်းဆောင်ရမယ့်တာဝန်ကိုတော့ မမှန်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဝင်မကယ်ရင် ကျင်းခန်းစန်း သေရပါလိမ့်မယ် ဆရာ"

လုံက မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

"မင်း သူ့ကိုကယ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းကို သူ့ဖုန်းကယ်ရင် တုတ်ပါရဲ့လက်ချက်နဲ့သေရမှာကော မင်းသိရဲ့လား"

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစကရာဇ် (၄၆-၆) ၁၅

ချူကွန် မောင်းလိုက်သည်။ သူ့ဆရာသည် ဆရာဘိုးဘိုးရှိလှစွာက သူ့အား ကယ်တင်မည့်အဖြစ်ကို သိရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သူ သိလိုက်တော့သည်။

လုံကသည် ထိုင်နုမထလိုက်၏။ သူသည် ချိုင်းထောက်မသုံးတော့ပေ။ တုတ်ပါးကိုသို့ မြှေတုတ်ပြီး သွားလာလှုပ်ရှားနေသည်။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်လွှက် မခေါက်တုံ့ခေါက်မြန်လမ်းလျှောက်နေ၏။

"ချူကွန် မင်း စိတ်ကောင်းရှိတယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်၊ မင်းဟာ သူတစ်ပါးကို သနားတတ်တယ်၊ ကြင်နာတတ်တယ်၊ ကူညီစရာရှိရင်လဲ ကူညီတတ်တယ်၊ ဒါဟာ မင်းစိတ်ဓာတ်ပဲ"

သူက မောင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ဒါပေမယ့် မင်းသိထားဖို့က လောကမှာ မင်းထင်သလို မေတ္တာတရားတွေရှိနေကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက သူ့မျက်နှာကို ကူညီတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ မင်း သူ့ကွဲရာရင် ဘယ်သူက မင်းကို ကယ်မှာလဲ"

ချူကွန်သည် မောင်းနေရ၏။ လုံကက...

"အခု အခြေအနေကြည့်ရတာ သိပ်မဟန်ဘူး၊ ရှိသမျှလူတွေနဲ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်ရဖို့ မင်းကိုပဲ အားကိုးရမလို့ဖြစ်နေပြီ"

သူက စကားဆက်လိုက်၏။

"မင်းက အခု ငါနဲ့ သူတို့ရင်ရင်းနှီးပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေတာကိုကြည့်ပြီး ငါတို့ဟာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေလို့ ထင်ရင် သလား၊ မင်း ငါတို့နှစ်ယောက် နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တာကို တကယ်မစဉ်းစားပါနဲ့၊ အမှန်တော့ သူတို့နဲ့ ငါဟာ ဘာရင်းနှီးမှုမှ မရှိခဲ့

၁၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဘူး”

လုံကုသည် ပြောရင်း အဲဒါဖြစ်လာသည်။ သူ၏လက်ဝဲ
တစ်ဖက်ထဲသို့ လက်သီးဖြင့်ထိုးနေသည်။ ဆက်ကာ ဆက်ကာထိုးနေ
သည်။ ထို့နောက် သူသည် အဲဒါထွက်သံဖြင့် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် နှစ်ဆယ်တုန်းက အကြောင်းတွေကို ငါ လုံးဝ
မစဉ်းစားချင်ဘူး။ အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြန်စဉ်းစားမိရင် သူတို့ကို ပါး
ရိုက်ချင်တယ်။ ဆယ်နှစ်ဆိုတာ မင်း သိုင်ပညာသင်နိုင်တဲ့အရွယ်ကို
သာ ပြောတာနော်။ မင်းကို မွေးကတည်းက ငါ ဂရုစိုက်လာရတာကွ၊
အဲဒီတုန်းက သူတို့ ဘယ်မှာ သွားသေးနေကြသလဲ။ အခုတော့ မင်းကို
သားလို ဖွစ်နေကြတယ်။ မလွန်လွန်းဘူးလား”

သူသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်(၂၀)က အကြောင်းများကို တွေး
ပြီး ရင်ထဲမှာကွင်းလာသည်။ ချွေကွန် ဘာမှမပြောနိုင်ပါ။ ချွေကွန်
ဘာမျှမပြောတတ်ပါ။

သူ့ဆရာ လုံကုနှင့် အခြားသိုင်းထိပ်သီးများ၏ အခြေအ
တင်အဖြစ်အပျက်များကို သူ လုံးဝမသိပါ။ သူသည် ခေါင်းညှိနား
ထောင်နေပါသည်။ လုံကုက သူ့ရှေ့သို့ လာရပ်သည်။

“ချွေကွန်... ခေါင်းမောခမ်း”

ချွေကွန် ခေါင်းမောလိုက်ရပါသည်။ လုံကုက လေးနက်စွာ
ပြောလေ၏။

“မင်း သေသေချာချာ နားထောင်၊ ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်ုပ်တို့
ဝမ်းကျောင်းတို့၏ ကိစ္စကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ ကိစ္စမှ မင်းဝင်မပါရဘူး။ အထဲ
ကိုယောင်မှာမူပြီး ရောက်သွားရင်လဲ ပြန်ထွက်၊ နို့မဟုတ်ရင်...”

သူသည် စကားကိုရပ်တန့်လိုက်၏။

သရေခြင်းသောသိုင်းစကား (စဉ်-၆) ❀ ၁၇

ချွေကွန်ကလည်း သူ့ဆရာ စတင်စကားပြောကတည်းက
တစ်ခုခုကို တာမြစ်တော့မည်ဟုသိပြီး ဖြစ်သည်။

ယခု ကျန်ဝမ်းနှင့် ဝမ်းကျောင်းတို့ကို မတားမြစ်ဘဲ အခြား
သူများကိုသာ တားမြစ်သဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။
သူသည် ကျန်ဝမ်းနှင့် ဝမ်းကျောင်းတို့၏ကိစ္စကို တားမြစ်
မည်ကိုသာ ခိုးရိမ်လေသည်။

“ဟုတ်ကွ ဆရာ၊ ကျွန်တော် တခြားကိစ္စတွေမှာ ဝင်မစွက်
တော့ပါဘူး ဆရာ”

လုံကုသည် ချွေကွန်၏ကတိစကားကိုကြားလိုက်သောအခါ
မျက်နှာကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်သွား၏။

“ကဲ... မင်းအနားယူဦး၊ ကနေ့ ဝမ်းကျောင်းရဲ့ပစ္စည်းကို မင်း
အရယူရမယ်။ ယူလာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်တယ်”

ချွေကွန်က ခေါင်းညှိတလိုက်၏။

“ဟုတ်ကွ ဆရာ”

သူသည် လုံကုအား နှုတ်ဆက်၍ အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွား
လေတော့၏။

၁၆

အခန်း(၂)

အဆိပ်ကောင်များနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

မွန်းတည့်ချိန် ရောက်နေလေပြီ။ တုတ်ပါးက တစ်ကြိမ်တစ်
ခါမျှ တည်းခိုဆောင်သို့မလာပါ။ နုနုအင်းနှင့် ဝေကုံးတို့လည်း ပြန်
ရောက်မလာကြသေးပါ။

လူမားနှင့် ထိတီတို့က စိတ်ပူနေကြသော်လည်း မည်သို့မျှ
မတတ်နိုင်ပါ။ သူတို့ကိုစောင့်ကြည့်သာ ရှိပါသည်။ သို့သော် ဖုန်ခိုး
ရိပ်မှ အမှုအယာသည် သူတို့ရှက်နာတွင် မပေါ်လွင်ပါ။ ထိန်းချုပ်
ထားနိုင်ကြပါသည်။

ဝမ်းကွင်းနှင့် လျှာလျှာတို့သည် ရေနေအကြမ်းသောက်
ရင်း ခစ်တုရင် ကစားနေကြသည်။ ဖြန့်ပျက်နေသည့်ကိစ္စများမှာ သူ
တို့နှင့်မဆိုင်ဟု ဆိုသကဲ့သို့ရှိနေသည်။

ဧကွန်ကမူ ကွန်ဝမ်းရှိရာ အခန်းသို့သွားလေ၏။ ကွန်ဝမ်း
လဲလျောင်းနေသည်။ ယန်းပုက ပြတင်းပေါက်မှ အငြင်းသို့ လှမ်းမျှော်
ကြည့်နေသည်။ ဧကွန်က ယန်းပုအား လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

ယန်းပုက မေးလိုက်သည်။

“ဆရာရဲ့ အနီရောင်ခေါင်းမွေးကို ဘယ်တော့မှသွားယူမှာ

လ”

ဧကွန်က အနည်းငယ်ခင်းစားပြီး ပြောသည်။

“နက်ဖြန်ခါ သို့မဟုတ် သန့်ဘက်ခါ”

ယန်းပုက စိတ်ဓာတ်တက်ကြွသွား၏။

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ ငါလဲ လိုက်ခဲ့မယ်”

ဧကွန်က ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

“မလိုပါဘူး၊ မင်းသာ ဒီမှာ ဘာကိုစောင့်စွဲကပ်ပါ ငါ
ရအောင်ယူပါမယ်”

ယန်းပုက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

“ငါမိ လိုက်မယ်၊ ငါ့ကို ဆရာကခိုင်းနေတာ”

“မင်းကို ဆရာက ခိုင်းတယ်၊ ဘာဘာက ခိုင်းတယ် ဟုတ်
လား”

“ဟုတ်တယ်... မယုံရင် သွားမေးကြည့်ပါလား”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေစဉ် လူမား၏အသံကြား
လိုက်ရသည်။

“ကြည့်စမ်း... သူတို့ပြန်လာကြပြီ”

နုနုအင်းနှင့် ဝေကုံးတို့သည် အဆောင်ထဲသို့ဝင်လာကြလေ
၏။ သူတို့၏တစ်ကိုယ်လုံး ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့် ပေကုန်နေသည်။ ဧကွ
န်သည် ထွက်ကြည့်ပြီး ကြိုဆိုလိုက်၏။

“မင်း ပစ္စည်းရရှိခဲ့လား”

နုနုအင်းသည် သူ့ကိုအခြေမပေးဘဲ သူ့ကိုဖြတ်ကျော်သွား
သည်။ ဧကွန် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေ၏။ သံယောဇဉ်ဆိုသည့်
အရာသည် သူတို့နှစ်ယောက်အကြားရှိမစွဲတော့ဟု ခံစားမိလိုက်သ
၏။ ထိုအချိန်တွင် ဝေကုံးသည် ဧကွန်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အနီးဆုံး ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ငါ မသေတာ ကံကောင်းတယ် ချွေကွန်”

“ပစ္စည်းကော ရခဲရဲ့လား”

ဝေကိုးသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ရွံ့ဖျား ဖုန်များကိုခါးခေါ်၏။

“တယ် လွယ်လွယ်နဲ့ ရပဲမလဲကွာ၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုရင် ရပဲပြီ”

သူသည် ထိုမျှပြောဆိုပြီး သူ၏ဆရာမကြီးဖြစ်သောထိတ်ဆီသို့ အပြေးအလွှားသွားလေ၏။ ချွေကွန်မှာ ခုခုအင်္ဂါက သူ့အား စကားမပြောသောကြောင့် အလွန်ဝမ်းနည်းသွား၏။ သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ စိတ်ဖျက် လက်ဖျက်ထိုင်ခွဲလိုက်၏။

ယန်းပုက သူ့ထံသို့ လျှောက်လာပြီး...

“ခုခုအင်္ဂါက ဘာပြောသွားသေးသလဲ၊ ပစ္စည်းကော ရခဲရဲ့လား”

ချွေကွန်က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ခေါင်းယမ်းဖြလိုက်မိသည်။ စစ်တုရင်ကစားနေသော လူ့ဟုလူ့က တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေသည်။

“ကျွ... ရသေ့ဖြစ်ရတာ ကံကောင်းတယ်၊ ချစ်ရေးကြိုက်ရေးအတွက်တော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ရတော့ဘူး”

ချွေကွန်မှာ ရသေ့ကြီးက သူ့အား စောင်းပြောင်းပြောလေသလားဟုထင်သွားပြီး ရသေ့ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ လူ့ဟုလူ့သည် စစ်တုရင်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဆက်ကစားနေသဖြင့် ချွေကွန် ထင်ရက်သွားပြန်၏။ ချွေကွန်သည် ဧည့်စားလိုက်၏။

“တစ်နေ့တော့ ငါ့ဘုရားကျောင်းကိုပြန်သွားမှာပဲ ဥစ္စာ အ

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစောရာဇ် (၁၆-၆) ❀ ၂၁

မျစ်ရေနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်သင့်ပါဘူး”
သူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆင်ခြင်လိုက်နိုင်သောကြောင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားခဲ့သည်။

အဲဒါ

အေးစိန်သောလေသည် ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းစွာ တိုက်ခတ်နေသည်။ သစ်ကိုင်း သစ်ခက်များသည် အမည်းအင်းရိုက်ခတ်ပြီး အပွက်များ ကြွေကျနေသည်။ သစ်ပင်များကို လေတိုသောအသံသည် တင်္တီပြည်းဟုညီလျှက် ရှိနေသည်။

ယန်းပုသည် ကောင်းကင်သို့မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ချွေကွန်... နှင်းကျတော့မယ် မဟုတ်လား”

ချွေကွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဒီကနေ့ နှင်းကျတာ နောက်ကျတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က အခုအချိန်လောက်မှာ နှင်းကျနေပြီ”

ချွေကွန်သည် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

“နောက်နှစ် ဆောင်းရာသီရောက်ရင် ဘုရားကျောင်းကိုပြန်ရောက်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

သူတို့စကားပြောနေစဉ် တုထိပါး၏အိမ်ဖော်များက ထမင်းဟင်းလျာများ လာပြီကြသည်။ ချွေကွန်နှင့် ယန်းပုတို့သည် ကျန်ဝမ်းကိုအရင်ကျွေးပြီးမှ သူတို့စားကြသည်။

လူမားနှင့် ချိုစိန်တို့ ဆရာတပည့်က ထမင်းစားကြရုံလူမားက ခုခုအင်္ဂါကို အသိပိပြန်သည်များကို သင်ကြားပြောနေပါ

၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သည်။ စုစုအင်း ရွှံ့နီပြီပြန်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဈာန် နေ့မှန်း လေသည်။

ထိုနောက် ဈာန်သည် အဆောင်ထဲမှထွက်လာတော့၏။ နောက်တစ်နေ့ မိုးမလင်းမီ ဝမ်းကျောင်း၏အရိုးအပိုက်ကိုရအောင်ယူမည်ဟု ဈာန် သန့်ဓာန်စုပတ်မိလေတော့၏။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ထိုင်းမိုင်းနေသည်။ ဈာန်သည်ကုလားသော နှင်းဖြူများအကြားတွင် ပြေးလွှားနေပေသည်။

ဈာန်သည် လူတစ်ယောက်သွားလာသောလမ်းကလေးအတိုင်း ပြေးလွှားနေသည်။ သူသည် သစ်သားပြားမြေပုံကိုယူ၍ ကြည့်လိုက်၏။ လမ်းကြောင်းမြောင်းက ကြီးမားသောသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ညွှန်ပြနေသည်။ ဈာန် ဝမ်းသာသွား၏။

“ဟုတ်ပြီ... ဒီတစ်ခါတော့ လမ်းမှန်သွားပြီ”

သူသည် မြေလမ်းကုန်ဖြင့် ဆက်လက်ပြေးလွှားလေ၏။ အတော်ကြီးပြေးလွှားပြီးသောအခါ ဈာန်သည် အစိမ်းရောင်ရှိသော ရေကန်တစ်ခုကိုတွေ့ရတော့၏။

ရေကန်ပေါ်၌ ရှည်မျောမျော ဆိပ်ပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုဆိပ်သည် သစ်သားအိမ်ဖြစ်ပြီး အနီရောင်ဖြစ်လေ၏။ ဆိပ်၌ထူးခြားသော အရိပ်အယောင်များ လုံးဝမရှိချေ။

ထိုရေကန်အနီးတွင် ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးများရှိသော်လည်း မြောက်သို့ နေပြီဖြစ်သည်။ ရေကန်အနီးမှ မြက်များသည်လည်း ဝါကြန့်ကြန့်ဖြစ်နေသည်။

ဈာန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကိုကြည့်ပြီးသည်နှင့် ဤရေကန်မှ ရေလည်း အဆိပ်ရေဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်တော့သည်။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းကရာဝ် (၆၆-မ) ❀ ၂၃

“ဒီတစ်ခါ ငါ့သတိထားမှဖြစ်မယ်။ ရေထဲကျသွားရင်တော့ ဘယ်လိုမှ အသက်မရှင်နိုင်တော့ဘူး”

သူသည် ရေကန်ကို တစ်ပတ်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။ ရေကန်အနီးတွင် မည်သည့်ထောင်မောက်၊ မည်သည့်အန္တရာယ်မျှမရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

သူသည် ကျောက်တုံးပေါ်၌ထိုင်ချပြီး သစ်သားအိမ်ထဲသို့ မည်သို့ဝင်ရမည်ကို စဉ်းစားနေလေ၏။ သူသည် အတန်ကြာ စဉ်းစား ပြီးမှ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခေါင်မိုးပေါ်ကိုတော့ အရောက်တက်ရမယ်။ အဲဒီပေါ်ရောက်မှ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမယ်”

သူသည် ယင်းသို့စဉ်းစားပြီးနောက် ရေကန်အနီးရှိ အိမ်အပေါ်သို့ သစ်ကိုင်းများကိုငါးကျနေသည့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်လေတော့သည်။ သစ်ကိုင်းများသည် အိမ်ပေါ်သို့ကျနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အခွက်များကတော့ တစ်ခွက်မျှမရှိပေ။ သစ်ပင်ပေါ်တက်နေနှင့် သစ်ပင်ကြီး၏ပင်စည်၌ အပေါက်ထောင်သောင်းကိုတွေ့ရလေသည်။

“ဒီအပေါက်တွေထဲ အဆိပ်ရှိတဲ့ဝိုးကောင်တွေများ ရှိနေမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

သူသည် ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီကန်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဘာပင်မှမပေါက်နိုင်တဲ့ဥစ္စာ၊ တယ်ဝိုးကောင်၊ ဒိုဒိုင်းမှာလဲ”

ဈာန်သည် ယင်းသို့စဉ်းစားမိသည်နှင့် အနည်းငယ်ပတ်အေးသွားသည်။ သူသည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

အိမ်ကလေးသည် ခပ်သေးသေးသာ ခိုပါသည်။ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ
လည်း ညီညီသာသာ ဆင်ခြေလျော့ရှိပါသည်။

သူသည် အတန်ကြာ အကဲခတ်ပြီး...

“ငါ ဒီလိုအကဲခတ်နေရင် ပြီးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူသည် သစ်ကိုင်းပေါ်မှာတစ်ဆင့် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ခုန်ချ
လိုက်လေ၏။ ချွေကွန်သည် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ရောက်သွားလေတော့၏။

ထိုစဉ်...

“ဟီး... ဟီး... ဟီး”

သူ၏နားထဲ၌ ကျယ်လောင်စွာသော အသံများကိုကြား
လိုက်ရသည်။ သူသည် ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“အလို”

ချွေကွန် လန့်သွားလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်ပျားပိ
တုန်းမဟာ အကောင်များ ရာပေါင်းများစွာသည် သူ့ထံသို့ ပျံသန်း
လာသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။ ဆိုးရွားသော အနံ့အသက်များ
လည်းရှိသည်။ ချွေကွန် ထိတ်လန့်စရာကားသွားလေ၏။

ချွေကွန်သည် အင်္ကျီလက်စွဲရည်ဖြင့် အတွင်းအားထုတ်ကာ
စိုက်ခတ်ရလေတော့သည်။

“ဒီကောင်တွေ အဆိပ်ကောင်တွေ ဖြစ်မယ်”

အဆိပ်ကောင်များသည် လေရှိန်ကြောင့် လွင့်ထွက်သွား
တော့သည်။ ချွေကွန်မှာ မနားတမ်း ခံထုတ်နေရသည်။ ဤအတိုင်းဆို
လျှင် မလွယ်ချေ။ လွင့်ထွက်သွားသော အဆိပ်ကောင်များသည်
လည်း မြန်လာကြလေရာ ချွေကွန်၏လက်မောင်း ဖြတ်ထွက်ကိန်းကို
သာ မြင်နေရတော့သည်။

“မလွယ်ဘူး... ဒီအိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ဒီအဆိပ်ကောင်တွေ
ကို ရေရှည်ရှောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ချွေကွန်သည် အဆိပ်ကောင်များကို အင်္ကျီလက်စွဲရည်ဖြင့်
မိလိပ်ထုတ်ရင်း သစ်ကိုင်းပေါ်ပြန်တက်လာရ၏။ ထို့နောက် သစ်
ပင် ပင်မကြီးမှမြန်ဆင်းကာ ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြု၍ ပြေးလေ
တော့သည်။ အဆိပ်ကောင်များကား လိုက်လာဆဲပင်။

“မြန်... မြန်... မြန်”

ချွေကွန်သည် အင်္ကျီလက်စွဲရည်ဖြင့် လှည့်ရိုက်ပြီး ဆက်ပြေး
ရလေ၏။ အဆိပ်ကောင်များက လွင့်စဉ်သွားလေ၏။ ထို့နောက် မြန်
လည်ပျံသန်းကာ ချွေကွန်နောက်သို့ လိုက်ကြပြန်သည်။ ချွေကွန်သည်
နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ရဲတော့ချေ။ အသားကုန် လှည့်ပြေးလေ
တော့၏။ သူ့နားထဲ၌ တတိန်မြည်သံများ ဝေးသွားသည်ထင်သော
အခါမှ သူလှည့်ကြည့်မိတော့သည်။

ရာထောင်မကသော အဆိပ်ကောင်များသည် သူနှင့်ဝါးသုံး
စိုက်နေအတွက်၌ ပျံပျံနေကြလေ၏။ သူတို့မလာပုံမှာ အလွန်ထူးဆန်း
သည်။ သူတို့သည် တံတိုင်းတစ်ခု တားထားသည်နှင့် အလွန်တူနေ
သည်။

ချွေကွန်သည် အံ့သြစွာ ရပ်ကြည့်မိလေ၏။ အဆိပ်ကောင်
များသည် ထိုမှာဘက်၌သာ လှည့်ပတ်ပျံပျံနေကြသည်။ ချွေကွန်
နောက်သို့ လိုက်လိုက်မလာကြတော့ချေ။

“အင်... တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ အဆိပ်ကောင်တွေပဲ...
ကောင်တွေဟာ ပျားလိုပေါ့၊ ပိတုန်းလိုလိုနဲ့ ဒီကောင်တွေ နို့ပိုသော
နောင်ယုန်နေရင် ငါ အိမ်ထဲကို ဘယ်လိုဝင်နိုင်တော့သလဲ”

၂၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းစောင့်

ဧကွန်သည် အဆိပ်ကောင်များရန်မှ လွတ်နိုင်ရန် တွေးတောကြံဆနေသည်။

“အင်... ဒီကောင်တွေကို ခမ်းကြည့်ရမယ်”

ဧကွန်သည် ဦးစားဦးမတစ်လုံးဖြင့် ကောက်၍ ပစ်လိုက်သည်။ ခံလုံးသည် အဆိပ်ကောင်များရှိရာသို့ တည်တည်မတ်မတ် ပြေးဝင်သွားလေ၏။ ထိုအခါ အဆိပ်ကောင်များသည် ထိုခံလုံးအား ဝိုင်းရံ၍ကိုက်ခံကြလေ၏။ ထိုခံလုံးသည် ခြေမကျမီ ကုန်ခန်းသွားတော့သည်။

“အမယ်လေး... ကြောက်ရောပါလား”

ဧကွန် ယောင်ယမ်းရေရွတ်မိသည်။

“ငါ့သာ ဝိုင်းရံကိုကြံရင် အရိုးအသားတောင် ကျန်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဧကွန်သည် ဆက်လက်ရေရွတ်နေမိသည်။

“တုယိပါးဟာ ဒီလောက်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ပိုးကောင်တွေကို ဘယ်လိုမျှေးထားတာလဲ မသိဘူး အခု နေ့ခင်းဆက်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့ ညဘက်သာ ဒီကောင်တွေ ထွက်ကိုက်ရင် တစ္ဆေသုန်လိုက်တယ် ထင်မိမှာ”

သူသည် အတန်ကြာ ဦးစားနေရာမှ အချက်တစ်ချက်ကို ဦးစားမိသည်။

“ဒီပိုးကောင်တွေဟာ အဆိပ်တော်တော်ပြင်းပုံရတယ်၊ တော်တော်လဲ ရက်စက်ပုံရတယ်၊ စိုက်ဆာနေပုံလဲရတယ်၊ ဟိုဘက်က သစ်ပင်တွေမှာ အရွက်တွေ လိုဝဲမရှိတော့ဘူး၊ သူတို့ ဒီဘက်ကိုမပျံ့ဘဲ တန်းနေတဲ့နေရာက သစ်ပင်တွေကတော့ စိမ်းစိမ်းနီနီနီ အရွက်

သံရုဇုခြင်းသောသိုင်းစောရင် (၆၆-၆) ❀ ၂၇

တွေ၊ အသီးတွေ ဝေနေတာပဲ၊ ဒါဟာ ထူးခြားတယ်”

ဧကွန်သည် အဆိပ်ကောင်များ ပျံသန်းမလာရသည့်နေရာအထိ သွားသည်။ ထိုနေရာ၌ အပင်တစ်မျိုး၊ စိုတန်းပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအပင်မှ မွေးကြိုင်သော ရန်တစ်မျိုးရသည်။

“ဒီကောင်တွေ ဒီဘက်ကို ပျံသန်းမလာရဲတာ ဒီအပင်တွေကြောင့် ဖြစ်မယ်”

သူသည် ထိုအချက်ကိုတွေးမိသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။ သူသည် အသီးတစ်လုံးကိုခူးယူပြီး ညှစ်ချလိုက်သောအခါ အဖြူရောင်အရည်များ ထွက်လာလေ၏။ မွေးကြိုင်သောရန်မှာ ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။

ဧကွန်သည် ယင်းအသီးကို အဆိပ်ကောင်များရှိရာသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်သောအခါ အဆိပ်ကောင်များ ရဲသွားကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အချို့ ပိုးကောင်များသည် ထိုအသီးကိုမရှောင်နိုင်သဖြင့် ထိသွားရာ မြေပြင်သို့ကျဆင်းသေဆုံးကုန်သည်ကို တွေ့ရရသည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... အဆိပ်ကောင်တွေကို နိုင်တဲ့အသီး တွေပြီကွ”

ဧကွန် အော်ဟစ်ရယ်မောလေတော့သည်။ သူသည် ထိုအသီးကလေးများ၏စွမ်းရည်ကို ဤမျှထက်မြက်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိခဲ့ပါ။ သူသည် အသီးများကိုခူး၍ အရည်ညှစ်သည့် ကိုယ်လုံးအနှံ့ သုတ်လိမ်းတော့သည်။ ထို့နောက် အသီးအလုံးနှစ်ဆယ်ခန့်ကိုခူး၍ ဖိတ်ထဲသို့ထည့်သည်။

ထို့နောက် အဆိပ်ကောင်များရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေတော့၏။ ထိုအသီးများသည် အဆိပ်ကောင်များကိုနိုင်နိုင်သာစွမ်း

၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ရည်ရှိကြောင်း သိရှိပါသော်လည်း ထိုအဆိပ်ကောင်များနှင့်ရင်ဆိုင်ရမည်ကို ရှိသမျှတုံ့ပြန်နေမိသည်။

ချွေကွန်သည် ပါလာသောစားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ စားသည် ပြုစုပြီးပြန်ပြန်ဝင်းလက်သွားသည်။ လက်ထဲ၌စားကိုကိုင်ဆွဲလိုက်သောကြောင့် သူသည် စိတ်အနည်းငယ် ရဲလာတော့သည်။

ချွေကွန်သည် စားကို ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ကိုင်သည်။ ညာဘက်လက်ဖြင့် လိုအပ်လျှင် အသီးများကို နှိပ်ယူပစ်ပေါက်ရန်ပြင်ဆင်ပြီး အဆိပ်ကောင်များရှိရာသို့ သွားလေတော့သည်။

အဆိပ်ကောင်များသည် ချွေကွန်ရှိရာသို့ တကိုးပိုင်းပုံသန်းလာကြသော်လည်း အသီး၏ရနံ့မှန်နေသဖြင့် ချွေကွန်အား မကိုက်ခဲ့ကြတော့ချေ။ ဘေးပတ်လည်၌သာ ထောင်သောင်းတိုင်းသို့ ပုံသန်းနေကြတော့သည်။

ချွေကွန်သည် ပထမ၌ ချောက်ချားနေသေး၏။ နောက်မှ အသီး၏ရွမ်းညည်ကိုလုံကြည့်လာကာ ရှေ့ဆက်လျှောက်လေတော့သည်။ သူသည် သစ်ပင်ထက်သို့ပြန်တက်ကာ အကိုင်ပေါ်မှတစ်ဆင့် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ပြန်လည်တက်ရောက်လေတော့သည်။ ချွေကွန်သည် အသီးတစ်လုံးကိုထုတ်ညှစ်ကာ သူ့အား ဝိုင်းနေသည့်အဆိပ်ကောင်များဆီသို့ ပစ်ထည့်လိုက်၏။ အဆိပ်ကောင်အတော်များများ သေဆုံးသွားသည်။

ချွေကွန်သည် လွန်စွာအာရုံ ကျေနပ်သွားလေ၏။

၂၈၈

သရဖူခြင်းသောသို့င်းကောရာဇ် (၆၅-၆) ❀ ၂၉

အခန်း(၃)

ဗုံသန်းသောအဆိပ်ကောင်များ

ချွေကွန်သည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်၌ ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် စားဖြင့် အိမ်ခေါင်မိုးကို လှီးဖြုတ်ထုတ်လိုက်သောအခါ တစ်ပေပတ်လည်ခန့် အပေါက်ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုအပေါက်မှ အောက်သို့ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ အောက်၌ ရေများသာ တွေ့ရသည်။

“ဟာ... ဒီအိမ် အခင်းမှ မရှိတာကိုး ငါသာ မစူးစမ်းမဆင်မြင်ဘဲ ခုန်ချမိရင် ရေထဲကိုကျမှာ”

ချွေကွန်သည် အသေအရှာကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ အစိမ်းရောင်တိုင်တစ်တိုင်ပေါ်၌ အစိမ်းရောင်ဘူးတစ်ဘူးကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ အစိမ်းရောင်ဘူးဖြစ်နေသဖြင့် ချွေကွန်မှာ အစိမ်းရောင်ရေပြင်နှင့်ရောပြီး ပထမ၌ မတွေ့မြင်ရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ နောက်မှ ဘူးအစိမ်းကိုတွေ့ရှိရလေ၏။

ချွေကွန် တွေးသည်။

“အစိမ်းရောင်ဘူးထဲမှာ ဘာတစ်ခုကောင်းရဲ့ လက်ရိုးဆစ်ရှိရမယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမှာ တကူးတက လာထားတာပေါ့”

ချွေကွန်သည် အောက်သို့ဆင်းရန်လည်း မတတ်နိုင်ပေပေ။ ထို့သို့ သူ့ဘေး၌ အဆိပ်ကောင်များလည်း ဝိုင်းအုံ့ပျောင်းနေသဖြင့်

၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

စိတ်ညစ်သွားသည်။ ထိုစဉ် လူသံကြားလိုက်ရလေ၏။

“ချွေကွန်... မင်း အတော်ထူးခြားပျံလား၊ မင်းကိုတော့ ငါ သိပ်သဘောကျသွားပြီ”

တုထိပါး အသံတည်း။

“ဝမ်းကွင်းရဲ့ပစ္စည်းဟာ အိမ်သေတ္တာငယ်ထဲမှာရှိတယ်၊ အိမ်သေတ္တာငယ်ကို ယူဖို့ကတော့ မင်းကို ပျဉ်ရုပ်ကလေး ငါးချပ် ရေပေါ်စုပေးမယ်၊ ဒါဆိုရင် မင်းယူနိုင်ပြီပေါ့”

ချွေကွန်က ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ ခေတ္တမှာကို ကျွပ် လေးစားပါတယ်၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွပ်သွားယူပါ့မယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ဂိုး ကောင်တွေကို ဖြန့်ခေါ်လိုက်ပါ၊ ကျွပ် ဒီကောင်တွေရဲ့အသက်ကို ကျွပ် သတ်မိလိမ့်မယ်”

တုထိပါးက ရယ်မောလိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မင်းရဲ့တကယ့်ဝညာကို ငါကြည့်ခွင့်ပါတယ်”

ချွေကွန်က မုံ့ပြီးပြန်ပြီ...

“ကောင်မပါပြီလေ... ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ချွေကွန်... ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်မကြီးနဲ့ ငါ့ကိုလဲ အထင်မလေးနဲ့ ဒီတစ်ခါ မင်းအောင်မြင်တယ်ဆိုရင် ကံကောင်းတယ်မှတ်”

ချွေကွန်က ရယ်မောလိုက်၏။

“ခွကွမရောက်ရင် သူမ မရောက်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့စကားကို ခင်ဗျား မကြားဖူးဘူးနဲ့တုတယ်”

“စကားမရည်နဲ့ မင်း ကြိုးစားပေတော့”

သရေချင်းသောသိုင်းစတရာဒ် (၆-၆) ❀ ၃၁

အသံသည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားသည်။ တုထိပါး ထွက်သွားသည်ကို ချွေကွန် သိလိုက်သည်။ သူသည် တုထိပါးကိုစိတ်မမူနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“တုထိပါးဟာ ဉာဏ်နဲ့ဉာဏ်နက်များတယ်၊ တကယ့်အရေအကြောင်းမှာ လုပ်ကြံတတ်တယ်၊ သတိထားမဖြစ်မယ်”

သူသည် အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ချွေကွန်သည် ရေပေါ်သို့ခုန်ဆင်းနိုင်ရန် စောင့်ဖြင့် အပေါက်ကို ခွံလိုက်သည်။ ရေပြင်နှင့် အိမ်ခေါင်မိုးသည် အတော်ကလေးဖြင့် ကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုစဉ် ပျဉ်ပြားငါးချပ်သည် ရေထဲပျောက်လာသည်။ ရေငြိမ်ထဲ၌ ပျဉ်ပြားများ ပျောက်လာခြင်းမှာ အံ့ဩစရာကောင်းလှသည်။

ချွေကွန်သည် ပျဉ်ပြားများပေါ်သို့ ခုန်ခုခုမည်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဘူးနှင့်အနီးဆုံး ပျဉ်ပြားပေါ်သို့ခက်ကြီးတစ်ကောင်အလား မုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ချွေကွန်၏ခြေဖျားသည် ပျဉ်ပြားပေါ်သို့ မထောက်လိုက်၏။

“သတိထား”

လူတစ်ယောက်၏အသံကြားရပြီး အလစ်ဝင်ရောက်တိုက် နှိပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ လက်ဝဲခြေဖြင့် တွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ခုန်း”

ထိုလူ၏ခိုက်အားသည် ချွေကွန်ထံသို့ရောက်မလာပေ။ ရေပြင်ပေါ်မှ ပျဉ်ပြားဆီသို့သာ ကျရောက်သည်။ ချွေကွန်ခြေဖျားသည် ပျဉ်ပြားသည် နှစ်ခြမ်းကွဲသွားလေ၏။ ချွေကွန်သည် ထိတ်လန့်ပြီး နောက်တစ်ပြားဆီသို့ ခုန်ကူးရလေ၏။

၃) ဓမ္မ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တုထိပါး၏ရယ်မောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။
“မင်းရဲ့သိုင်းပညာဟာ တော်တော်ကို ထူးချွန်ပါတယ်”
“ဝုန်း”

ရိုက်ချသံပေါ်လာပြီးနောက် ချွေကွန်၏ဒုတိယပျဉ်ပြားလည်း ကွဲသွားပြန်၏။ ချွေကွန်သည် တတိယပျဉ်ပေါ်သို့ကူးပြန်လေ၏။

“အင်... ဒီသုငယ်ဟာ ဂျိမ့်ပျိုငယ်ကန်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါမယွှတ်လင့်နဲ့တာ အမှန်ပါပဲ”

တုထိပါးထံမှ တီးတိုးရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး ဝုန်းခနဲလက်ဝါးစိုက်သံ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ တတိယပျဉ်ချပ်လည်း ကွဲသွားပြန်သည်။

ချွေကွန်သည် ဘူးကိုကြည့်လိုက်၏။ သူနှင့် လက်တစ်ကမ်း အကွာသို့ရောက်နေစေ့ပြီး နောက်ဆုံးလက်ဝါးစိုက်သံမပေါ်မီ ဘူးကိုလှည့်မြန်စွာ ကောက်ယူပြီး ပျဉ်ပြားပေါ်သို့ဖြေတစ်ချက်ထောက်ကာ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားလေ၏။

သူ့အမြဲအမှားမှ လွတ်မြန်လွန်းလှရကား တုထိပါးပင် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ချေ။ သူ၏လက်ဝါးစိုက်ထုတ်မှု နောက်ကျသွားသည်။ ယခုပျဉ်ချပ်ကွဲသွားစဉ် ချွေကွန်သည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ရောက်ရှိ သွားလေပြီ။ တုထိပါး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ချွေကွန်... ဒီတစ်ခါတော့ မင်းအနိုင်ရသွားပြီ။ မင်း အဲဒီဘူးကိုယူပြီး သွားပေတော့၊ နောက်တစ်ကြိမ် မင်းရဲ့ငါ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

တုထိပါးသည် တဖြည်းဖြည်း အသံဝေးသွား၏။

သရေခွဲခြင်းသောသိုင်းခဏာရာဇ် (၆၆-၆) ဓမ္မ ၃၃

အဆိပ်ကောင်များသည် ချွေကွန်ထံသို့ ပုံလာတော့၏။ သို့သော် ချွေကွန်သည် အသီးမှအစေးများကို လိမ်းကျံထားလေရာ ချွေကွန်အား မကိုက်ဝံ့ဘဲရှိကြသည်။ အနား၌သာ လှည့်ပတ်ပျံ့သန်းနေသည်။

ချွေကွန် ဓားရောင်သည် ဝင်းလက်သွား၏။ ချွေကွန်သည် ဓားကိုထုတ်ကာဓားလေတော့သည်။ အဆိပ်ကောင်များ များစွာသေဆုံးကုန်သော်လည်း ချွေကွန်၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ဆင်ပါးစပ်နှမ်းပက်သကဲ့သို့ရှိလေ၏။ အဆိပ်ကောင်ရှိရင်း၌ အရေအတွက်နှင့်ဓာလျှင် ချွေကွန်၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သေဆုံးသောအဆိပ်ကောင်မှာ အနည်းအကျဉ်းသာ ဖြစ်လေသည်။

“ငါ ဒီလိုတိုက်နေလို့မဖြစ်ဘူး ဟိုသစ်ပင်တန်းဆီအရောက်မပြေး၊ နို့မိုဆိုရင် ဒီလိုပဲ လိုက်နှောင့်ယှက်နေမှာ”

ချွေကွန်သည် ဓားကိုဝှေ့ယမ်းရင်း သစ်ပင်တန်းဆီသို့ အရောက်ပြေးတော့၏။

အဆိပ်ကောင်များမှာ ဓားချက်ကြောင့် သေဆုံးကုန်ပြီး ကျန်သောအကောင်များသည်လည်း ချွေကွန် နောက်သို့လိုက်လာတော့သည်။ ချွေကွန်သည် သစ်ပင်တန်းဆီသို့အရောက်ပြေးရာ မကြာမီ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ အဆိပ်ကောင်များလည်း ဆက်မလိုက်လာတော့ချေ။

ချွေကွန်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ခြွေးများ ရွံ့ရွံ့သွားလေ၏။ သူသည် မြေပြင်၌ထိုင်ချရင်း အမောပြေသည်။

“အင်... တကယ့်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကောင်တွေပါလား၊ ဒီအသီးတွေ ကယ်လို့သာ ငါ အသိမ်းကျောင်းဆုံ သတ္တာကို

၃၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းစောင့်

ရခဲတာ”

ဈာန်သည် အသီးသီးလုံးခန့်ကိုဆွတ်ခူးပြီး အိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်။

“အသီးတွေ ဘာသီးတွေလဲဆိုတာ ဆရာကိုပြကြည့်ရဦးမယ်”

ဈာန်သည် အေးဆေးစွာ လမ်းလျှောက်ပြန်သောအခါ သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက် နာကျင်နေကြောင်း သတိပြုမိသည်။ သူ့ပုံပြားပေါ်သို့နှင်းစဉ် ရေထဲသွားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ သူ့ပြုလာသောအခါ မှောင်မပြုနေလေပြီ။

ထိုစဉ် လေနှင့်အတူ လွင့်ပွဲလာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ညည်းညူသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ဘယ်သူ့အသံပါလိမ့်၊ ယင်းလူများ ဖြစ်နေမလား၊ ဖိုလင်းနုများ ဖြစ်လေမလား၊ ခုခုအင်းများ ဖြစ်လေမလား”

ထိုသုံးယောက်ကလေးတို့ကနေလျှင် သူ့ကြည့်နေနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ သူသည် ခြေထောက်နာကျင်ခြင်းကို မေ့လျော့သွားပြီး အသံကြားရာဘက်သို့လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားသည်။

မကြာမီ အိမ်တစ်လုံးကိုတွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအိမ်ကား လူမားစာအရိုးအပ်ရှိသော အိမ်တည်း။ အိမ်ထဲသို့အဖိုးမှ တစ်ဆင့်ဝင်သည်။ ဈာန် နိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။

“အိမ်ဟာ လူမားဆွဲအရိုးအပ်ရှိတဲ့နေရာ ဖြစ်တယ်၊ ခုနက ညည်းညူနေသံဟာ ခုခုအင်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

အိမ်အနီးကားသို့ရောက်သောအခါ ညည်းသံများသည် ဝှို၍ ပီပြင်လာတော့သည်။ ခုခုအင်း၏အသံ ဖြစ်လေသည်။

သရဇုခြင်းသောသုခင်းစောရင် (၈၆-၆) ❀ ၃၅

ဈာန်သည် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ခုန်တက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် အောက်၌မြင်ကွင်းကို မြင်ရသည်။ ခပ်တုရင်ရုပ်များ မြန်မြန်နေသည်။ ခုခုအင်းကိုတော့ မမြင်ရချေ။ ညည်းညူသံသာ ကြားနေရသည်။ ဈာန်သည် ခုန့်ဆင်းလိုက်၏။

“ဒီနံပါတ်ပွင့်ရမယ်၊ ခက်တာက အဆိပ်ငွေ့ထွက်လာမှာကို ဝဲ အဆိပ်ငွေ့ကို ဘယ်လိုကာကွယ်ရမလဲ”

ဈာန်သည် စဉ်းစားနေလေ၏။ သူသည် အဆိပ်ကောင်များကိုနိုင်သော အသီးကိုသတ်ရသည်။

“အင်း... အဲဒီအသီးနဲ့ အစေးတွေကိုထပ်ပြီး သုတ်လိမ်းရမှာပဲ၊ ရမရတော့ မပြောတတ်ဘူး”

ဈာန်သည် ထိုအသီးလေးငါးလုံးကိုထုတ်၍ ညှစ်လိုက်သည်။ အဖြူရောင်အစေးများ ထွက်လာသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံးကို သုတ်လိုက်သည်။ အထူးသဖြင့် နှာခေါင်းဆွဲ သုတ်လိမ့်သည်။

ဈာန်သည် ဝတ်တစ်လုံးကိုနှိပ်လိုက်ရာ လျှို့ဝှက်အခန်းတစ်ခန်းသည် ပွင့်သွားလေတော့၏။ သူသည် အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲ၌ မြူမိုးများကဲ့သို့ အဆိပ်မိုးများ ဝေနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အနည်းငယ် အနံ့ရှင်သည်မှပင် အခြားဝေဒနာမရှိစာရသဖြင့် အဆိပ်ကောင်များကိုနိုင်သောအသီးသည် ယခုအခန်းထဲမှ အဆိပ်ကိုလည်း နိုင်နိုင်ကြောင်း ဈာန် တွေ့ရှိရတော့သည်။

သူသည် အခန်းထဲ၌ရေကြည်လိုက်ရာ ခုခုအင်း လက်ကနေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ သူမ၏မျက်နှာပေါ်၌ ဖုံးကွယ်ထားသည့် ဓာပတိမှာ မရှိတော့ပါ။ ဈာန်သည် ရင်ထိတ်သွားပြီး သူမရှိမရှိ ပြောတော့သည်။ ထို့နောက် ဓမ္မနီလိုက်သည်။

၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ခုခုအင်း... မင်းကို ငါကယ်မယ်”

သူသည် အဲဒါ ပြောနိုင်သည်။ ခုခုအင်းက ခက်ခဲစွာ အသက်
ရှူပြီး...

“ကျွန်... ကျွန်မကိုမကယ်... မကယ်နဲ့ ဒီအခန်းထဲက အ
မြန်ဆုံး အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပါ။ ဒီအခန်းထဲမှာ အဆိပ်... အဆိပ်
ပဲ...”

ခုခုအင်းမှာ မေ့မောသွားလေတော့၏။ ခုခုအင်း၏လက်ထဲ
ကိုကြည့်လိုက်သောအခါ အစိမ်းဖန်ခန့် အရောင်ထွက်နေသော အရိုး
အပ်ကိုတွေ့ရလေ၏။

“ကြည့်ပေါ့... ခုခုအင်း တော်တယ်။ သူ့ ဆရာမကြီးရဲ့ အရိုး
အပ်ကို မရမက အတင်းကုပ်ကပ်ပြီး ယူထားတာပဲ”

သူသည် ခုခုအင်းကို ပန်းပေါ်၌ထမ်းတင်ပြီး ခေါင်မိုးပေါ်သို့
ခုန်တက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အပြင်ဘက်သို့ခုန်ချလိုက်သည်။ ခု
ခုအင်းကို အောက်သို့စော့ချပြီး လေကောင်းလေသန့်ကိုရှုလိုက်၏။
ထိုအခါမှ ဦးခေါင်းကြည်လင်သွားပြီး အနံ့အရသာမရှိတတ်တတ်လည်း ပျောက်
သွားသည်။

ဦးခေါင်းကြည်လင်သွားသောအခါ အရှုကွန်သည် သတိမေ့နေ
သော ခုခုအင်း၏မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ အရှုကွန်သည်
နောက်ဆုတ်သွားမိလေ၏။

“သူ... သူ... သူ...”

ခုခုအင်း၏မျက်နှာသည် ခြုံရောင်နေသည်။ သေးငယ်သော
နှုတ်ခမ်းသည် အောက်သို့ကျွေးသွတ်နေသည်။ နှာခေါင်းသည်
ဖြောင့်တန်းနေ၏။ ရှည်လျားသော မျက်တောင်ကော့ကြီးများက

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခေတရာဇ် (ဧည့်-၆) ❀ ၃၇

လည်း ဝင်းကျနေသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာမရှိ
လှပချော ဓမ္မနေသည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်ဘက်မှလည်းမရှိ ညာဘက်
မျက်လုံးခပ်အထိ ရှည်လျားသောနံ့နက်ရှည်ကြီးသည် ရှည်လျားစွာ
ပေါက်နေသည်။ ထိုနေရာမှ အမွှေးများလည်းပေါက်နေရာ သူမ၏
အလှကို မျက်ဆီသလို ရှိနေတော့သည်။

အရှုကွန်သည် ထိုမူကြီးကြောင့် ခုခုအင်း၏မျက်နှာကိုမ
ကြည့်ရတော့ဘဲ မျက်နှာလှည့်လိုက်မိသည်။ သူသည် အတတ်နိုင်ဆုံး
စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ကာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“အော်... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ... ဒီလောက်လှတဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ
ဒီလောက်အကျည်းတန်စေတဲ့ အဖျက်အဆီးတစ်ခုက ရှိနေတာပဲပဲ
လား”

အရှုကွန်သည် မြေထောက်ပုခပ်ပုလောင် ဖြစ်လာသည်။ ထို့
ကြောင့် ခုခုအင်းကိုထပ်၍ အမြန်ဆုံးပြေးလွှားလေတော့၏။ ခုခု
အင်းမှာ သူ့ကိုယ်ပေါ်၌သတ်မေ့မေ့ ဖြစ်သည်။ ဘာမှမသိတော့
ပေ။ အရှုကွန် ပြေးလွှားလာရာ နောက်ဆုံး တည်ရှိဆောင်သို့ ရောက်
ရှိလာလေတော့၏။

အရှုကွန်သည် အဆိပ်မြေသောအသီးများ တစ်ကိုယ်လုံး
သုတ်လိမ်းထားသော်လည်း တုတ်ပိုး၏အဆိပ်က အလွန်ပြင်းထန်သ
ဖြင့် တနိပ်နိပ်ပျားလာသည်။ သူ အဆောင်ရောက်သောအခါ သူ တင်း
ပစ်နိုင်တော့ပါ။

“ဆရာ... မြန်မြန်လာပါ”

သူသည် ထိုမျှသာ အော်နိုင်ပြီး လဲကျသွားတော့၏။ သူ့
နှုတ်လှမ်းတို့သည် ကောင်းပြောနေကြ၏။ ဝမ်းကောင်းနှင့် ငါးပုလွေ

၃၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

သည်လည်း ပန်းစုံအနီးတွင် ရှိ နေကြသည်။

ချွေကွန်၏အသံကိုကြားလိုက်သောအခါ လုံကုနှင့် လူမားတို့သည် ပြေးထွက်လာကြ၏။ သူတို့သည် လဲကူနေသော ချွေကွန်နှင့်စုစုအင်းကို တွေ့မြင်သွားလေတော့၏။

လူမားက စုစုအင်းကိုမူ့ နှိုသည်။ လုံကုက ချွေကွန်ကို မူ့ နှိုထားသည်။

လုံကုသည် သူ့တပည့် သွေးကြောများကို ထောက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ လုံကုသည် ချွေကွန်၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ထည့်ထားသော သေတ္တာကလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေ၏။ လုံကု၏မျက်နှာမှာ သုန်ဖန်သွားလေ၏။ အနီးတွင် ရပ်နေသော ဝမ်းကျောင်းအား...

“ဒီမှာ ဝမ်းကျောင်း၊ ချွေကွန်က မင်းအတွက် သေရတော့မလို့ကွ သိလား။”

ဝမ်းကျောင်းသည် လုံကုက မည်သည့်အတွက် ပြောဆိုနေမှန်း မသိပေ။ နောက်မှ သေတ္တာကလေးကိုတွေ့သွားသည်။ သူသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် တုန်တုန်ရင်ရင်ခြစ်သွားလေတော့၏။ ထို့နောက် မျက်ရည်များ ကူးလာတော့သည်။

“ဟင်... တကယ်ပဲလား”

သူသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ ထိုမျှသာ ပြောနိုင်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သေတ္တာကလေးကို ယူလိုက်သည်။ ဣန္ဒြေပင် မဆယ်နိုင်ပါ။ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားတော့သည်။ သူ့ဝမ်းသာမှုက လဲကူနေသည့် ချွေကွန်ကိုပင် မေ့လျော့သွားနေသည်။

လုံကုက နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်၏။

“ငါ့တပည့်ကိုတော့ တခြားလူတွေရဲ့ အကျိုးအတွက် ငါက

သရဇုခြင်းသောသိုင်း၊ စောကုာ် (၈၆-၆) ❀ ၃၉

ပညာသင်ပေးသားရသလို ဖြစ်နေပြီ”

လူမားကလည်း စုစုအင်းကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းနေသည်။

“ငါ့အထူးဇီဝိတားတဲ့ အဆိပ်မြေဆေးလည်း မတတ်နိုင်ပါလား။ တုတ်ပဲခဲရဲ့အဆိပ်က တကယ်ပြင်းထန်တာပါလား။”

ယန်းပုသည် ချွေကွန်အနီးတွင် ငိုကြွေးနေလေ၏။ သူသည် ချွေကွန်၏အခြေကို မမြင်ရရင်ပေ။ သူ့ သုငယ်ခွင်အများအကျိုးအတွက် ဒုက္ခရောက်ရသည်ကို ရင်ကျိုးရွေ့ယံတွေ့မြင်နေရသည်။

“ချွေကွန်... ချွေကွန်... မင်း သေပြီလားကွာ”

လုံကုသည် ယန်းပုအား တစ်ခွက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်၏။

“သူ မသေနိုင်ဘူးကွာ။ သေရင် တုတ်ပဲခဲရဲ့ နယ်မြေတစ်ခုလုံးကို ပီပီပူပန်မယ်”

လုံကုသည် ချွေကွန်အား စစ်ဆေးနေသည်။

“ဒီကောင်လေးဟာ အဆိပ်မိထားရုံမကဘူးနဲ့တုတ်ယ”

လူမားကလည်း စုစုအင်းကို ကုသနေသည်။ စုစုအင်း၏ အကျိုးတွင် ထိုးစိုက်ထားသော သူ၏အဆိပ်အင်ကိုမတွေ့ရသေးချေ။ စုစုအင်းသည် သူ့ပြိုင်ဘက်အား ရှုံးနိုင်လာသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ အလွန်စိတ်ပျက်နေသည်။ လုံကုက...

“ဒီကလေး ဘာအဆိပ်မိမှန်း မသိဘူး။ သူ့ကိုမေးမှပဲ သိရတော့မယ်”

လုံကုသည် ချွေကွန်၏ရင်ထဲသို့ အသာမိပေးလိုက်၏။

“အား”

ချွေကွန် သတိရလာလေ၏။ ချွေကွန်သည် အားနည်းသော

၄၀ "တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်"

မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ဆရာလုပ်ကုသား ကြည့်ရှုနေသည်။ ယန်းပုသည်
ချွေကွန်သတိရလာသည်ကိုတွေ့သောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား
၏။

"ချွေကွန်... သတိရလာပြီ၊ ချွေကွန် သတိရလာပြီ၊ ချွေကွန်
မသေတော့ဘူး"

လိုကုသည် ချွေကွန်၏ပန်းပေါ်၌ လက်တင်ကာ ကြင်နာစွာ
မေးလိုက်၏။

"ချွေကွန်... ငါ့ကိုပြောစမ်း၊ မင်း ဘာအဆိပ်မိလာတာလဲ"

ချွေကွန်က အားယူပြီး အစိမ်းရောင်ရှိသောရေကန်အ
ကြောင်း အဆိပ်ကောင်များအကြောင်း၊ ဝမ်းကျောင်းသေတ္တာဘူးအ
ကြောင်း အတုံးချွဲပြောပြလေ၏။ လိုကုနှင့် လူမားသည် ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်သွားကြသည်။ လူမားက...

"ဒီအဆိပ်ကောင်ကို စင်းကျန်နယ်ရဲ့ ကြေးပြားပိတုန်း ခေါ်
ကြတယ်။ သိပ်အဆိပ်ပြင်းထန်တယ်။ အိပ်မေယ့် မှောက်ကျယ်သွား
တာကြာပြီ၊ အနှစ်(၂၀)မကတော့ဘူး တူထိမ်းဟာ ဒီပိတုန်းကောင်
တွေကို ဘယ်လိုများမွေးထားသလဲ မသိဘူး"

လူမားက ချွေကွန်အား မေးလိုက်၏။

"ဒီအဆိပ်မိတဲ့လူဟာ ခြေတစ်လမ်းတောင် မလျှောက်နိုင်
ဘူး၊ တုံးခနဲ လဲကျသေတာပဲ။ မင်း ဒီကိုပြန်ရောက်တဲ့အထိမလဲနိုင်
တာ အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ ခရီးက နည်းတဲ့ခရီးမဟုတ်ဘူး"

ချွေကွန်က အဆိပ်ကောင်များကိုနိုင်သောအသီးအကြောင်း
ပြောပြလိုက်သည်။ လိုကု ဝမ်းသာသွား၏။

"အကြောင့် မင်း အသက်မသေဘဲ ပြန်လာနိုင်ခဲ့တာကိုး"

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတရုတ် (စဉ်-၆) ၄၁

လူမားက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... ဒီအဆိပ်သီးကို ရန်သူ့အသီး၊ အိမ်မဟုတ် အ
မိပ်မြေသီးလို့လဲ ခေါ်ကြတယ်"

သူမက ချွေကွန်၏ခေါင်းကိုတစ်ချက်ပုတ်ကာ...

"စိတ်ချ... မင်း မသေနိုင်တော့ပါဘူး"

ချွေကွန်က ရှင်းပြ၏။

"ကျွန်တော့်ကို အဲဒီအဆိပ်ကောင်တွေက မလိုက်ပါဘူး၊ အဲ
ဒီရေကန်က ခြေထောက်ကိုထိုးသွားတာနဲ့ တုတ်ပစ်ရဲ့အဆိပ်တွေ နည်း
နည်းမိသွားတာပါ၊ ဘွားသွား၊ နုနုအင်းရဲ့အင်္ကျီမှာ..."

ချွေကွန်သည် တစ်လုံးစင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ပြောနေ
ရာမှ သတိလစ်သွားပြန်သည်။ လိုကုသည် ချွေကွန်၏ဝတ်စုံကိုလက်
ဖြင့် တစ်ချက်သပ်ပေးလိုက်၏။ လူမားက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

"စုစုအင်းရဲ့အင်္ကျီမှာ ဘာများဖြစ်နေလို့လဲ"

သူသည် စုစုအင်း၏အင်္ကျီကိုကြည့်လိုက်၏။ သူမနှင့် နှစ်
(၂၀)လုံးလုံး ကင်းကွာနေသော အဆိပ်အပိတ်တွေ ရလေတော့၏။
သူမ ထမုန်လိုက်မိလေ၏။ သူမ၏ဝမ်းသာမှုကိုဖော်ပြ၍ မစွမ်းတော့
မူ။

"ဝမ်းသာလိုက်တာ"

သူမ အိပ် ပြောနိုင်သည်။ စုစုအင်း၏အင်္ကျီမှာ အစိမ်းရောင်
အရိုးအပတ်ကို တွေ့ရလေ၏။ လိုကုက...

"ခင်ဗျားရဲ့အရိုးအပတ်ကိုထား၊ ခင်ဗျားတပည့်အဆိပ်မိလား၊
တာကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတော့မှာလား"

လူမားက အရိုးအပတ်ကိုဦးခေါင်း၌ ထိုးလိုက်ပြီ။

၄၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

"ဘယ်သူက ထိုင်ကြည့်နေမှာလဲ၊ ကျုပ်တပည့်ကို ကျုပ် ကယ်မှာပေါ့၊ အနီးအပ် ရလာလာ မရလာလာ၊ ကယ်တာကတော့ ကယ်ရမှာပေါ့"

လုံကသည် ချွေကွန်၏ဆိတ်တွင်းသို့နှိုက်လိုက်ရာ အဆိပ် ပြေးသီး(၁၀)လုံးပေါ် တွေ့ရသည်။ သူသည် လူမားကိုလှမ်းပေးလိုက် ၏။

"ကဲ... နုစုအင်းကို အခန်းထဲခေါ်သွားပေတော့၊ ဒီအသီး တွေနဲ့ကုပေတော့"

လူမားက...

"ဒီ(၁၀)လုံးနဲ့မလောက်ဘူးနဲ့တုတယ်"

လုံကက...

"မလောက်ရင် ကျုပ် ထပ်ပေးပေးပါမယ်"

...

လူမားသည် နုစုအင်းကိုပေ့၊ နီကာ အခန်းတွင်းသို့ဝင်သွား လေ၏။ လုံကကလည်း ချွေကွန်အား ပေ့၊ နီလိုက်၏။

"ယန်းပု... ချွေကွန်ဖြစ်နေတဲ့ကိုစွဲကို မင်းဆရာကို သွားမ ပြောနဲ့၊ မင်းဆရာသိရင် အရမ်းစိတ်ထိခိုက်သွားလိမ့်မယ်၊ သူက ချွေ ကွန်အပေါ် သံယောဇဉ်သိပ်ကြီးတယ် မဟုတ်လား၊ အခု သူ့ခြေ ထောက်မှာ အဆိပ်ရောဂါနီက ရေထိထားတာနဲ့ တုတ်ပါးရဲ့အဆိပ် ငွေ့မိသွားတာကို ကုသရမယ်၊ မင်း အခန်းထဲလိုက်နဲ့"

ယန်းပုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သရဇူခြင်းသောသိုင်းစကရောင် (စဉ်-၆) ❀ ၄၃

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး"

သူသည် လုံကနောက်သို့ ဝင်လိုက်သွားလေတော့၏။ လုံ ကသည် ချွေကွန်၏အဝတ်အစားကိုခွတ်လိုက်ပြီး အသီးများကို ယူ လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခဉ်းစားပြီး ယန်းပုလက်ထဲသို့ လှမ်းထည့် ပေးလိုက်သည်။

"ဒီအသီးကိုချွေပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို လိမ်းပေးပါ၊ အတွေး သဖြင့် ခြေထောက်ကိုလိမ်းပေး ငါ အသီးတွေ ထပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်"

"သူ ပြန်ကောင်းလာနိုင်ပါ့မလား ဆရာကြီး"

"ဒီအသီးတွေကို လိမ်းပေးပြီး အတွင်းအားနဲ့ကုလိုက်ရင် ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ၊ အဓိကကတော့ ရောဂါနီကရေထိသွားတာပါ၊ တုတ်ပါးရဲ့အဆိပ်ငွေ့က နည်းနည်းပါးပါးမိတာပါ"

ယန်းပု စမ်းသာသွားသည်။

"အသီးတွေ သွားဖူးမယ်လို့ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဆရာကြီးသွားဖူးပါ၊ ကျွန်တော်အသီးတွေကိုထုချွေပြီး ချွေကွန်ကို အ ကုန်လိမ်းပေးထားပါမယ်"

လုံကက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ခါဖြင့် ငါ သွားမယ်"

လုံကသည် အပြေးထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

...

အခန်း(၄)
အထင်လွှဲသူ

ဝမ်းကျောင်းသည် သူ့အခန်းထဲရောက်သွားသည်နှင့် အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ပြန်မထွက်လာတော့ပါ။ ထွက်မလာခြင်းမှာ သူ၏သေတ္တာဘူးကလေးကိုပွေ့လိုက်ပြီး အလွန်ခံစားနေရသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် လွန်ခဲ့သောဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေခဲ့ပါသည်။ ယခု သူ၏လက်ခိုးဆန်ကို ပြန်ရခဲ့လေပြီ။ သိုင်းလောက၌ သူ ပြန်လည်လှုပ်ရှားနိုင်လေပြီ။

သူ့လက်ခိုးဆန်ပြန်လည်ရရှိလာပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့အား မည်သူမျှ မတားဆီးနိုင်တော့ပါ။ သိုင်းလောက၌ သူသည် ပြန်လည်ခေါင်းထောင်နိုင်ပြီဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းကျောင်းသည် နှောင်းအတိတ်များကို တစ်ခိုက် တွေးနေခိုက် ယခင်ပုသည် အိပ်ပျော်တစ်ညအိပ်ပြီး ခြေထောက်တစ်ခုကိုတောင်းပြီး အသီးများကို ချွေးတော့သည်။ ရုတ်တရက် အစေးများကို တစ်ကိုယ်လုံး လိမ်းဆုံးပေးလိုက်သည်။ အထူးသဖြင့် ခြေထောက်ကိုလိမ်းပေးသည်။ ချွေးကုန်ကား သတိပြန်မရသေးပါချေ။

မကြာမီ လိုကု ပြန်ရောက်လာ၏။ အဆိပ်မြေသီးကို တစ်ထုပ်ကြီး ခူးယူလာသည်။ အသီးတစ်ဝက်ကို လူမားထံ ပေးပို့လိုက်

၏။ ကျန်သောအသီးတစ်ဝက်ကို ချွေးကုန်အား ကုသရန် ပေးထားလိုက်သည်။

လိုကုသည် ချွေးကုန်အား အတွင်းအားဖြင့် ကုသပေးသည်။ ယခု သူလိုသည် အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းသုံးမျိုးစလုံး ချွေးကုန်၏အကူအညီသာ မပေါ်ပါက မရနိုင်ကြောင်း လိုကုသိသည်။ သို့သော် ဝမ်းနည်းပွယ်ကောင်းသည့်အချက်မှာ လိုကု၏အမိန့်ပေးကြော်ငြာနှင့် ကျန်ဝမ်း၏အမိန့်ရောင်ခေါင်းမွေးကိုမရသေးသည့် ကိစ္စဖြစ်လေ၏။

လိုကုသည် ချွေးကုန်အား အတွင်းအားနှင့်ကုသပေးပြီးသည်နှင့် ပြတင်းပေါက်မှအပြင်သို့ ငေးကြည့်နေမိ၏။ သူသည် ရေခဲရမ်းမှန်းသိပြီး သူ၏အမိန့်ပေးကြော်ငြာကို ဖျော်ငေးနေသယောင်ရှိလေ၏။ သူလိုသည် ညလုံးပေါက် ကုသပြီးသည်နှင့် ချွေးကုန်နှင့် စုစုအင်းကို၏အခြေအနေသည် ကောင်းမွန်လာတော့သည်။

ဝမ်းကျောင်းသည် ချွေးကုန်၏အနီးတွင် တစ်ညလုံးထိုင်၍ မြို့စုသည်။ သူ၏သေတ္တာဘူးကို ချွေးကုန်က အသက်စွန့်၍ယူပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့။

ထို့နောက် နံနက်ခိုးသောက် အလင်းရောင်လာလေ၏။ နှင်းပွင့်များ ဖွေးဖွေးလွှဲလွှဲအောင်ကျဆင်းလာသည်။ ခင်းကျန်ဒေသ၏ ရာသီဥတုကား ဤသို့ခြင်းဆန်ပေသည်။ မိုးရွာလျှင်လည်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လေတိုက်လျှင်လည်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း နှင်းကလျှင်လည်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပင်။

ချွေးကုန်သည် ထထိုင်လိုက်၏။ အဆိပ်မြေသီးကြောင့် မိတ်များ လျှောကုသွားပေပြီး သူသည် ပြတင်းပေါက်မှဖွေးငွေ့ခွပ်နေသော နှင်းပွင့်များကိုကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် လေငေးငေးလေ

၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သန့်ကို အားရပေးရပြန်လို့လိုက်မိတော့သည်။

အူကွန်သည် ယမန်နေ့က အသက်လူလွတ်မြောက်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေသည်။ အိပ်မက်ပမာထင်မှတ်ခဲ့ရသည်။ အူကွန်သည် ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းသို့ အေးချမ်းစွာနေထိုင်ခဲ့ရသည်အချိန်များကို အမှတ်ရမိတော့သည်။

“ဪ... ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းရဲ့ အေးချမ်းတဲ့အချိန်ကာလတွေကို သတိရမိလိုက်တာ”

သူသည် ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းကိုစဉ်းစားမိသည်နှင့် မိုလင်းနှင့် ယင်းလူးကို တစ်ဆက်တည်း စဉ်းစားမိလိုက်တော့သည်။ စုစုအင်းသည် သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် သိက္ခာမခံခဲ့ရသောမိန့်ကလေးဖြစ်သည်။ ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်း၏ဥတောင်နေတွင် ငွေနှစ်ဆယ်လျှောက်ခံခဲ့သောမိန့်ကလေးကို သူမည်သို့မျှ မမေ့နိုင်ပါ။ သူသည် သူမအား ဘုရားကျောင်းအတွင်း လှည့်လည်ပြသခဲ့သည်။

မိုလင်းနု... မိုလင်းနုလည်း နောက်မှတွေ့ခဲ့ရသောမိန့်ကလေးဖြစ်သော်လည်း အူကွန်နှင့်ရင်းနှီးနှီးနေထိုင်ခဲ့သည်။ မိုလင်းနုသည် ပွင့်လင်းသည်။ ရိုးသားသည်။ ဟန်ဆောင်မှု လုံးဝမရှိပါ။

ယင်းလူး... ယင်းလူးသည် အူကွန်၏မိခင်ရင်း ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးသည် ပေ့ရှင်အေးချမ်းသောမိသားစုကို စွန့်ခွာလျက် ဥပဇ္ဈိန်ဝဲဂယက်အတွင်း ခုန်ဆင်းခဲ့သည်။ သူမသည် အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေ၍ ယင်းလူးနှင့် သူ့ခင်ပွန်းသည်မှလွဲ၍ အခြားမည်သူမျှ မသိနိုင်ပါ။ ယခု သူသည် ရွာသွပ်နေချိန်။

အူကွန်သည် စုစုအင်း၊ မိုလင်းနုနှင့် ယင်းလူးတို့အကြောင်း

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစတုရန်း (၄၆-၆) ❀ ၄၇

စဉ်းစားနေမိလေ၏။ အူကွန်သည် အင်္ကျီပါးကိုဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ဖျမ်းမိမိနေသည်။

“ငါ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ အဘကွန်ဝမ်းဆီသွားပြီ၊ ကောငါ့မယ်”

အူကွန်သည် ဤသို့စဉ်းစားလိုက်၏။ ထိုစဉ် မြေသဲတစ်သင်္ကါကြားလိုက်ရလေ၏။ သူသည် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စုစုအင်းအပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည်ကိုတွေ့ရှိရလေ၏။ သူမသည် အမြဲရောင်အင်္ကျီရှည်ကိုဝတ်ဆင်ထား၏။ သူမ၏မျက်နှာကို ဇာပဝါအဖြူဖြင့် ဖုံးအုပ်ထား၏။ သူမသည် မိုးကျနှုတ်မယ်လိုကျော့ရှင်းလှပ၏။

အူကွန်သည် သူမကိုမြင်သည်နှင့် သူမ၏မျက်နှာပေါ်မှ ကန့်လန့်ဖြတ်မိုးကြိုးကို မြင်ယောင်မိတော့သည်။

သူသည် စုစုအင်းကို ပြန်ပြလိုက်၏။

“စုစုအင်း... မင်း သက်သာသွားပြီလား”

သူသည် သူမကိုအဆိပ်ငွေ့များကြားမှ ကယ်တင်ခဲ့သဖြစ် ၏။ သူ့သာ မကယ်တင်မိလျှင် စုစုအင်းသည် သေသုဖြစ်နေလောက်မို့ပြီ။ သို့အတွက် သူ့အား ကျေးဇူးတင်လိမ့်မည်ဟု ထင်နေသည်။ သို့သော် စုစုအင်းသည် သူ့ကိုကြည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ပြတင်းပေါက်များ ဖော်သို့တန်သွားကာ နှင်းများကိုကြည့်နေသည်။

အူကွန် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် သူ့စိတ်ကို မြေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိသည်။

“စုစုအင်း... မင်းရဲ့ အောင်မြင်မှုကို ဂုဏ်ယူပါတယ်”

စုစုအင်းသည် ချာနေ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူမသည် ခုထိ အေးခက်သောလေသည်ဖြင့်...

၄၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

"ဇွဲကွန်... ရှင် ကျွန်မမျက်နှာဖုံးတဲ့ ဇာပဝါကိုဖြုတ်ကြည့်တယ် မဟုတ်လား"

ဇွဲကွန် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

"မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ မင်းကို ငါကယ်တင်ချိန်မှာ ဇာပဝါမရှိဘဲ လဲကျနေတာမယ်၊ အဲဒါကို ငါကယ်လာခဲ့ရတာပါ"

စုစုအင်းက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

"ရှင်... လိမ်မနေနဲ့၊ ကျွန်မရဲ့ ဇာပဝါကို ရှင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူဖြုတ်ပစ်မှာလဲ"

"မင်း... ကျွန်ုပ်ကို အထင်မမှားနဲ့၊ အဆိပ်ငွေမိလို့ လူမသိ သူမသိ မှေးမှေးသတိလစ်ပြီး မင်းမျက်နှာကိုဆွဲယမ်းမိပြီး ဇာပဝါဖြုတ် သွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

"ဟို... မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင် ဖြုတ်ပစ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်"

ဇွဲကွန်မှာ ဒေါသလည်းဖြစ်၊ တုန်တုန်ရင်ရင်လည်း ဖြစ်လာ သည်။

"ငါ့ကို ဒီလိုအကင်လွှဲတာကို ငါ စိတ်ပွက်ပါတယ်ဟာ"

စုစုအင်းက...

"ဒါမှာ ဇွဲကွန်၊ ရှင်ကိုတရားရှိတဲ့လူလို့ ထင်နေတာ၊ အခု တော့ ကျွန်မအထင်အမှားကြီး မှားကွန်ပါပြီ"

ဇွဲကွန်က...

"စုစုအင်း... မင်း... မင်း မတရားပြောပါနဲ့"

စုစုအင်းမှာ ပြောရင်းဒေါသဖြစ်လာသည်။

"ရှင်... ဒါလောက်တောင် ကြည့်မူင်လှတာ၊ ကဲ... ကြည့်ပေ တော့"

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတောရောင် (၉၆-၆) ❀ ၄၉

သူမသည် ပြောရင်း မျက်နှာပေါ်၌ ဖုံးအုပ်ထားသည့်ဇာပဝါကို ဖြုတ်ဖျလိုက်တော့သည်။ သူမသည် စုစုအင်းကို ဤသို့ဖြုတ်မည်ဟု မမျှော်လင့်ပဲ။ စုစုအင်း၏မျက်နှာကို ကြည့်မြင်လိုက်ရသောအခါ ဇွဲကွန်မှာ မျက်နှာကို လက်ဝဲခြေညှိအုပ်မိလေ၏။

သူမသည် မျက်နှာကိုအုပ်ရင်း လေ့ကားထက်သန်ပြီးတောက်ပူ၏။ ထိုစဉ် ကျွင်းရွှန်းစမ်းလေ့ကားပေါ်မှ ဆင်းသက်လာမိက် နှိပ်ညှိကြိုက်လေ၏။ သူမသည် ဇွဲကွန်၏အင်္ကျီလက်ကိုဆွဲရင်...

"ဇွဲကွန်... မင်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ငါ ကျေးဇူးတင်တဲ့ စကားတောင် မပြောရသေးဘူး"

ဇွဲကွန်သည် စုန်းထွက်ပြီး ကျန်ဝမ်းရှိရာ အခန်းသို့ပြေးဝင် ပျားလေတော့၏။ ဇွဲကွန်သည် ကျန်ဝမ်း၏အခန်းရှေ့ရောက်သော အခါ မောနေသည်။ အတန်ကြာရပ်ပြီးမှ အခန်းဝတ်စားတွန်းဖွင့်လိုက် ၏။ ကျန်ဝမ်းသည် စုတင်ပေါ် လဲလျှောင့်နေ၏။ ယန်းပုသည် ကျန်ဝမ်းဘေးတွင် ထိုင်နေ၏။ ယန်းပု ခိုက်မြည်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဇွဲကွန်သည် အတိုးဆိုကျန်ဝမ်းအိပ်စက်နေသဖြင့် ခြေဖျား လက်ဖျားထောက်၍ လျှောက်သွားသည်။ ယန်းပုကိုပုတ်ချီအနံ့ ဟန် မြင်လိုက်စဉ် ကျန်ဝမ်းသည် မီးလာပြီ၊ ဇွဲကွန်အား ကြည့်လိုက်၏။ သူမသည် ဇွဲကွန်အား လက်ယပ်၍ခေါ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဇွဲကွန်သည် အတိုးဆိုကျန်ဝမ်းရှိရာသို့ သွားလေ၏။

ဇွဲကွန်က ပြုံး၍မေးလိုက်၏။

"ဘာကွန်ဝမ်း... နေကောင်းသလား"

ကျန်ဝမ်းက ဇွဲကွန်၏လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ လက်နှစ်ဖက် သာအယာပုတ်ပြလေ၏။ အမိပွယ်က...

၅၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“သိပ်ကို ကောင်းတယ်”

ယန်းပုသည် အူကွန်အဆိပ်မိသည့်အကြောင်းများကို ပြောပြထားသဖြင့် ကျန်ဝမ်းသည် စိတ်ပူနေ၏။ သူသည် ထိုအကြောင်းကို မျက်လုံးဖြင့်မေးလေ၏။ အူကွန်က ပြောပြပြီး...

“ကောင်းသွားပါပြီ... မကြာခင် အနီရောင်ခေါင်းမွေးကို ကျွန်တော်ယူမလို့”

ကျန်ဝမ်းသည် အူကွန်၏လက်ကိုပုတ်၍ အားပေးလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ယန်းပုနီးလာပြီဖြစ်သည်။ သူသည် အူကွန်ရောက်လာသည်ကိုတွေ့သဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟာ... အူကွန်ပါလာစေ မနောက သေပြီလို့ ထင်နေတာကနေတော့ အသက်ပြန်ရှင်လာပြီ”

အူကွန်က ရယ်မောလိုက်၏။

“မနေတုန်းက ငါအဆိပ်ငွေ့တွေမိလို့ သေမလို့ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဆရာလုံက တစ်ညလုံး ကုသပေးလို့ကောင်းသွားပါပြီ”

ကျန်ဝမ်းနှင့်ယန်းပုတို့သည် ထိုစကားကိုကြားမှ ဟင်းခူးနိုင်တော့သည်။ ကျန်ဝမ်းက ယန်းပုအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ယန်းပုသဘောပေါက်သွား၏။ သူသည် အိတ်ထဲမှသစ်သားပြားကိုဆွဲထုတ်ယူလိုက်ကာ အူကွန်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ခုတုန်းက တုတ်ထိခံရောက်လာတယ်။ ဆရာနဲ့ အနီရောင်ခေါင်းမွေးထားတဲ့နေရာကိုတော်ဖြတဲ့ သစ်သားပြားမြေပုံကိုလာပေးသွားတယ်”

အူကွန်သည် သစ်သားပြားကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူသည်။ သူသည် သစ်သားပြားကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာနဲ့မဲသွားလေ၏။

သရေရခြင်သောသိုင်းဝေတရောင် (ခွဲ-၆) ❀ ၅၁

မတယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သစ်သားပြားပေါ်၌ရေထားသည့်မြေပုံမှာ နီပေါရေကန်၏ရေလယ်ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ရေပြင်ကား အူကွန်မကျွမ်းကျင်သောနေရာဖြစ်သည်။ သူသည် ဝမ်းကောင်းစစ်မြေပုံကိုရရှိသောအခါ ပစ္စည်းရရမည်ဟု စိတ်မကပ်မြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ ယခုမြေပုံကိုရရှိသောအခါတွင် ထိုစိတ်မကပ်မျိုးဖြစ်ပေါ်မလာတော့ပေ။ ယန်းပုက ရယ်မောပြီ...

“အူကွန် နေရာသိရင် ပြီးတာပဲ။ ငါတို့တော်တော်ကြာ သွားယူမယ်။ ညအိမ် ပြန်လာရင်ပြီးတာပဲ”

အူကွန်သည် ယန်းပု၏ပေါ့ပေါ့ဆာဆာပြောကို သဘောကျလှလေ၏။

“ယန်းပု မင်းနဲ့သတ္တိကိုမျိုးကျွမ်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းလိုက်လာရော မလိုပါဘူး။ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ သွားပါမယ်”

ယန်းပု၏မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ငါက မင်းထက် ရေကူးကျွမ်းကျင်တယ်”

အူကွန်က ပြောရန်ဟန်ပြင်လိုက်ရာ ကျန်ဝမ်းက အူကွန်၏လက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။ အူကွန်က ကျန်ဝမ်းကိုကြည့်ပြီး...

“ဟာ... ဘာပြောမလို့လဲ”

ကျန်ဝမ်းက ယန်းပုအား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ယန်းပုက မာယူပေါ်မှ မင်းအိုးနှင့်စုတ်တံကို လှမ်းယူပေးလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် မာရုတ်တန်ရွက်ကိုလည်း သူ့ရှေ့၌ ဖြန့်ပေးလိုက်ရသည်။

ယန်းပုက...

“ဆရာ... အခုဆို ဓာရောင်မိပါပြီ။ နောက်ဆိုရင်... မလျှောက်နိုင်တော့မယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

ကျန်ဝမ်းသည် စုတ်တံကို မင်းတွင် တို့ပြီး ဓာရက်ပေါ်၌ အရေလိုက်၏။ သူက ရေပြေး ချွဲကွန်အား ပေးလိုက်သည်။

ယန်းပုလည်း ချွဲကွန်နှင့် အတူတူမတ်လေသည်။

“အိမ်ပေါ်ရောက်လာ အထူးအေးစိန်တယ်၊ အခုအောင်ပြီးဝင်လာလို့ ပိုပြီး အေးစိန်တယ်။ နှင်းတွေကလဲ ကျနေသလို အပေါ်ယံပေါ် ဖြင့်မဲသွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါတော့ မင်းတို့ရေအောက်ငုပ်ဖို့ ပိုခက်မိတာပေါ့၊ မင်းတို့ရေငုပ်မယ်ဆိုရင် အပူပန်းအရက်ကို အရင်သောက်ရမယ်၊ ဒီအရက် ငါ့မှာရှိပါတယ်၊ အရက်ကို သောက်ခါးတော့ နည်းနည်းပူမယ်၊ ခပ်မယ်၊ မင်းတို့ မြေတွေလက်တွေကို လှုပ်ရှားရမယ်၊ မနက်ဖြန် ရေအောက်ဆင်းရင် ပိုမိုနိုင်ရှည်ရှိတာပေါ့”

ချွဲကွန်သည် ဓာမတ်ပြီး စိတ်သက်သာရာရသွား၏။ သို့သော် ယန်းပုအား ခေါ်သွားရန်မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် အဘိုးအိုကျန်ဝမ်းအား...

“ဘာဘ... ယန်းပုကိုတော့ ခေါ်သွားလို့မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

ယန်းပု မမိမရပ်နိုင်သွား၏။

“မင်းက ငါ့ကို အထင်သေးနေတာကိုး၊ ငါ့ဆရာကိစ္စကွ၊ မင်းပေးသွားလဲ ငါကတော့ သွားရမှာပဲ”

ချွဲကွန်ပြန်ပြောရန် ယန်ပြင်စဉ် ကျန်ဝမ်းက လက်ကားပြပြီး ဓာရေပြလေ၏။

“ယန်းပုက ရေထဲမှာ ကြီးလာတဲ့လူကွ၊ ရေကူးကျွမ်းကျင်တယ်၊ ရေငုပ်ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ငါ့ပစ္စည်းယူမယ်ဆိုရင် သူ့ကိုခေါ်သွားပါ၊ မင်းအတွက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်တဲ့အပြင် အကူအညီတောင်

ရ လိမ့်ဦးမယ်၊ မင်းတို့အပူပန်းအရက်ကို တန်ဖိုးရှိသောကြာပါ၊ သောက်ပြီးရင် အပြင်ထွက်ပြီး သွေးပူလေ့ကွန်ခန်းလုပ်ရမယ်”

ယန်းပုက ဖတ်သာ ဖတ်သည်။ ဓာမတ်ခရီး

“ဆရာ ဘာတွေရေးတာလဲ”

ချွဲကွန်က အမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်သည်။

သူသည် အာရပ်ပရ ရယ်မောလေတော့၏။

“တွေ့လာ... ဆရာကတောင် ငါ့ရေကူးကျွမ်းကျင်မှုကို သိတယ်၊ မင်းအတွက် အကူအညီရလိမ့်မယ်လို့ပြောတယ် မဟုတ်လား”

ချွဲကွန်က ရယ်မောလေ၏။

“ဟုတ်ပြန်၊ ကဲ... ကဲ အပူပန်းအရက်ကို ယူနေကွာ”

ယန်းပုသည် ကျန်ဝမ်းအိပ်နေသည့် စတင်အောက်မှ အပူပန်းအရက်ကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး ချွဲကွန်အား အရင်တိုက်သည်။ ထို့နောက် နုလည်း တစ်ခွက်သောက်သည်။ ချွဲကွန်နှင့် ယန်းပုတို့ အမှတ်တန်ဖိုးရှိသောကြာပြီး မကြာမီ ခြံခြံတောက် ပူလောင်လာတော့သည်။ ယန်းပုသည် ခုန်ထပြီ။

“ဟာ... ပုလိုက်တာ၊ သေတော့မယ်”

ချွဲကွန်မှာလည်း ပူလောင်လာသည်။ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှစပြီး တစ်ကိုယ်လုံးသိပ်နံ့၊ လာခြင်ဖြစ်သည်။ မမိမရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်လာသဖြင့် ထလျှောက်နေရတော့သည်။

“အတိုင်းနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ထိုစဉ် ကျန်ဝမ်းက လက်ခုပ်ပြသဖြင့် ချွဲကွန် အနားမှာ ပျောင်းသည်။ ချွဲကွန်အား ကျန်ဝမ်းက ဓာရေပြသည်။

“မင်းတို့အဆောင်အပြင်ကိုထွက်ပြီး နှင်းထဲမှာ နေရအကြ

၅၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ခင်းဆောင်

ပါး အပူတိုက် သက်သာသွားပါလိမ့်မယ်”

“အူကွန်နီသည် ဟုတ်ကဲ့ဟု ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ကဲ... ယန်ပု... ဘာဘက နှင်းတောထဲမှာ ကိုယ်လက်လှ
ရှားဖို့ ပြောနေပြီ၊ နှင်းတောထဲ ထွက်ကြနီ”

သူတို့သည် အဆောင်အပြင်သို့ထွက်ကြလေ၏။ အူကွန်နီက
ယန်ပုအား...

“မင်း အဆောင်နားက ဘယ်မှထွက်မသွားနဲ့နော်”

“မင်းကော”

“ငါကတော့ ဘယ်သွားသွားပေါ့ကွ”

“ဟ... မင်းက သွားဦး ငါကတော့ မသွားနဲ့တဲ့ တရားသ
လာကွာ”

အူကွန်နီက စုယ်မောလိုက်၏။

“ငါပြောတာ လိုသွားလို့ပါကွာ၊ ဒီလိုပါ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်
လုံး အဆောင်နဲ့ဝေးဝေးသွားရင် ဘာဘကျန်ဝမ်းကိုပြုစုမယ့်လူမ
ရှိဘဲ ဘာဘတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေမှာနီလို့ပါကွာ”

ထိုအခါမှ ယန်ပု သဘောပေါက်သွား၏။ သူ အဝေးသို့
သွားနေလျှင် ဆရာအား မည်သူက ပြုစုပါမည်နည်း။

“ကောင်ပြီ၊ ငါ ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ပါဘူး”

အူကွန်နီက ပြီးလိုက်ပြီ...

“ဒီကနေ ဘယ်မှမသွားရလို့ စိတ်မပျက်ပါနဲ့ကွာ၊ မနက်ဖြန်
ငါနဲ့အတူတူ သွားရမှာပါ။ ငါသွားရင် မင်းကိုခေါ်သွားမှာပါ”

ယန်ပုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့... ဆရာကလဲ ငါ့ကိုပါ လိုက်ခိုင်းနေတာ မ

သရဖူခြင်းသောဆိုင်းတောရောင် (စဉ်-၆) ❀ ၅၅

ယုတ်လာမ ငါက ရေကူးကျွန်းကွင်းတယ်လေ”

သူတို့သည်ပြောရင်း ပုလောင်လာသည်။ ယန်ပုသည်
ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားသည့်အနေဖြင့် သိုင်းကစားတော့သည်။ သူ၏က
စားမှာ အထူးကောင်းမွန်လှသဖြင့် အူကွန်နီပင် အံ့သြဝမ်းသာသွား
သည်။ သူသည်လည်း ပုလောင်လာသဖြင့် အူကွန်နီသည် ခုန်ဆွ
ခုန်ဆွ ပြုလုပ်လာရတော့သည်။

“ယန်ပု... ငါသွားတော့မယ်၊ မင်း... ဒီနေရာက ဝေးဝေး
မသွားနဲ့နော်”

“အေးပါကွာ”

အူကွန်နီသည် အဆောင်အနီးမှ နှင်းတောထဲသို့ထွက်ပြေး
သွားလေတော့၏။

ဆေး

အနီး(၅)
အတိတ်မှအရိပ်

သူ့ကိုယ်မှာ ပူလောင်လှသည်။ သူသည် မီးခဲကိုမျှီစွာထား
သည့်အလား ပူလောင်နေသည်။ နှင်းများ တဖွဲဖွဲကျနေသည့် နှင်း
တောထဲ၌ အင်္ကျီတိုက်လေဖြင့် လျှောက်ပြေးနေသည့်တိုင် သူ့ကိုယ်
မှာ တစ်ဇက်ကလေးမျှ မအေးပေ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးအငွေ့တ
ထောင်းထောင်းထနေပြီး ခြွေးများစိုစွဲနေသည်။

ခင်းကျန်နယ်သည် ရာသီဥတုကြမ်းတမ်းသောဒေသဖြစ်
သည်။ အေးလွှဲလည်း ရက်ရက်ဇက်ဇက် အေးတတ်သည်။ တောင်
ရာသီသို့ရောက်လာသည်နှင့် လူအများသည် တိရစ္ဆာန်ရေများကို ခြံ
ထားရတတ်သည်။

ဈာန်သည် နှင်းများပေါ်၌ပြေးလွှားနေသည်။ အပြင်မှ
အအေးသည် သူ့ရင်ထဲမှ အပူကိုမငြိမ်းသတ်နိုင်ပေ။ ထိုသို့ပြေးလွှား
နေစဉ် အသံတစ်သံသည် ခုတ်တခုရက် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဟေ့... အသုံးမကျတဲ့ကောင်လေး ငါ့ကို မေ့နေပြီပေါ့”

ဈာန်၏မြေလှမ်းများသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေ
၏။ သူသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အသက်လေးဆယ်
ကျော်ခန့်ရှိသောလူတစ်ယောက်သည် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သူ

သည် မျက်မှောင်ကုပ်၍အသေအချာကြည့်သည်။

ထိုလူမှာ မြေအောက်တွင် အကူညီချွေ့ထားရသောလူဖြစ်
နေကြောင်း မှတ်မိသိရှိလိုက်တော့သည်။ အဘယ့်ကြောင့်မမှတ်မိဖြစ်
နေရသနည်း။ ထိုလူသည် သူ၏ရုပ်ပုံနေသောမှတ်တမ်းကျပ်စွယ်
များကို ခိုက်ပယ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ညစ်ပေန်
ဟောင်နေသော ဝတ်စုံရှည်ကြီးလည်း မရှိတော့ပါ။

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သောဝတ်စုံက ထိုလူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင်နေ
ရာယူပြီး ဖြစ်လေသည်။ ထိုလူ၏ အလွန်ခန့်ညားသော ရုပ်ရည်သည်
ပေါ်လွင်လာလေ၏။ သူသည် အသုံးမကျတဲ့ကောင်လေးဟု ပြော
နေသော်လည်း မျက်နှာကတော့ ပြုံးနေသည်။

“ဟိုနေ့တုန်းက မင်းကိုမှားခဲ့တယ်၊ (၃)ရက်ပြည့်ရင် ငါ့ဆီ
လာနဲ့ပါလို့”

သူက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“မင်း... ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ဆီ မလာတာလဲ”

ဈာန်သည် သူ့ခုံးကို သူ့ကိုမိလေ၏။ သူသည် လက်
ဖျပ်မီလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်များနေလို့ မေ့သွားပါတယ်ခင်ဗျား၊
တာကယ် ကျွန်တော်သတိမရတာပါ။ ဒီအတွက် ကျွန်တော်တောင်းပန်
ပါတယ်”

ထိုသူမှာ ဓားသမားရောက်ဖုံးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။
မောက်ဖုံးသည် ဈာန်အားကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းနေသည်။ သူသည်
လျန်မဲ့သော(၁၉)နှစ်ကျော်ကျော် အချိန်ကိုဖြန်လည်သတိရ၏။

ဈာန်သည် နှင်းတဖွဲဖွဲကျနေသည့်ကြားမှ နေကြွေးရပ်နေ

၅၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သော ရောက်မုံ့ကိုကြည့်ကာ...

"နေမကောင်းလို့လား ခင်ဗျာ"

ရောက်မုံ့ရင်ထဲတွင် ကျင့်နေခြင်းသွား၏။ ဈာန်အသံ
တွင် ကရုဏာသံပါသည်မဟုတ်ပါလော့။ သူက ခေါင်းယမ်းပြီ...

"ငါ နေကောင်းပါတယ်ကွာ"

သူသည် ဈာန်အား နှိပ်ကြည့်ပြီ...

"ဒီမှာ ဈာန်၊ မင်း ငါ့ကို ဦးလေးလို့ခေါ်ပါ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မမေးပါနဲ့၊ အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ နိက္ခံပု"

ဈာန်သည် အံ့သြသွားလေ၏။

သူသည် ရောက်မုံ့အနီးသို့တိုး၍ ချဉ်းကပ်လာသည်။

"ကျွန်တော့်မှာမည်ရင်းကို ဘယ်လိုလုပ်သိပါသလဲခင်ဗျာ"

ရောက်မုံ့သည် နှင်းတစ်ခွက်နေသောကောင်းကင်ကြီးကို
မော့ကြည့်လိုက်၏။ နှင်းပွင့်နှင်းပွင့်များသည် မျက်နှာပေါ်ကျလာ
လေ၏။ ရောက်မုံ့သည် သက်ပြင်းမျှလိုက်၏။ ရောက်မုံ့သည် ခပ်
လှမ်းလှမ်း၍ နှင်းပွင့်ဖုံးနေသည့် ကျောက်တုံးများကိုလှမ်းကြည့်ပြီး
ဈာန်အား ပြောလိုက်သည်။

"ဟောဟိုမှာ ထိုင်ကြရအောင်"

ဈာန်မှာ သွားထိုင်ရသည်။

ရောက်မုံ့မှာ ဈာန်နှင့်မျက်နှာနှင်းဆိုင် လာထိုင်မပြီ...

"မင်းကိုပြောစရာတွေ ရှိပါတယ်၊ အဲဒါတွေ ကြားပြီးရင်
တော့ မင်း ငါ့ကို ဦးလေးလို့ လိုက်လိုက်လဲလို့ခေါ်မှာပါ"

သူသည် မျက်ရည်များရစ်ဝံ့လာပြီး ဆက်ပြောလေ၏။

သရဇ္ဈိုင်၊ သောခိုင်၊ အတုရောင် (၆၆-၆) ❀ ၅၉

"အမှန်ကတော့ အိပ်မက်တစ်ခုမက်သလိုပါပဲ၊ အဖြစ်အ
ပျက်က မနေ့တစ်နေ့ကလို့ပဲ အောက်မေ့မိတယ်"

သူက ဈာန်အား ကြည့်ပြီ...

"မင်းဟာ ဒီလောက်တောင် ကြံမြှင်းလာနေမှတော့ ဒီအိပ်
မက်ဟာ မနေ့တစ်နေ့က အိပ်မက်လို့ဘယ်မှာထင်နိုင်တော့မှာလဲ၊
နစ်ပေါင်း(၂၀)ရှိနေပြီလို့ ငါ့ကိုသတိပေးနေတောတာပေါ့"

ဈာန်သည် ထိုလူ၏ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောနေပုံကိုကြည့်ပြီး
ထိုလူသည် မိမိနှင့်အမှန်တကယ်ရင်းနှီးသော မိမိနှင့်ပတ်သက်သော
လူ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်လာလေ၏။

အေးစိမ့်သောလေသည် တဟုတ်ဟုတ်တိုက်ခတ်နေသည်။ ဈာ
န်ကတော့ ခြေမခိုနေသည်။ ဓားသမားရောက်မုံ့သည် လွန်ခဲ့သော
နစ်ပေါင်း(၂၀)က အဖြစ်အပျက်များကို ဈာန်အား အသေးစိတ်
ပြောပြနေလေတော့၏။

ဈာန်သည် နားထောင်ရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာသဖြင့်
ကြွေကြွယ်အောင် ငိုမုလေတော့သည်။ ရောက်မုံ့၏စကားဆိုသွား
သောအခါ ဈာန်သည် နှင်းမိုးသောမြေပေါ်၌ ခုတုတ်ထိုင်ကာ ဦး
ချဲ့ကြိမ်ချဲ့စိုင်းကန်တော့လေ၏။

"ဦးလေး... ဦးလေး"

ဈာန်၏ရင်တွင်းမှ အော်မြည်နေသောအသံဖြစ်ပါသည်။
ရောက်မုံ့သည်လည်း မျက်ရည်ကျရလေ၏။ သူသည် ဈာန်အား
မျှမထူပေးလိုက်သည်။

"က... လောကကြီးဟာ ကျွန်းကျဉ်းလေးပါ၊ ငါ့နဲ့မိတ်
အနစ်(၂၀)က ကောက်ယူခဲ့တဲ့ ဒီတစ်ခုလေးဟာ အခု လူ့အမြောက်

၆၀ ❀ အတ္ထုသိုလ်ခနုလင်းအောင်

ပြီး ငါနဲ့ပြန်တွေ့နေပြီ”

ချွေကွန်သည် မျက်ရည်တွေတွေကူးရင်း ငိုနေဆဲဖြစ်သည်။
ရှောက်ဖုံးက ဆက်ပြောလေ၏။

“မင်းကို ငါနဲ့နေရာကို မပိုသင့်ဘူး အခုတော့ မင်းရဲ့လူငယ်
ဘဝဟာ အလဟဿကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ”

ချွေကွန်က မျက်ရည်သုတ်ပြီး ရှောက်ဖုံးအား နှစ်သိမ့်ရ
သည်။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ဦးလေး၊ ကျွန်တော်ဘုရား
ကျောင်းမှာနေရတာ တကယ်ကောင်းပါတယ်၊ အေးဆေးပါတယ်”

ရှောက်ဖုံးက....

“မင်းဘုရားကျောင်းမှာ မနေနဲ့တော့၊ ငါ့ကိုစုပြီးရင် မင်း
ကိုဖြည့်မကို ခေါ်သွားမယ်၊ မင်းကို ငါတစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်
ထားမယ်၊ မင်းပျော်သလိုသာ နေပေတော့”

ချွေကွန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ဦးလေး ကိစ္စပြီးရင် ကျွန်တော်ဘုရားကျောင်းကိုပြန်သွား
မယ်လို့ သန့်ဌာန်ချပြသားပါ”

ရှောက်ဖုံးသည် ချွေကွန်၏စိတ်ရင်းကို မသိပေး သူက ခေါ်
သွားမည်ပြောပါလျက် ချွေကွန်က ဘုရားကျောင်းအူညီပြန်မည်ပြော
နေသဖြင့် အဲသထွက်လာမိသည်။

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မင်းကို ဘုရားကျောင်းမှာ
ငါးနှစ်ထားပါမယ်လို့ ကျောင်းထိုင်ကိုပြောခဲ့တာ၊ ငါက အချစ်အ
နှောင်ခံနေရလို့ နှစ်(၂၀)ကြာသွားခဲ့တယ်၊ ဒီအထွက် ငါ့ကိုယ်ငါ ခွင့်မ
လွှတ်နိုင်ဘူး၊ အိပ်မယ် အနိမ့်တိုင်း မင်းကို သတိရနေပါတယ်ကွဲ့”

သရေရခြင်းသောသိုင်းခဏရောင် (၉၆-၆) ❀ ၆၁

အခု မင်း ငါနဲ့တွေ့တော့မှ ဘုရားကျောင်းကို ပြန်သွားဖို့မလိုတော့
ပါဘူး”

ချွေကွန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ဦးလေး... ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ ဒါကြောင့်....”

ရှောက်ဖုံးသည် ဆက်နေထရပ်လိုက်သည်။

သူက ချွေကွန်အား နှိုက်ကြည့်ပြီး....

“မင်းအဖေရဲ့အမျိုးအနွယ်ကို ဘယ်သူက ဆက်ခံမှာလဲ”

ချွေကွန်က....

“အဓကတည်းက ဦးလေးဟာ ကျွန်တော့်ကိုဘုရားကျောင်း
ကို မပို့နိုင် ကောင်းမယ်၊ အခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဘုရားကျောင်း
မှာပဲ ပျော်နေတယ်”

ရှောက်ဖုံးသည် ချွေကွန်က ပြတ်ပြတ်သားသား ခြင်းပယ်
နေသည်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“မင်းကို ဘုရားကျောင်းမို့မိတာ ငါ့အဖွားပဲ၊ က... ဒါတွေ
နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့”

သူသည် ကိုယ်ပေါ်၌ကျနေသော နှင်းပွင့်များကို ခါထုတ်
ပစ်လိုက်သည်။

“ငါ့ကိုပြောစမ်း၊ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာအခြေအနေ ဘယ်လို
ရှိသလဲ”

ချွေကွန်က သူလွှပ်ရှာခဲ့သောအခြေအနေများကို အတိုချုံး
ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ရှောက်ဖုံးက ခေါင်းညှိလိုက်ပြီး....

“မင်းဟာ သိုင်းအကျော်အမော်တွေရဲ့ သိုင်းပညာကိုစင်
ကြာတတ်မြောက်ခဲ့တဲ့အတွက် အတော့်ကိုထူးတယ်လို့ ချီးမွမ်းမယ်၊

၆၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မင်းအဖေဟာ အသက်ထင်ရှားရှိနေရင်တော့ အတော့်ကိုဝမ်းသာမယ်”

ဈေးကွန်သည် ကိုယ်ပေါ်ကနှင်းများကို မဲထုတ်ရင်း...

“ဦးလေး... အခု ဘယ်မှာလဲ”

ရောက်မိုးက ပြုံးလိုက်၏။

“ငါ အရင်ကနေရာမှာပဲ နေပါတယ်။ ဒီရက်တွေထဲမှာ မင်းတို့ရဲ့လုပ်ရှားမှုကြောင့် တုတ်ပိုးဟာ အထော်လေးဦးနောက်ခြောက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ မင်းတို့အောင်မြင်တဲ့အခါမှာ ငါက ပစ္စည်းတစ်ခု ရှာရင်း သူ့ကိုလက်စားဆွဲရလိမ့်မယ်”

“ဒီမှာ ဦးလေး ဘာပစ္စည်းကွန်ရစ်ခဲ့လို့လဲ”

ရောက်မိုးက လက်ကာပြလိုက်လေ၏။

“မင်းကိစ္စရှိရင် သွားနိုင်ပြီ၊ မနက်ဖြန်မနက် ရောက်အနီးမှာ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဈေးကွန်၏စိတ်ထဲတွင် ရောက်မိုးအား သွေးရင်း သားရင်းသဖွယ် မှတ်ယူသွားသည်။ ရုတ်တရက် မမဲ့နိုင်အောင်မြင်သွားသည်။

ရောက်မိုးက ပြုံးခဲ့ပြီ။

“မင်းက ဘုန်းကြီးဝတ်မယ်လို့ဆိုတော့ သံယောဇဉ်မထားသင့်တော့ဘူး။ မင်း သွားတော့၊ ဦးလေး စောင့်ကြည့်နေမယ်”

ဈေးကွန်သည် ရောက်မိုးအား ရှိမိုးကန်တော့လိုက်၏။

“ဦးလေး မနက်ဖြန် ဆက်ဆက်လာမဲ့နော်”

ရောက်မိုးက ပြုံး၍...

“စိတ်ချ... ဦးလေးရောက်အောင် လာမဲ့ပါ့မယ်။ မင်းမှာ ကိစ္စရှိသေးသလား”

သရေချင်းသောသိုင်းခံတရား (၆၆-၆) ❀ ၆၃

“ကိစ္စတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးနဲ့တော့ တွေ့မြင်အောင် တွေ့ရမယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ မင်းတွေ့ချင်ရင် ငါနေတဲ့နေရာကိုလဲ မပါ၊ သိသားပဲ။ အဲဒီနေရာကိုလာမဲ့ရင် တွေ့ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခုတော့ မင်းသွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်သွားတော့မယ်နော်”

ဈေးကွန်သည် ရောက်မိုးအား ဂရုပြုလက် ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။ ရောက်မိုးသည် ဈေးကွန် ပြေးထွက်သွားသည်ကို ငေးကြည့်နေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ဒီကလေးကို ငါ ပြည်မရောက်အောင် ငါခေါ်သွားရမယ်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ငါ သူ့ဘဝကို ဘုရားကျောင်းထဲမှာ မြေမြှုပ်သံဃိုလ်ခဲ့တယ်။ ငါ မြေမြှုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ ငါ ပြန်မော်ရမယ်။ သူဟာ စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့ ပြည်မမှာ ပျော်ရွှင်နေရမယ်”

ရောက်မိုးသည် တီးတိုးရေရွတ်နေမိလေ၏။

၆၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အခန်း(၆)
လတ်ညီသောရန်ခွဲ

ဈေးကွန်သည် ရောက်ပုံနှင့်ခွဲစွာလာပြီး သူ့ရင်ထဲ၌ပိုမိုကြေ
ကွဲ ဝမ်းနည်းလာလေ၏။ ရင်ထဲ၌ နာကျင်လာသည်။ သူသည် နာနာ
ကျင်ကျင်နှင့်ပြေးလာမိသည်။

တစ်နာရီကျော်သွားပြီးသည့်တိုင် အပူပန်းအရက်၏ ပူ
လောင်မှုသည် မပျောက်သေးစေ့။ နှင်းများ တဖွဲဖွဲကျနေသည့်ကြား
မှ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ချွေးများစွဲရှိနေလေ၏။

ထိုစဉ် အဝေးမှလွင့်ပျံ့လာသောအသံများကို ကြားလိုက်ရ
သဖြင့် ဈေးကွန်သည် နားခိုက်ထောင်လိုက်၏။ သေချာစွာ နားထောင်
လိုက်သောအခါ ဝေကိုး၏အသံဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရသည်။ အသံ
များသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြေးပြေးလည်လည်ပြောနေသည့် အသံမ
ဟုတ်။ အော်ငေါက်ပြောဆိုနေသည့်အသံများဖြစ်ကြောင်း ဈေးကွန်
သည် ပို၍နားစွင့်လိုက်ရသည်။

“ဒီမှာ မင်း တကယ်သေရမှာ မကြောက်ဘူးလား”

ပြောဆိုသံအရ တကယ်တိုက်ကြခိုက်ကြတော့မည် ပုံစံမျိုး
ဖြစ်နေသည်။ ဈေးကွန် ဧည့်စားလိုက်သည်။

ကြည့်ရတာ ဝေကိုးဟာ ရန်သူ့ရင်ဆိုင်နေရတာ ဖြစ်လိမ့်

သရေခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (၆၆-၆) ❀ ၆၅

မယ်၊ သူ့ဆရာရဲ့ပစ္စည်းရရှိပြီးလားတော့ မသိဘူး ငါ့မှာလဲ ဒီနေ့
အရေးကြီးတာကိုမှ မရှိတာပဲ။ သွားကြည့်လိုက်မယ်၊ ကူညီသင့်ရင်လဲ
ကူညီရတာပေါ့”

ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် သူသည် အသံကြားရာအရပ်သို့
မကြာမီလေ၏။ မကြာမီ သူသည် အသံရှိရာသို့ရောက်လာလေ၏။ ဝေ
ကိုးနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဗလားကျင်းနေသောလူငယ်တစ်ယောက်သည်
သံမဏိတိုက်မိုက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေတော့၏။

တစ်ကိုယ်လုံး ဗလားကျင်းနေသူကိုတွေ့ရသဖြင့် ဈေးကွန်အံ့
သြလှသည်။ သေချာစွာကြည့်လိုက်သောအခါမှ ဝေကိုးကျန်လွယ်
မိလှကပ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မိလှကပ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ဗလားကျင်းနေသည်။ နှင်းနှင့်
နှင်းခတ်များ ကပ်နေသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပွေးပွေးလှုပ်နေသည်။
ဈေးကွန် အံ့သြစွာကြည့်မိသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုလုပ်တိုက်မိုက်နေတာလဲ”

ဈေးကွန်သည် ဝဲတစ်ဖိုက်ခေါ်အကာ သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်
မှ နောင်ကြည့်နေသဖြင့် သူ့အား ဝေကိုးနှင့် မိလှကပ်ကို မတွေ့ကြ
ပါ။ ဝေကိုးက...

“တစ်ကိုယ်လုံး ဗလားကျင်းနေတဲ့လူနဲ့ ရန်ဖြစ်ရတာဟာ ဒီ

မကြုံမိဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ကွ”

ဈေးကွန် ပြုံးလိုက်၏။ ဝေကိုးက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ ဇွဲသလိုလို၊ ကြောင်သလိုလိုနဲ့ မင်းနဲ့
ရန်ဖြစ်ရတာ မဟန်ပါဘူး”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို မိလှကပ်ကို တိုက်မိ...တော့

၆၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သည်။ မိလကပ်သည် ပြန်လည်ခမ်း၏ ထိုနောက် သူတို့သည် တယောက်တစ်ပြန် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဧကွန်သည် အခြေအနေဆိုးသဖြင့် အသာပင် ကြည့်နေသည်။ ဝေကိုသည် သူ့ပညာတစ်ရပ်ပြီးတစ်ရပ် ထုတ်သုံးတိုက်ခိုက်သည်။ မိလကပ်သည် ခွန်ရှိဖြင့် ခမ်းသည်။

ဧကွန်သည် သူနှင့်မသက်ဆိုင်သည့်အလား အေးအေးဆေးဆေးပင် ကြည့်နေသည်။ နှင်းပွင့်နှင်းဖတ်များကလည်း တဖွဲဖွဲတသံသံ ကျနေသည်။ ဧကွန်မှာ ကိုယ်ပေါ်သို့ကျလာသည့် နှင်းပွင့်နှင်းဖတ်များကို ခါချနေရသည်။

သိုင်းပညာထူးချွန်သော ထိုလူငယ်နှစ်ယောက်သည် အလွယ်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုသည် လျှပ်စစ်လို မြန်ဆန်ကြ၏။ တိုက်ခိုက်ရာတွင် ဝံ့ပလွေများထက် ရက်စက်စွာတိုက်ခိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် သီလည်းမသိကျွမ်း၊ ရန်ငြိုးလည်းမရှိကြချေ။

မိလကပ်သည် ရေကုန်ရေခန်းတိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူငယ်နှစ်ယောက် ခင်ကျန်လူငယ်သည် ရှိသား၍အသိဉာဏ်နည်းသူဖြစ်၏။ ယုတ်မာ၍ရက်စက်လှသော သူ့ဆရာတုတ်ပေးအား အသက်ခွန်၍အကာအကွယ်ပေးလိုသူဖြစ်နေသည်။

မိလကပ်သည် အသိဉာဏ်နည်းသူဖြစ်သော်လည်း တတ်မြောက်ထားသည့်ပညာရပ်မှာမူ ထူးချွန်နေ၏။ သူသည် ဝမ်းတန်ခိုက်ခန့်အကွာမှ ဧကွန်အားတွေ့မြင်သွားသည်။

ဟာ ...

ဝေကိုသည်ဧကွန်ထံ မိလကပ် အာရုံရောက်သွားသည်ကို

သရဖူခြင်းသောသိုင် အတုရောင် (၆၆-၆) ❀ ၆၇

အမှတ်မကောင်းယူကာ မိလကပ်အား တိုက်ခိုက်တော့၏။ သူသည် အလယ်သို့ခန့်မှီသွားပြီး မိလကပ်၏နောက်နေထိုးကုပ်ချလိုက်၏။ သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ လျင်မြန်ခြင်းထန်၏။

မိလကပ်သည် ဝေကို၏တိုက်ခိုက်မှုကို ထိတ်လန့်တကြား ခုန်လှူပြီး ကမန်းကတန်းရှောင်တိမ်းလိုက်၏။ သို့သော် လုံးဝရှောင်တိမ်းနိုင်ခြင်းမရှိပေ။ ပခုံးကို ဝေကိုက ကုပ်ဆွဲသွားပါသည်။

အား...

မိလကပ် နာကျင်စွာအော်လိုက်၏။

ဝေကိုကဧကွန်အားတွေ့မြင်သွားပြီး ...

"တွေ့လားဧကွန်... ဒီမျောက်ကလေးကို ငါကစားပြီမယ်"

အကယ်၍ မိလကပ်က မိမိထံအာရုံမရောက်ပါက ဝေကိုသည် ယခုကဲ့သို့ အနိုင်ရလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ဧကွန်နားလည်လိုက်သည်။

မိလကပ်သည် အထိရောက်သွားသဖြင့် ကျားနာကဲ့သို့ သေသမျှကနောင်နောင်ထွက်တော့သည်။

သူသည် ဝေကိုအားကြည့်လိုက်ပြီး ...

"မင်း ငါ့ကို နာအောင်လုပ်တယ်"

မိလကပ်သည် တစ်ဘက်လူက သူ့အားနာအောင်လုပ်မည် ဟုထင်နေသည်။ တစ်ဘက်လူက သူ့အား နာအောင်မလုပ်ရဟု ယူဆထားသလားမသိပါချေ။ သူတိုက်ကွက်များကမူ တစ်ဘက်လူအား တစ်ချက်ထိလိုက်သည်နှင့် သေနေနိုင်သည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဝေကိုက မဲ့မြဲမြဲပြီးရင်း ...

"မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုတားရတာလဲ"

"တားမြှော့မို့၊ ငါက အိမ်ရှင်ကိုး"

၆၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဝေကိုးနှင့် မိလုကပ်တို့သည် အပြန်အလှန် ငြင်းနေကြ၏။

“ငါ သူတို့ကို နားမထောင် ကောင်းမယ်”

ချွေကွန်သည် ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက်မှ ထလိုက်လေ၏။

ဝေကိုးနှင့်မိလုကပ်တို့ နှစ်ယောက်ကြားသီလှုပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ

မိလုကပ်သည် နောက်ဆုတ်သွားသည်။

“မင်း... မင်းက ငါ့ကိုတိုက်ခိုက်မလို့လား”

ချွေကွန်က စင်းကျန်တာသာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“မိလုကပ်... မင်းဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ငါတို့ မင်း

ကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ အဲပေမယ့် ဒီနေရာမှာ မရှိစေချင်ဘူး။ မင်းက

ဒီနေရာက ထွက်သွားစေချင်ပါတယ်”

မိလုကပ်က ဝေကိုးကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောသည်။

“သူက ငါ့ဆရာရဲ့ ပစ္စည်းကို ခိုးမလို့ကွ”

ချွေကွန်က ရယ်မောလိုက်၏။

“မင်း မှားနေပြီ။ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ငါတို့ ပစ္စည်းတွေပါ။

မင်းဆရာပဲ ငါတို့ကို လာယူခိုင်းထားတာပါ။ ထမင်းစားလုပ်တုန်းက

ပြောတာ မင်း မကြားဘူးလား”

မိလုကပ် မေါင်းကုပ်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

ချွေကွန်က ပြောလိုက်၏။

“မင်းပဲ သေသေရာရာ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ငါတို့က မင်းတို့ရဲ့

ပစ္စည်းကို ဘာဖြစ်လို့လာခိုင်းတာလဲ။ ငွေငွေပစ္စည်းလဲ မဟုတ်၊ အဖိုး

တန်ဖိုးတန်လဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

သူသည် မိလုကပ်၏အဖြေကို စောင့်နေသည်။ မိလုကပ်

က မေါင်းကုပ်၍ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည်။

သရေစုငြင်းခဲသောသိုင်းခဲကရာဇ် (စဉ်-၆) ❀ ၆၉

“ကျုပ် မသွားနိုင်ဘူး”

ချွေကွန်က...

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ”

“မိလင်းနက ငါ့ကိုစောင့်ခိုင်းတာကွ”

ချွေကွန် အံ့အားသင့်သွား၏။

“မိလင်းနက စောင့်ခိုင်းထားတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ မင်းကိုခိုင်းတာလဲ”

မိလုကပ်၏မျက်လုံးအနံ့သည် စင်းလက်တောက်ပသွား

သည်။ သူသည် မေါင်းယမ်းလိုက်ပြီ...

“မသိဘူး... သူခိုင်းတာပဲ သိလား”

သူသည် စကားကို ထပ်ဆက်သည်။

“သူက ထွက်သွားခိုင်းမှ ငါ ထွက်သွားမယ်”

ချွေကွန်သည် မိလုကပ်၏သဘောကို နားလည်လိုက်သည်။

မိလုကပ်သည် အမိန့်တစ်ခုပေးလိုက်လျှင် ထိုအမိန့်ကို အတိအကျ

ကိုက်နာလေသည်။ မိုးပြိုကျလာလျှင်တောင် ပြောင်းလဲမည့်လူမျိုး

မဟုတ်ပါ။

“သူသွားရင်သွား၊ မသွားရင် သူ့ကိုတိုက်ခိုက်ရမှာပဲ”

မိလုကပ်သည် ချွေကွန်အား ထွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ ချွေ

ကွန် ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရသည်။ ဝေကိုးနှင့် မိလုကပ်တို့သည် သ

ပ်မပ် တိုက်ခိုက်ကြပြန်တော့၏။

ချွေကွန်သည် သူတို့နှစ်ယောက်တိုက်ခိုက်နေသည်ကို

နီးကပ်စွာ ကြည့်ရှုနေ၏။ ဝေကိုး၏အတွင်းအားသည် မိလုကပ်

၇၀ ❀ တာတ္တသိုလ်နေလင်းအောင်

အဆင့်မြင့်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ သို့သော် မိလုကပ်က တောင်မှာလည်းမကြောက်၊ မိမိပြုမှာလည်း မကြောက်သည့်လူစားမျိုးနေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာတိုက်ခိုက်သည့်တိုင် အအိုင်မပေါ်ဘဲရှိနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် လက်ညှိနေကြသော ဝေကုံးသည် ဇင်းကျန်လွယ်ကို အနိုင်မရနိုင်သဖြင့် ရွှေရအား ရှက်လာမိသည်။

“ဗီလုငယ်ဟာ တော်တော်သတ္တိကောင်းတယ်။ သူ့ကို ယာယီဆင်ပြီးတိုက်မှ နိုင်မယ်”

ဝေကုံးသည် ထိုသို့စဉ်းစားပြီးနောက် သိုင်းကွက်ကို စုတ်ရက် ပြောင်းလဲလိုက်၏။ သူ၏လက်ဝဲနှစ်ဘက်သည် လိပ်ပြာမပျံ့ပုံသကဲ့သို့ ပုံသလာလေတော့၏။

ဤသိုင်းကွက်သည် လိပ်ပြာလက်ဝဲးသိုင်းကွက်ဟု မှည့်သည်။ သူ့ဆရာမကြီးထိတိတိထွင်ထားသောသိုင်းကွက် ဖြစ်သည်။

လိပ်ပြာလက်ဝဲးသိုင်းကွက်ကိုအသုံးပြုလျှင် ကိုယ်စောညာကိုယ်တွဲ၍ အသုံးပြုရသည်။ ထိုပညာကိုအသုံးပြုသောအခါ ဝေကုံး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲ၌ပျံနေတော့၏။

ရွှေကျွန်က ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အဘိုးကြီးတွေ အဘွားကြီးတွေဟာ သိုင်းလောကမှ နာမည်ကြီးနေတာ ဘာဆန်းလို့လဲ။ သူတို့တီထွင်လိုက်တဲ့သိုင်းပညာတွေဟာ ရင်သပ်အံ့ဩစွာမောရောတွေပဲကိုး”

မိလုကပ်တစ်ယောက် အမက်ကြုံလာတော့၏။

ဝေကုံး၏ဘယ်လက်လက်ဝဲက ရှောင်တိမ်းလိုက်သောအခါ ညာဘက်လက်ဝဲက လာတိုက်သည်။ ညာဘက်လက်ဝဲကိုရှောင်

သရဇုခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (ခဏ္ဍိ-မိ) ❀ ၇၁

ကိုမိန်းလိုက်သောအခါ ဘယ်ဘက်လက်ဝဲက တိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမနိုင်မနင်းဖြစ်လာတော့သည်။ ဤအတိုင်း ဆက်၍တိုက်ခိုက်နေပါက မိလုကပ်ဒဏ်ရာရလိမ့်မည်ဟု ရွှေကျွန် ကြိုတင်ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။

ဝေကုံးသည် လွန်စွာ အားရကျေနပ်သွားပြီး မိလုကပ်အား မိန်းမတော့၏။ ထိုအခါ ဝေကုံး၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အကာအကွယ်ဟူ၍ တာတ္တမရှိတော့ပါ။

မိလုကပ်သည် ရုံးခိုမိနေရာမှ ဝေကုံး၏ဟာကွက်ကို တွေ့မြင် သွားလေ၏။ ဝေကုံး၏မိတိုက်မှုကိုခံနေရသဖြင့် ထိုဟာကွက်ကို ကျွေသော်လည်း ပြန်လှန်မတိုက်နိုင်ဘဲရှိနေသည်။

မိလုကပ်သည် ခေါင်းညှိုး ဝေကုံး၏ညာလက်ဝဲကို ရှောင်မိန်းမလိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့လက်သီးတစ်လုံးကို ဝေကုံး၏ဝမ်းမိုက်အတွင်းသို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေ၏။

ရွှေကျွန်က ကမ်းနားကတန်း သတိပေးလိုက်၏။

“သတိထား... ရှေ့မတိုးနဲ့”

မိလုကပ် ထင်ခနဲမြင်သွား၏။ သို့သော် သူ့နောက်ဆုတ်ရန် မစဉ်းစားတော့ပါ။ ရှေ့သို့တိုးပြီး လက်သီးကိုထိုးလိုက်မိလေပြီ။

ဝေကုံး၏လက်ဝဲနှစ်ဖက်သည် မိလုကပ်၏လည်မျိုးသို့မှတ်မှတ်လေ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ညာဘက်ခြေထောက်က မိလုကပ်၏ပေါင်ကြားသို့ ကန်လိုက်လေ၏။

မိလုကပ် ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ထိုတန်အချိန်တွင် ရွှေကျွန်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ ပျံ့ပင်သွားပြီး မိလုကပ်၏သွေးကြောကို ထောက်လိုက်ကာ ဝေကုံး

ကိုလည်း နောက်သို့ဆုတ်သွားစေလိုက်သည်။ အူကွန်သည် သတိမသွားသောမိလှကပ်၏အောင်ကိုယ်အား မထားလိုက်သည်။

ဝေကိုးက မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

“အူကွန်... မင်း ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုအကအကွယ်ပေးရတာလဲ၊ ငါ နိုင်တော့မယ်ကွ”

အူကွန်က ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ဒီလူဟာ ခိုသားပြောတဲ့မတ်တယ်၊ စိတ်ကောင်းရှိတယ် သူ့ကို မင်းက အသေသတ်တာတောင် သူ့ပယ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူးကွ”

အူကွန်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အခု... အချိန်လဲ မရှိတော့ဘူး၊ သူနဲ့ရင်ဆိုင်နေရရင် ဘယ်မှာအချိန်ရှိတော့မှာလဲ”

ဝေကိုးမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော်လည်း အူကွန်၏ကေားမှန်ကန်နေသောကြောင့် ငြိမ်းနေလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ... ဒီလိုဆိုရင် ငါ သွားတော့မယ်”

ဝေကိုး ထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် အူကွန်က ဟန်တားလိုက်၏။

“ခဏနေဦး”

“ကိစ္စရှိသေးလို့လား”

“ငါလဲ မင်းနဲ့လိုက်မယ်၊ ဒီနေ့ ငါ အားနေတယ်၊ ဘာတာဝန်မှ မရှိဘူး”

“တော်ကြာ မင်း ကိစ္စပေါ်မှာနီးရတယ်”

“မပေါ်ပါဘူး... နက်ဖြန်ကျမှ အလုပ်တာဝန်တွေရှိတာပါ၊ ငါ့အလုပ် ငါ့ဒီပါတယ်ကွာ၊ မင်း ငါ့အတွက် ပူမနေပါနဲ့”

“ဟာ... ပူရတာပေါ့၊ မင်းက သုံးယောက် တာဝန်ကြီးများစတာ၊ တာဝန်ယူထားတာ၊ ငါတို့က နှစ်ယောက်တည်း စုစုအင်းနဲ့ ကျွန်းချွန်းနေရတာ တစ်ယောက်နီးဆိုတော့ မင်းအတွက် စိတ်ပူရတာပေါ့”

“ဒီနေ့ တာဝန်မရှိပါဘူး၊ နက်ဖြန်ကျမှ ဘာတာဝန်ဝမ်းနဲ့ ပစ္စည်းကို ယူပေးရမယ်၊ အကြောင့် မင်းနဲ့လိုက်မယ်ပြောတာ”

ဝေကိုးက အနည်းငယ်ခဉ်းစားလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ... မင်း လိုက်ခဲ့ချင်လဲ လိုက်နဲ့၊ အိပ်မယ်၊ ပါတန်ခုတော့ ကြိုတင်ပြောထားမယ်”

“ဘာများလဲ”

“ငါ့ဆရာတို့ ပစ္စည်းကိုတွေ့ရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ယူမှာနော်”

အူကွန်က ရယ်မောလိုက်၏။

“စိတ်ချ... ငါ နာမည်ကောင်း မယူပါဘူးကွာ၊ ခုစုအင်းနဲ့ ကျွန်းချွန်းနေရင်လဲ သူတို့ဘာသာ ယူတော့မယ်”

ဝေကိုးက ပြုံးပြီးပြောလေ၏။

“ဒီလိုမှပေါ့ တော်ကြာ ငါက သူများ အားကိုးတယ်လို့ အပြောမစဉ်ဘူး”

သူသည် သိုင်းလောကအကျော်အမောလေသံဖြင့် ပြောဆိုနေလေ၏၊ အူကွန်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါက မင်းအခက်အခဲရှိမှ မင်းကို ကူညီမှာပါကွာ၊ မင်းအခက်အခဲမရှိရင် မင်းဘာသာ ကြိုက်တာလုပ်၊ ငါ ကြည့်နေမှာပါ”

“ဟိတော့ ငါ ပါလာတာ ကောင်းတာပေါ့၊ မင်း အဖော်ရတာပေါ့”

“ထားပါ... ထားပါ”

၇၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

"ဒီ မိလုကပ်ကို ဘယ်မှာထားမလဲ၊ ဒီနှင်းတွေထဲတော့ ပစ်မထားနဲ့ဗျင်ဘူး"

ဝေကိုးက သစ်တောထဲသို့ညွှန်ပြလိုက်၏။

"ဟိုထဲမှာ အိမ်တစ်လုံးရှိတယ်၊ သူက အဲဒီမှာ နေတာကွ"

ဧကွန်က မိလုကပ်ကိုမျှော်ပြီး ထိုအိမ်ကလေးဆီသို့လိုက် သွားလေတော့၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခေတ်ရာဇ် (၆၆-၆) ❀ ၇၅

အခန်း(၇)

ရွှေလိပ်ပြာ

မိလုကပ်နေထိုင်သောအခန်းသည် ကျယ်ဝန်းခြင်းမရှိလှပါ။ အခန်းထဲ၌ ကွပ်ပျစ်တစ်လုံးရှိ၏။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ခေါင်းအုံး၊ စောင် စသည်တို့ရှိ၏။ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်၌ နှစ်ရှည်ခံအစားအသောက်များ ရှိလေ၏။ ထိုအစားအစာများသည် အစာရေစာမရသည့်မနီးလမ်းကို သွားသည့်အခါ သယ်ဆောင်လေ့ရှိသော အစားအစာများပင် ဖြစ် သည်။

ထို့ကြောင့် မိလုကပ်အား ဧကွန် သနားမိသည်။ မိလုကပ် နေထိုင်ရသည့်ဘဝကို စာနာမိသည်။

ဧကွန်သည် မိလုကပ်၏ကိုယ်ပေါ်၌ရှိသော နှင်းမွှင်နှင်း ဖက်များကိုသုတ်သင်ပစ်ပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများကိုယူ၍ ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်လဲလှောင်းတင်ပေး ရင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။

"ဒီလူဟာ ဘဝက တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ အသီးဝလံအစား အသောက် ကောင်းကောင်းစားရတဲ့နေရာမှာတောင် နှစ်ရှည်စားရတဲ့ နိက္ခာတွေကို စားနေရတာတယ်"

သူသည် မိလုကပ်အား နှိပ်နယ်ပေးလေတော့၏။

၇၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

က ချွေကွန်၏အပြုအမူများကို သဘောမကျပါ။

“ချွေကွန်... မင်း ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

ချွေကွန်က ဝှင်းပြလိုက်၏။

“အရင်တစ်ခေါက် သူနဲ့ငါ တွေ့ခင်တုန်းက ငါ့ကြောင့် သူ
ဒဏ်ရာရသွားတယ်။ သူ့ရဲ့သွေးကြောကို ငါမီးသပ်ကြည့်တော့ သဲဒီ
ဒဏ်ရာဟာ ခုထက်ထိ မပျောက်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ ကုသပေး
နေတာပါ။”

ဝေကိုး ငြိမ်သက်စွာပင် ကြည့်နေသည်။

ချွေကွန်သည် နှိပ်နယ်ပြီးနောက် ဓောင်ဖြူပေးထားလိုက်
သည်။ သူတို့အခန်းထဲမှထွက်ခွာရန် ဟန်ဖြင့်လိုက်ခွင့် အခန်းနံရံပုံ
တီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ဖိုလင်းနုက သူ့အား ပေးထား
သည့်စိပ်ပုတီးနှင့်တစ်ရွယ်တည်း ရှိသည်။ ဝေကိုးက...

“ကဲ... သွားကြမယ်”

ချွေကွန်တို့ အိမ်ထဲမှ ထွက်ခွာကြလေတော့၏။

“ဝေကိုး... မင်းစိတ်ကို နည်းနည်းလျှော့၊ စိတ်ဖြူနေရင်
အလုပ်မဖြစ်ဘူး”

ဝေကိုးသည် စွက်ကိုးစွက်ကန်ဖြစ်သွားလေ၏။ သို့သော်
သူက အလျော့မပေးဘဲ ပြောလိုက်၏။

“ဒါကတော့ ငါ့အကျင့်ပဲလေ၊ ကံရှိရင် အောင်မြင်မှာပေါ့
ကွာ”

ချွေကွန်သည် ဝေကိုးနှင့် အငြင်းအခုံမလုပ်လိုချေ။ ဝေကိုး
က စကားကိုကတ်သတ်ပြောတတ်သဖြင့် ငြင်းနေလျှင် လေ့ရှိနေ
မည်ဖြစ်သည်။

သရဖူငြင်းသောသိုင်းတောရောင် (၆၆-၆) ❀ ၇၇

“ခဲနဲ့ မင်းဆရာရဲ့ပစ္စည်း ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မင်း သိပြီ
လား။ ပစ္စည်းဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိဖို့အရေးကြီးတယ်”

ဝေကိုးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“သိလွန်စက ရပ်ပြီ၊ အဲဒီလူသာ ဝင်မရွက်ရင် ခုလောက်ဆို
မုန် အဲဒီပစ္စည်းဟာ ငါ့လက်ထဲ ရောက်နေလောက်ပါပြီ”

ချွေကွန်သည် ဝေကိုးက ပေါ့ပေါ့ဆဆပြောသည်ကို သ
ဘောမကျပါ။ သို့သော် သူ ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

“ကဲ... ငါတို့သွားကြမယ်၊ အစွန်နှင့်သွားရင် နှင်းပိုကျ
လာမှာ မိုးရတယ်”

“ခေါ်စက ခိုးခိုးလေးပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ မင်း နှင်းပိုကျမယ်လို့
တာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ”

ချွေကွန်က ပြုံးလိုက်၏။

“ငါ... ခင်းကျန်နယ်မှာ နေထိုင်ခဲ့တာ ငါ့ ဒီအသက်အရွယ်
အထိပဲကွ၊ မသိဘဲ နေပါ့မလား”

သူက ထပ်မံမေးလိုက်သည်။

“တူထိပါစက မင်းဆရာရဲ့ပစ္စည်းကို ဘယ်မှာထားသလဲ”

ဝေကိုးက...

“အမှောင်ခန်းတစ်ခုမှာ ထည့်ထားတယ်လို့ ပြောတာပါ”

သူတို့သည် စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်သွား
ကြလေ၏။ အတန်ကြာ လျှောက်လာကြသောအခါ အိမ်တစ်လုံးကို
တွေ့ကြရလေ၏။ ဝေကိုးက ထိုအိမ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“တွေ့လား... ပစ္စည်းက အဲဒီအိမ်ထဲမှာ”

ထိုအိမ်ကလေး၏နောက်တွင် အမှိုက်ပိုင်နဲ့ သစ်ပင်တစ်

၇၀. ❀ တက္ကသိုလ်နေလမ်းအောင်

ပင်ကိုတွေရသည်။ နှင်းများတင်နေသဖြင့် အရှိအမြင်အမြင်သစ်ပင်မှာ
ဖွေးနေသည်။ ဈာန်သည် အိမ်ကိုအန္တရာယ်ရှိမရှိ အကဲခတ်ကြည့်၍
နေ၏။ အိမ်မှာ သာဓန အိမ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း
မရှိပါချေ။ ဈာန်က မေးလိုက်၏။

“အိမ်ထဲက အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

ဝေကိုးက ပေါ့ပေါ့ဆဆပင်...

“ဘာမှမရှိပါဘူး အခန်းထဲက အပြင်ကထက် နွေးနွေး
ထွေးထွေးရှိတယ်။ အခန်းက လုံနေတာကိုး”

ဈာန် စိတ်ပျက်သွား၏။

“ဒါက အကြောင်းမှ မဟုတ်ဘဲကွာ”

သူတို့သည် ပြောရင်း အိမ်ရှေ့သို့ရောက်ရှိလာကြ၏။ ထိုအ
ခါကမူ ထိုအိမ်ထဲထူးခြားမှုကို ဈာန် တွေ့မြင်ရလေတော့၏။
ထိုအိမ်ကလေး၏ခေါင်မိုးပေါ်၌ နှင်းများလုံဆဲမရှိချေ။ အိမ်
ကလေး၏ဘေးပတ်လည်တွင်လည်း နှင်းများ အရည်ပျော်ကုန်နေ
သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဈာန်သည် စိတ်ထဲထင်နေခြင်းသွား၏။

“ဒီအိမ်က အတော် ထူးဆန်းနေပါကလား”

“ငါ ပြောသာပဲ။ ဒီအိမ်က နွေးနွေးထွေးထွေးရှိပါတယ်လို့”

“ဒီအိမ်ထဲမှာ ဘာပစ္စည်းတွေရှိတယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား

ဝေကိုး”

ဝေကိုးက မျက်နှာကို တည်တည်ထားလိုက်သည်။

“မသိဘူး”

သူက အဲဒါ ပြောသည်။

သရဖူငြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (၄၆-၆) ❀ ၇၉

ဈာန်က ပြောလိုက်၏။

“ငါ ယူဆချက် မမှားဘူးဆိုရင် ဒီခြေအောက်က အပူငွေ့

ကိုယူပြီး အသုံးပြုထားတာ ဖြစ်ရမယ်”

ဝေကိုးသည် ထိုအခါမှ ထိတ်လန့်ရုန်း သိလာသည်။

“တုထိပါး ဒီလောက်တောင် တော်နေသလား”

ဈာန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“တော်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ခြေအောက်က အပူငွေ့
ပျက်နေမယ်။ သူက ဒီမှာ အိမ်ဆောက်ပြီး အဲဒီအပူငွေ့ကို အသုံး
ပြုတာဖြစ်ရမယ်”

“အခု... ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအိမ်ထဲကို ငါတို့ ဝင်ကြရတော့မှာပဲ”

ဝေကိုးသည် မပြောမဆို တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်၏။

“နေဦး”

ဈာန်က ဟန်တားလိုက်သည်။

“သတိထား... ဒီအပူငွေ့ဟာ ရိုးရိုးမီးလို မဟုတ်ဘူး အပူ
လောင်သွားရင် မလွယ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီအတိုင်း ရပ်နေရမှာလား”

ဈာန်သည် ဝေကိုးကို စိတ်တိုသွား၏။

“မင်းကို မဖွင့်နဲ့လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး လက်နဲ့တွန်း
ဖွင့်နဲ့ မသင့်ဘူးလို့ ပြောနေတာ။ တော်ကြာ တုထိပါးက ထောင်

မျောက်ဆင်ထားရင် ခုကဖြစ်နေမှာမို့လို့ ပြောတာ”

ဝေကိုးက...

"ဒါဖြင့်... ဘာနဲ့ဖြင့်ရမှာလဲ"

ဈေးကွန်သည် အနီးသို့ရောက်ရှိလာပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်ကို တွေ့သောအခါ ထိုသစ်ပင်အနီးသို့ လှည့်ကြည့်ရာ ချွင်းကပ်ပြီး သစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်းကိုချိုးဖျက်၏။ ထို့နောက် သစ်ကိုင်းဖြင့် တံခါးကိုဆောင့် ထွန်းလိုက်တော့သည်။ တံခါးပြင်သွားလေ၏။

သူသည် သစ်ကိုင်းအား လွှတ်ချလိုက်သည်။

ဝေကိုးသည် ဝင်ရန် ဟန်ပြင်ပြန်၏။

"ခဏစောင့်"

"ဘာကြောင့်လဲကွ"

"အခု လေတိုက်နေတယ်။ မိုးနင်းတွေအိမ်ထဲကို ဝင်နေ တယ်။ တွေ့လား အဝင်များရင် အထဲမှာ အေးသွားလိမ့်မယ် အပူ သက်သာသွားလိမ့်မယ်"

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို ဝေကိုး၏လက်ကိုဆွဲကာ နောက် သို့မြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းမျှ ဆုတ်သွားလေ၏။ နှင်းများသည် အိမ် ထဲသို့ဝင်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အပူငွေ့များထွက်လာသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။ ဝေကိုးသည် ထိုအခါကပင် ဈေးကွန်ကို အထင်ကြီးသွား၏။

သူတို့သည် နှင်းများအကြား အတော်ကြာ ရပ်စောင့်ပြီးမှ အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ကြသည်။ ဈေးကွန်က ရယ်မောလိုက်၏။

"ဒီနေ့ နှင်းတွေ ဒီလောက်ကျလိမ့်မယ်လို့ တူထိပါးကထင် မှာ မဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေလက်ဆွဲနေတာ။ ဒီနေ့ နှင်းတွေ အရမ်းကျတာ သိပ်ကောင်းသွားတယ်"

အိမ်ထဲရောက်သောအခါ အပူငွေ့များသည် ရှိန်းရှိန်းထနေ လေ၏။ ဈေးကွန်တို့သည် အသက်ရှူကျပ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်

လာသည်။ ဝေကိုးက အော်တော့၏။

"ပုလိုက်တာ... ငါ မခံနိုင်တော့ဘူးကွ"

ဈေးကွန်က ပြုံးလိုက်၏။

"ဒါတောင် နှင်းကျနေလို့ နှိမ့်ဆိုရင် အပူဒဏ်ကို လုံးဝခံနိုင် မှာ မဟုတ်ဘူး"

ဝေကိုးသည် အပူရှိန်ကိုတောင်မပြီး အခန်းထဲသို့ ရောက်သည် လိုက်၏။ ဈေးကွန်က...

"မင်းဆရာရဲ့ပစ္စည်း ဘယ်မှာထားသလဲဆိုတာ ကြည့်ရ မယ်"

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်ရင်း အခန်းထဲ မှလှေဆန်းသော နေရာမှန်သမျှကို လိုက်လံကြည့်ရှုနေလေတော့၏။ သူတို့သည် တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ မြေအောက်သို့ဆင်းရန် ရလှကားထစ်များကို တွေ့ကြရလေ၏။

သူတို့သည် အပူဒဏ်ကိုကြုံကြုံ နှင်း မြေအောက်သို့ဆင်း ကြလေတော့၏။ လှေကားထစ်ကုန်ဆုံးသောအခါ မီးတောက်မီးလွှဲ များ ဟိဟဲထနေသည့် မြေတွင်းတစ်တွင်းကို တွေ့ကြရတော့သည်။ ထိုမြေတွင်းပေါ်၌ သဲကြိုးနှစ်ချောင်းသွယ်တန်းထားသည်။ အပေါ်မှ ကြိုးတစ်ချောင်းကျနေပြီး အောက်တွင် ရွှေလိပ်ပြာတစ်ကောင်ကို နှိပ်ဆွဲထားလေ၏။ ရွှေလိပ်ပြာသည် အောက်မှမီးရောင်ကြောင့် မြှောင်လက်နေသည်။

ဝေကိုးသည် ရွှေလိပ်ပြာကိုတွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် အပူရှိန် ကိုပင် မပူလေ့ကျသွားတော့သည်။

"ဆရာပစ္စည်း... ဆရာပစ္စည်း"

၈၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဝေကိုသည် လက်ညှိုးထိုးရင်း အော်ဟစ်နေသည်။

“ဝေကို... သိပ်အော်မနေနဲ့၊ တိတ်ခမ်း”

ဝေကိုး အသံတိတ်သွားသည်။ ချွေကွန်က...

“ခဲဒီလိပ်ပြာယူ၊ ဒီသံကြိုးကနေ သွားရမယ်၊ အောက်ကို လိမ်မကွအောင် သတိနဲ့လျှောက်ရမယ်၊ အောက်လိမ်ကွရင် မီးထဲ ကျမှာပဲ”

ဝေကိုးရာ ချွေကွန်ပါ အကြံအစီကနေကြသည်။ ရွှေလိပ်ပြာ ကို သံကြိုးပေါ်မှတက်ယူသည်နည်းကလွဲ၍ အခြားနည်းလမ်းကို စဉ်းစား၍မရကြပါ။ အတန်ကြာမှ ဝေကိုက သတိရလာလေ၏။

“ငါ... အခုမှ သတိရတယ်”

“ဘာကို သတိရတာလဲ”

“ဆရာက ဆေးရည်ပုလင်းတစ်လုံး ပေးလိုက်တယ်၊ အပူ ဒဏ်ခံနိုင်တဲ့ဆေးရည်လို့ ပြောတယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်အိတ်ထဲမှ ပုလင်းငယ်တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်လေ၏။ ချွေကွန်က...

“မင်းဆရာ ဒီရောက်ခဲ့ပြီ၊ ဓောဓောက ဘာကြောင့် ခြံကို မပြောတာလဲ”

“ငါ မေ့နေလို့ပါ”

ချွေကွန်သည် ပုလင်းကိုယူပြီး အဖုံးကိုဖွင့်လိုက်သည်။

“က... ငါတို့လိမ်းကြမို့”

သူတို့သည် အဝတ်အစားများစွာ၍ ဆေးရည်များကို လိမ်းကြတော့သည်။ ထို့နောက် အဝတ်အစားများကိုဖြန်ဝတ်ကြ သည်။ ထို့နောက် သံကြိုးနှစ်ချောင်းကိုကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဝဲဘက်

သရဖူခြင်၊ သောသိုင်း၊ ကောရောင် (ခြေ-၆) ❀ ၈၃

သံကြိုးမှာ မီးတောက်မီးလွှဲများနှင့် ပိုမိုနီးကပ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ရွှေလိပ်ပြာကတော့ သံကြိုးနှစ်ချောင်း၏အလယ်တည့်တည့်လောက် မှာပင် ရှိသည်။ ချွေကွန်က...

“ဝေကို... မင်းက လက်ယာဘက် သံကြိုးပေါ်တက်၊ ငါက လက်ဝဲဘက်သံကြိုးပေါ်က တက်မယ်၊ နှစ်ယောက်လုံးအလယ်ကို မှားမယ်၊ ဟိုကွရင် မင်းက ရွှေလိပ်ပြာကိုလှမ်းယူပေါ့”

သူတို့သည် သံကြိုးပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ကြ၏။ သူတို့၏ မှုန်ကိုယ်များမှာ ပုလွန်၍ ခြွေးများ ခိုခွဲနေသည်။ သံကြိုးသည် အတော်ပူလောင်နေသော်လည်း အပူမဆေးရည် သုတ်လိမ်းထားသ ပြင် သူတို့အပူခံနိုင်ကြသည်။

ချွေကွန်က မိမိအား ပို၍ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းသော သံကြိုးပေါ်တက်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ကို ဝေကိုးအားလည်လိုက်မိသည်။ သူတို့သည် ကိုယ်မော့ညာထုချွန်သူများဖြစ်သဖြင့် အောက်သို့လိမ် မကွကြချေ။ သံကြိုးသည် အမြင့်သို့ထောင်တက်နေခြင်းဖြစ်၍ သူ တို့လျှောက်ရသည်မှာ အနည်းငယ်တော့ အခက်အခဲရှိသည်။ ထို့ ကြောင့် ဖြေလှမ်းတိုင်းကိုသတိထား၍ လှမ်းရသည်။

ချွေကွန်က...

“ဝေကိုး အောက်ကိုမကြည့်နဲ့၊ မှက်လုံးကိုနီးလိမ့်မယ်၊ ရှေ့ တည့်တည့်ကိုသာ ကြည့်”

ဝေကိုးသည် ဖြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။ ဂရုစိုက်၍ ကြိုးတန်း ပေါ် လမ်းလျှောက်နေရပါသည်။ သံကြိုးနှစ်ချောင်းသည် ချောမွတ် နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဝေကိုးနှင့်ချွေကွန်တို့သည် ကိုယ်မော့ညာကွေး သော်လည်း ဂရုစိုက်၍လျှောက်နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၈၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အမြဲတမ်း ရယ်ရယ်မောမောနေသောဝေကိုသည် ကောင်းတစ်ခွန်းမျှ မဟုတ်တော့ပဲ။ ရွှေလိပ်ပြာသည် မီးရောင်ဟပ်၍ အရောင် တဝင်းဝင်းဖြစ်နေသည်ကိုသာကြည့်၍ အမြဲနီဆိုးရယူခွင့်သောစိတ်သာ ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။

သို့သော် စိတ်သာရှိ၍ လက်က မလိုက်နိုင်ပေ။ သူသည် ချူကွန်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ချူကွန်သည် ကိုယ်ကိုတည့်မတ်စွာထားရင်း ဖြည်းဖြည်းစွာ လျှောက်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူ၏ဟန်ပန်သည် အလွန်တည်ငြိမ်နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ရင်ဘောင်တန်း၍လျှောက်နေကြသည်။ ချူကွန်ကတော့ ရှေ့သို့သာ တည့်တည့်ကြည့်ပြီး လျှောက်နေသည်။

ဝေကိုးကတော့ ရွှေလိပ်ပြာကိုသာ ကြည့်၍ လျှောက်နေသည်။ ထိုစဉ် ဝေကိုး ခြေစွတ်သွားလေသည်။

“အား”

ချူကွန်သည် လှုပ်မြန်လှသည်။ ဝေကိုးအား တစ်ဘက်က လှမ်းဆွဲရင်း တစ်ဘက်က သူတက်သည်ကြိုးတန်းကိုဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ အောက်မှ မီးတောက်မီးလျှံများကလည်း လူသားနှစ်ဦးကို ဝါးမျှီစားသောက်တော့မည်နှယ် တစ်နိမ့်နိမ့် ထနေလေ၏။

ချူကွန်သည် အားမိုက်၍ ဝေကိုးကြိုးတန်းကိုကိုင်နိုင်အောင် ဆွဲတင်သည်။ မကြာမီ ဝေကိုး ကြိုးတန်းကိုကိုင်နိုင်သွား၏။ ဝေကိုးသည် ချူကွန်အား ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အကြည့်သည် လေးစားသောအကြည့်၊ ကျေးဇူးတင်သောအကြည့် ဖြစ်ပါလေ၏။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်လုံး ကြိုးတန်းပေါ်ပြန်လည် လမ်းလျှောက်နေကြတော့သည်။ ဝေကိုးမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသဖြင့်

သရဖူခြင်းသောသိုင်းကောရောင် (၆၆-၆) ❀ ၈၅

ကြိုးတန်းပေါ်၌ငြိမ်အောင် မလျှောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ချူကွန်က သတိပေးလိုက်ရ၏။

“မင်းဆရာပစ္စည်းကို မင်းပဲယူရမှာပဲ။ စိတ်ကို ငြိမ်အောင် ထိန်းမှပေါ့”

ဝေကိုးသည် သူ့ဆရာပစ္စည်းဟူသော ကောင်းကိုကြားရသောအခါမှ စိတ်ကိုငြိမ်အောင် ထိန်းနိုင်တော့သည်။ ဝေကိုးသည် ချူကွန်၏အေးဆေးတည်ငြိမ်မှုကို စိတ်ထဲမှ မှီကျွမ်းမိသည်။

အောက်မှ မီးတောက်မီးလျှံများက တဟ်ဟ် ထနေကြသည်။ သူတို့၏အင်္ကျီအဝတ်အစားများသည် ကျွမ်းလုပ်ဖြစ်နေပေသည်။ ယခု သူတို့သည် ရွှေလိပ်ပြာနှင့်လက်တစ်ဘက်ကမ်းသာ ကွာဝေး၏။ ရွှေလိပ်ပြာအား ဆေးငယ်သောကြိုးကလေးဖြင့် ချည်နှောင်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ချူကွန်သည် ရွှေလိပ်ပြာကိုလှမ်းယူရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်။

“ချူကွန်... မယူနဲ့လေ။ ငါ လာယူမယ်”

ချူကွန်သည် လှမ်းမယူဘဲ နေလိုက်၏။

သူသည် ဝေကိုးကို ဘဝင်မကွဲဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဝေကိုးသည် အတွေ့အကြုံတွင် အားနည်းလှသည်။ ရွှေလိပ်ပြာရမ်းမှ ဝေကိုးတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားမည်ကို ခိုးရိမ်သည့်အတွက် သူ့ကိုမယူစေချင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရွှေလိပ်ပြာသည် ဝေကိုး၏ဆရာမကြီးထိတ်၏ ပစ္စည်း ဖြစ်သည်။ ဝေကိုးကိုယ်တိုင်ယူရန်သည်မှာ မမှတော့ပဲ။ ချူကွန်စိတ်လျှော့လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်းညှိတံပြီး မောင်းလိုက်သည်။

၈၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

"ကောင်မို့... မင်း လာယူပါ။ ဒါပေမယ့် စိတ်မလော့နဲ့
ဝေကိုးသည် ရွှေလိပ်ပြာအနီးသို့ တစ်ခွေခွေ ချဉ်းကပ်ဝေ
သည်။ ဈေးကွန်ကတော့ မူလနေရာမှာပင် ခောင့်နေသည်။ အက
၍ ဝေကိုးတစ်စုံတစ်ရာဖြစ်သွားလျှင် အချိန်မီ ကျင့်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်
ဝေကိုးသည် ရွှေလိပ်ပြာကိုလှမ်းယူနိုင်သည် အနေအထား
ကို ရောက်ရှိလာတော့၏။

သူသည် ဆရာမကြီးနှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့် ခောင့်နေသော
ပစ္စည်းကို ဖြန့်ယူနိုင်ခဲ့လျှင် ဆရာမကြီး မည်မျှပန်းသာသွားမည်
နည်းဟု တွေးတောလိုက်မိသည်။ သူ့အတွက် ဆရာမကြီး မည်
ဂုဏ်ယူမည်ကိုလည်း သူသိသည်။ ဆရာကောင်းတပည့်ပန်းကောင်
ပန် ဟူသည့်စကားဖြင့် ချီးကျူးဂုဏ်ဖြူကြမည်သူများကိုလည်း ဖြ
ယောင်လာမိသည်။

ယခု သူသည် ရွှေလိပ်ပြာကို လှမ်းယူနိုင်သည့်အနေအ
ထားသို့ရောက်ရှိနေလေပြီ။ သူသည် ရွှေလိပ်ပြာဆီသို့ လက်လှမ်း
လိုက်၏။ ဝေကိုး စိတ်မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေသည်ကို ဈေးကွန်တွေ့ရှိရာ
ဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သတိပေးလိုက်ရသည်။

"ဝေကိုး သတိထား"

ဝေကိုးသည် စိတ်များနေသဖြင့် ရွှေလိပ်ပြာကိုလှမ်းယူရာ
ကိုယ်ဟန်အနေအထား ဖျက်ပြားသွား၏။ သူသည် ဒုတိယအကြိမ်
အောက်သို့ခြေချောင့်ကျသွားပြန်လေ၏။

"ဟာ..."

ဈေးကွန် လွတ်နေ အော်မိသည်။

၁၈၆

သရေချင်းသောသိုင်းစောရောင် (၆၆-၆) ❀ ၈၇

အခန်း(၈)

အချစ်အထီးကျန်လူသား

ဈေးကွန်သည် လျှပ်တပြက်တွင် ဝေကိုးအားလှမ်းဆွဲလိုက်
လေ၏။ ဈေးကွန်သည် ဒုတိယအကြိမ်ချောင့်ကျခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ဝေကိုး
အား စိတ်ထဲ၌အပြစ်တင်မိလေ၏။ သူသည်လည်း တစ်ဖက်က ကြိုး
ကိုဆွဲရင်း တစ်ဖက်က ဝေကိုးကိုဆွဲရင်း အောက်သို့ဖြုတ်ကျသွား
သည်။ သူသည် ဝေကိုးအား သူကြိုးဆီသို့အရောက် ဆွဲတင်ပေး
လိုက်သည်။ သူလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဆွဲတက်ရ၏။

ဈေးကွန်သည် အပေါ်သို့ပြန်ရောက်နေလေပြီ။ ဝေကိုးကမူ
ကျယ်တက်ဆဲ ဖြစ်သည်။ မကြာမီ ကြိုးတန်း ပေါ်ပြန်ရောက်ပြီး
စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေသည်။ ဝေကိုး သည် ဈေးကွန်အား
ဒုတိယအကြိမ် ကျေးဇူးတင်ရလေပြီ။

သူသည် ရွှေလိပ်ပြာဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်၏။ တောင်ပံ
နံရံနှင့်ဖက်ကို ကိုင်မိသည်။

"သတိထား"

ဈေးကွန်၏ သတိပေးသံပေါ်လာပြန်သည်။ ရွှေလိပ်ပြာ
သည် ပြန်နေ၏။ ဝေကိုးက ရွှေလိပ်ပြာတစ်ကောင်လုံးကိုလှမ်းကိုင်
ပြီး ကြိုးကိုဖြုတ်ချလိုက်သည်။

၈၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

"ဟာ... ဟာ... ဟာ... အောင်ပြီဟေ့၊ အောင်ပြီ"

ဝေကိုး၏ကြွေးကြော်သံများသည် အဝေးသို့ရောက်အောင် လွင့်ဖို့ သွားလေ၏။ သူ၏လက်မဝါးတစ်ခုလုံးလည်း ကျက်သွားလေပြီ။ သို့သော် သူသည် ရွှေလိပ်ပြာကိုလက်မှ မလွှတ်စေ။ သူတို့သည် ကြိုးတန်းပေါ်မှပြန်လွှောက်လာပြီး အောင်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။ ဈာန်က...

"ဝေကိုး... မင်း အောင်မြင်တာကို ငါ့ထံယူပါတယ်"

ဝေကိုးသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ စကားပင် မပြောနိုင်တော့။ ခေါင်းသာ အနိုင်နိုင်ညီတိရတော့သည်။ သူတို့သည် ပုလွန်းသောအထဲမှ ပြေးထွက်လာကြတော့၏။

သူတို့၏အဝတ်အစားများမှာ မီးကျွမ်းနေသဖြင့် တစ်စလွင့်နေသည်။ မကြာမီ တစ်ကိုယ်လုံး ဗလာကျင်းနေတော့မည် ဖြစ်သည်။ ဈာန်က...

"ငါတို့ ဒီအတိုင်း ပြန်သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ တူတယ်"

ဝေကိုးက ခေါင်းညှိတမ်း။

"ဟုတ်တယ်... ခုက်ရောကြီး"

သူက ဆက်၍ မေးလိုက်၏။

"အဖြင့် ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ"

ဈာန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်မျက်စိဖြင့်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားလေ၏။

"ငါ သတိပြု၊ မိလကပ်အိမ် ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီမှာဝတ်စုံတွေတော့ ရှာပေါ့၊ သူ့ဆီက ဝတ်စုံတွေ ခံစာငှားဝတ်သွားမယ်ဟဲ့ ရောက်တော့ ပြန်ပေးကြတာပေါ့"

သရေခြင်းသောသိုင်းဝေရာရင်း (၄၆-၆) ❀ ၈၉

"ဒီအကြံ ကောင်းတယ်"

ဝေကိုးက ထောက်ခံလိုက်သဖြင့် သူတို့သည် မိလကပ် အိမ်ရှိရာသို့ ပြေးကြလေတော့၏။

နှင်းများကတော့ တဖွဲဖွဲကျနေဆဲပင်။ မကြာမီ မိလကပ်အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ သူတို့သည် မိလကပ်၏အဝတ်အစားများကိုယူ၍ ဝတ်ဆင်ကြ၏။ ဈာန်သည် ဓားပြပေါ်၌ ဓာတစ်စောင်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ကောက်ယူဖတ်လိုက်မိလေ၏။

"အစ်ကိုကြီး..."

အစ်ကိုကြီးအိပ်နေလို့ မနိုးတော့ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ဆီကို ပို့လိုက်တဲ့ပန်း ရပါတယ်။ ပန်းကိုပေးပို့တဲ့အထွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အိပ်မယ့် နောင်ဆိုရင်တော့ မပို့တော့နော်၊ ဝေဒေသီ သွားရင် အစ်ကိုကြီးကို နှိပ်စက်လိမ့်မယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကိုကြီးဆက်ရာပျောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နက်ဖြန်ည ထပ်လာမယ်"

မိလင်းနု

ဈာန်သည် ဓာကိုဖတ်ပြီးနောက် ကြက်သေသေသွားလေတော့၏။

"ဪ... မိလင်းနုနဲ့ မိလကပ် ချစ်နေကြပြီကိုး"

ဈာန်သည် အထီးကျန်အဖြစ် နိဗ္ဗာန်လိုက်ရ၏။ သူက ဓာတ်ကိုကိုင်ပြီး ငိုနေမိသည်။ ဝေကိုးသည် အဝတ်အစားလဲပြီး အပြင်သို့ရောက်နေစေပြီ။ သူသည် သူ့ဆရာမကြီးအား ရွှေလိပ်ပြာပေးမည်နေမိသည်။

"ဈာန်... ဘာဖြစ်လို့ကြာနေတာလဲ၊ ထွက်လာလော့"

ဈာန်သည် သတိရလာလေ၏။

၉၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ငါ့ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အဲထွက်ကို ငါ့ဘာကြောင့် ခေါ်နေတာလဲ၊ ဒါတွေကြောင့် ငါ စိတ်သောက မရောက်သင့်ဘူး”

သူသည် ဇာပွက်ကိုချထားပြီး အခန်းထဲမှပြေးထွက်သွားလေတော့၏။ ဝေကိုးက ခိတ်မရှည်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“ကြာလိုက်တာကွာ၊ အဝတ်လဲတာ ဒီလောက်ကြာရတာလို့”

သူတို့သည် ပြိုင်တူပြေးလွှားသွားကြလေတော့၏။ အပြေးနီးကား ပြန်လှမချေ။ သူတို့သည် တည်းခိုဆောင်သွားပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ ဤကွန်သည် စိတ်ရှုပ်နေသဖြင့် ဧည့်ခံအတွင်းသို့ မဝင်လိုတော့ချေ။ သူက ဝေကိုးအား ပြောလိုက်၏။

“ဝေကိုး... မင်း သွားတော့၊ ငါနဲ့ အတူတူ သွားတယ်လို့ ပြောနဲ့”

ဝေကိုး မျက်မှောင်ကွပ်သွား၏။

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ငါ အပြင်မှာ လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်”

ဝေကိုးသည် ခေါင်းညှိပြီး ဧည့်ခန်းသို့ဝင်သွားလေတော့၏။ ဤကွန်သည် နှင်းတဖွဲ့ကွဲနေသည့် လမ်းအတိုင်း လျှောက်ထွက်လာလေ၏။

“အခု ဝမ်းကွောင်းနဲ့ ပစ္စည်းလဲ ရပြီး ချိန်နဲ့ပစ္စည်းလဲ ရပြီး ထိတိန်လူမာတိန်နဲ့ ပစ္စည်းတွေလဲ ရပြီး ဆရာလိုကုန် ဘာဘာကုန်ဝမ်းစုံ ပစ္စည်းတွေပဲ ကျန်တော့တယ်”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး...

“အမက်အမဲရှိပေမယ့် နအောင်မြင်မယ်လို့ ငါ ယုံကြည်မိ

သရချင်းသောသိုင်းဇောရောင် (၉၆-၆) ❀ ၉၁

တယ်။ ဒီတာဝန်တွေ ပြီးပြတ်သွားရင် ချင်းကုန်ဘုရားကျောင်းကို အမြန်ဆုံးပြန်မယ်”

သူသည် ချင်းကုန်ဘုရားကျောင်းအကြောင်း ပြန်လှန်ခေါ်ဝေါ်နေမိတော့သည်။ ရုတ်တရက် သူ့နောက်မှ အသံသံသိုကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကျင်းချွန်းခန်း ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

“မင်း တော်တော် နေကောင်းသွားပြီလား”

ကျင်းချွန်းခန်းက ပြုံးမိုး မြေသည်။

“ကောင်းသွားပါပြီ၊ ငါ့ကိုကူညီတဲ့ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူးကွာ၊ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ပစ္စည်းအမြန်ဆုံးပေးပြီး ဒီလိုမကောင်းတဲ့နေရာက အမြန်ဆုံးထွက်သွားကြရဦးသာ အဓိကပါကွာ”

“ဟုတ်တယ်... တုတ်ပိရဲနယ်မြေဟာ တကယ်တော့ နေရိုင်မို့ ကောင်းတဲ့နယ်မြေ မဟုတ်ဘူး”

ကျင်းချွန်းခန်း၏မျက်နှာသည် စုတ်ခြည်း တင်းမာသွားသည်။

“ဤကွန်... မင်းကိုတစ်ခုမေးမယ်”

ဤကွန်မှာ ကျင်းချွန်းခန်း၏မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဆုံသွား၏။

“မေးပါ... မေးပါ”

“မင်းဟာ ဘုန်းကြီးဆတ်ရဲ့ ခြင်္သေ့ယံထားတယ်လို့သိရတာမဟုတ်ဘူး၊ ခုလိုဆတ်မယ် လူတွေဟာ မိန်းမနဲ့ မပတ်သက်ရဘူးလို့ ခြာကြတာလဲ”

၉၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဈေးကွန်... မင်းကို အတုန်းက လေးစားတယ်၊ ခင်မာတယ်၊ အခုတော့ မလုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တဲ့အတွက် မင်းကို ကျေနပ်ဘူး”

ဈေးကွန်သည် သူ့အား သက်သက်စော်ကားနေသည်ဟု ထင်သဖြင့် ဒေါသထွက်လာလေတော့၏။

“ငါ့ကို ဘာမကျေနပ်တာလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောပါ”

ကျွင်းချွန်းခန်းက နာခေါင်းနဲ့ လိုက်၏။

“မင်း စုစုအင်းကို ကူညီတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဘာဖြစ်လို့ သူ့မျက်နှာပေါ်က ဓာပဝါကို ဖြုတ်ကြည့်ရတာလဲ”

ဈေးကွန်မှာ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းပင် ဆုတ်မိလေ၏။

“ဘုရား... ဘုရား... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောရတာလဲ”

ကျွင်းချွန်းခန်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်ပြီး...

“ဘာလို့ ဒီလိုပြောရသလဲ... မဟုတ်လား သူ့နဲ့ ငါ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား လက်ထပ်တော့မယ် မိန်းကလေးကို မင်း ဒီလိုလုပ်တာ ကောင်းသလား”

ဈေးကွန်က...

“ကျုပ်ကို မယုံလို့ ကိုန့်ဆိုရင်လဲ ကိုန့်ပြန်ပါတယ်၊ မင်း ပြောသလို မဟုတ်ဘူး”

သူက သက်ပြင်းဆူလိုက်၏။

“မင်း မယုံရင်လဲ ငါ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် တည်းမှီဆောင်သို့ ပြန်ပြေးလာ

သရေခြင်းသောသိုင်းတောရောင် (၆၅-၆) ❀ ၉၃

တော၏။ သူ တည်းမှီဆောင်သို့ရောက်သောအခါ လုံကု၊ ချိုမိန့်၊ လူမား၊ ထိတ်၊ ဝမ်းကျောင်း၊ ဝေကု၊ နှင့် စုစုအင်းတို့မှီကြတော့ပါ။ သူသည် မိမိအနီးသို့ပြန်ပြီး အဝတ်အစားများလဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျန်ဝမ်းအနီးသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

အနီးသို့ ယန်းပုက စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ကျန်ဝမ်းကို ပုံအမျိုးမျိုးဆွဲပြနေ၏။ သူသည် ဈေးကွန်အား တွေ့သည်နှင့် လုပ် လိုက်သည်။

“မင်း လမ်းလျှောက်တာကလဲ ကြာလိုက်တာ”

“ငါက ခပ်ဝေးဝေး လမ်းလျှောက်လို့ကြတာပါ”

“ငါ... ခုပဲ သိုင်းလေကျင့်လို့ ပြီးသွားတယ်”

ကျန်ဝမ်းသည် ဈေးကွန်ရောက်လာသည်ကို လက်မြှောက်၍ ကိုယ့်လိုက်သည်။ ဈေးကွန်က ကျန်ဝမ်းအနီးသို့သွားပြီး ကျန်ဝမ်း၏လက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထားလိုက်လေ၏။

ကျန်ဝမ်းသည် ဈေးကွန်၏လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြောကို မိမိသပ်ကြည့်၏။ သူသည် ယန်းပုအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ယန်းပုသည် အလိုက်သို့ဆွဲဖြင့် တွေ့နှင့်စုတ်တံကို ယူပေးလေ၏။ ထို့နောက် စာရေးပြီး မေးလေ၏။

“ဈေးကွန်... မင်း၏ သွေးကြောလည်ပတ်မှုဟာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဈေးကွန်သည် ဝေကုနှင့်အတူ ရွှေလိပ်ပြာသွားယူစဉ်က အပျိုနှစ်ဦးစားရပ်ကို ပြောပြလိုက်၏။ ကျန်ဝမ်း ဝမ်းသာသွား၏။ ကျန်ဝမ်းက ဓာထပ်မံ ရေးပြ၏။

“မင်း သိပ်မကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ညအချိန်ရောက်တဲ့

၉၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အခါမှာ လေ့ကျင့်တယ်။ မနက်ဖြန် ရေအောက်ဆင်းတဲ့အခါမှာ အ
မှာကြီး အထောက်အကူဖြစ်မယ်”

ဈေးကွန်က မေးလိုက်၏။

“အဲဒီ ကျွန်တော့်ဆရာ လာသေးသလား တဘ”

ကျန်ဝမ်း လက်ခံပြလေ၏။ ဈေးကွန်သည် သူ့ဆရာနှင့်မ
တွေ့ရသည်မှာ နှစ်ရက်ခန့်ရှိလေပြီ။ ဈေးကွန်သည် တကယ့်အတိုင်း
နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသည်။ ယန်းပုက တံခါးအထိ လိုက်သွားသည်။

ဈေးကွန်က ယန်းပုကိုပြောလိုက်၏။

“နက်ဖြန် မင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် တစ်ခုတော့ ငါ့မှာထားမယ်၊
ငါ့နားက တစ်ဖဝါးမှ မခွာပါနဲ့”

ယန်းပုက မေါင်းညှိတ်၏။

“စိတ်ချပေါ့”

ဈေးကွန်သည် ယန်းပုအား နှုတ်ဆက်၍ သူ့အခန်းဆီသို့ပြန်
သွားလေ၏။ အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ဆရာလုံက မရောက်
သေးပါ။ ထို့ကြောင့် သူသည် တစ်ဖုတ်ခွေထိုင်လိုက်ပြီး အတွင်းအား
လေ့ကျင့်လေတော့၏။ အတွင်းအား လေ့ကျင့်မှုပြီးသောအခါ ည
အတော်မှောင်နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကွပ်ဖုတ်ပေါ်၌ အိပ်
ကော်လေတော့၏။

သူနိုးသောအခါ အုန်းမောင်းနှစ်ချက် ခေါက်သည်ကို ကြား
သိရလေ၏။ လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည်။ ဇင်းကျန်နယ်
ဆောင်းရာသီသည် ကြောက်မက်ဖွယ် အေးလှ၏။ ဈေးကွန်သည် မြ
တင်းပေါက်လေတိုက်ထဲတွင် ရပ်နေလိုက်၏။ ထိုစဉ် အဝေးမှကား
ပြောသံ ကြားလိုက်ရတော့သည်။

သူရဲမင်းသောသိုင်းခံတရား (၄၆-၆) ❀ ၉၅

ဈေးကွန်သည် သေချာစွာ နားစွင့်လိုက်သည်။

“ညကြီးမင်းကြီး ဘယ်သူတွေများ ကောင်းပြောနေပါလိမ့်”
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေပြီး လေကလည်း
သင့်နေသောကြောင့် အသံကိုပီသစွာ ကြားရလေ၏။

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ဒက်ရာကိုပျောက်အောင် ကြိုးစားပါ။ ကျွန်မ
မစ်ကိုကြီး စိတ်ပျက်အောင် မပြောချင်ပါဘူးလဲ လိမ်လည်း မလိမ်ချင်
ဘူး။ ကျွန်မရဲ့အသည်းနဲ့လုံးထဲမှာ တံငြား တစ်ယောက်ရှိနေလို့ပါ”

မိုလင်းနု၏ အသံတည်း။ ဈေးကွန်၏ ရင်ထဲလှုပ်ရှားသွား
သည်။ သူသည် အပြင်မှောင်မိုက်သော နူးနိုက်ကြည့်လိုက်၏။ အ
ပြင်တွင် လူဝိပ်နှစ်ယောက် တွေ့ရသည်။ နှင်းဖျားနှင့်ရောင်ပြန့်ဟပ်ကာ
တိုလှန့်စိမိုက်သည် မိုလင်းနုနှင့်မိလကပ်တို့ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

မိလကပ်၏ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ငါ သိပါတယ်၊ မင်းချစ်တဲ့လူကို ငါသိပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဈေးကွန်လေ... ဈေးကွန်ပေါ့”

ထိုင်းမိုင်းသော လူငယ်မိလကပ်သည် ယင်းကဲ့သို့ ပြောနိုင်
မည်ကို သူအံ့သြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“သိတာပေါ့။ သူ့လည်ပင်းမှာ မင်း ငါ့ကို ပေးထားတဲ့ စိပ်ပု
တီးဆွဲထားတာ တွေ့ရလို့”

မိုလင်းနု မေါင်းညှိသွား၏။ အတန်ကြာမှ...

“အစ်ကိုကြီးက ရူးမှ မရူးဘဲကိုး ဒါကြောင့် နေ့နေခပ်စင်
ပဲနေတာပေါ့”

၉၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မိလကပ်က....

“ငါ မရူးပါဘူး၊ ရူးရင် ငါက မင်းကို ချစ်ပါ့မလား”

မိလကပ်သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ထုံထုံတိုင်းတိုင်းမဟုတ်ဘဲ များစွာသွက်လက်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ချွေကွန်သည် စကားသံနှင့်ထိုမြင်ကွင်းကိုတွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲ၌မပေဘဲပြနိုင်သော မိစားမျိုးကိုမိစားရလေသည်။

သို့သော် မိလကပ်၏မိလင်းနုအပေါ်ထားသော ချီးသားသော မေတ္တာကိုမူ လေးစားမိလေ၏။ မိလကပ်၏သန့်ရှင်းသော မေတ္တာစေတနာကို စာနာမိသည်။

သူသည် မျက်လုံးမျှားမှိတ်ကာ ဆုတောင်းမိသည်။

“ဘုရား... သူတို့ပေါင်းနိုင်ကြပါစေ၊ တပည့်တော်အတွက် သူတို့အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဘုရား”

လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ဆက်လက်၍ စကားပြောနေကြလေ၏။ လေသင့်သောအခါ ချွေကွန်သည် အလုံးစုံကြားရပြီး လေမသင့်သောအခါ လုံးဝမကြားရတော့ချေ။ မိလကပ်သည် မကြာမီ သူ၏ဖြူစင်သောမေတ္တာဖြင့် မှီလင်းနုကိုနှိုးဆောင်နိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။ ချွေကွန်သည် ပြတင်းပေါက်၌ရပ်ကာ တွေ့ဝေငေးမောနေ၏။

“မိလကပ်က မှီလင်းနုကို သိပ်ချစ်နေပါကလား၊ ငါ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ခွဲရက်ပါ့မလဲ၊ သူတို့ပေါင်းသင်းနိုင်အောင် ချွေကွန်သည်မယ်၊ ငါလုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်”

ယခု ချွေကွန်၏မိတ်ဝင်စားသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လုံးသည် အတွဲကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်နေကြလေပြီ။ ပထမ ဓမ္မအင်း နောက် မှီလင်းနု၊ မိမိနောက်ဆုတ်ပေးလိုက်လျှင် မှီလင်းနုနှင့် မိလကပ်တို့

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစကရာဇ် (၉၆-၆) ❀ ၉၇

သည် အလိုလိုပေါင်းစပ်သွားမည်သာဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့လုပ်မှသာ ချွေကွန် သူသည် သောကပင်လယ်မှ လွတ်မြောက်သွားနိုင်လိမ့်မည်။

ချွေကွန် မျက်လုံးပြန့်ဖွင့်၍ကြည့်သောအခါ မိလကပ်နှင့် မှီလင်းနုတို့ကို မတွေ့ရတော့ချေ။

ချွေကွန်သည် ပါးမြိုင်ကို စမ်းသပ်ကြည့်မိ၏။ မည်သည့်အရာကို ကျန်းမသိသောမျက်စည်များသည် ခြိမ်းခြောက်နေလေသည်တကဲ့သို့။

၁၈၈

အခန်း(၉) ❀
အတုသည်အစစ်

“ဒီလောက်အရေကြီးတဲ့ အလုပ်လုပ်ရမယ့်အချိန်မှာ
တောင် ဒီလောက်အိပ်နေရသလား။ ဒီလိုဆိုရင် အရေကြီးတဲ့အလုပ်
တွေကို ပစ်ထားရမှာပေါ့”

ဆုည့်ဆုည့်အသံကြားသဖြင့် ချွေကွန်မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်
လိုက်သည်။ အခန်းတစ်ခုလုံး လင်းထိန်နေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။
အတော်နေခြင်းနည်းကို ချွေကွန် သိလိုက်၏။ ယန်းပုသည် ဆုည့်
ရွာ အော်ဟစ်နေသည်။ ယန်းပုသည် အဝတ်အစားအသစ်နှင့်
ဖြစ်၏။ ယန်းပုက.....

“ထသေကွာ... အဝတ်အစားလဲ... သွားကြမယ်”

ချွေကွန်က ပြုံးလိုက်၏။

“ငါတို့ထမင်းစားပွဲသွားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အင်္ကျီ
သစ်အဝတ်အစားသစ်တွေ ဝတ်ရမှာလဲ”

ယန်းပုက.....

“ဒီအင်္ကျီက အသစ်ဆိုပေမယ့် တခြားအင်္ကျီတွေက သည်
ထက်လှတာမို့ပဲကွ”

ချွေကွန်က ရယ်မောလိုက်သည်။ သူသည် ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီ

ကို အတွင်းကပ်၍ အပေါ်က အဝတ်အစားသစ်ကို ဝတ်ဆင်လိုက်
သည်။ ထို့နောက် ယန်းပုနှင့်အတူ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေ
တော့၏။

နှင်းမျှားသည် အကျကြသွားပြီဖြစ်၏။ သို့သော် တစ်ညလုံး
ကျထားသောနှင်းမျှားကြောင့် ငွေရောင်တောက်သောလေကလေး
တစ်ခုအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေလေသည်။ မြေပြင်တစ်ခုလုံး ငွေရောင်
လွှမ်းမိုး၏။ ချွေကွန်သည်.....

“လှပသော ဇင်းကျွန်နယ်ဟာ အလွန်ချစ်ရောကောင်းတဲ့
နေရာတစ်ခုပါလား”

ယန်းပုသည် ဇင်းကျွန်နယ်သား ဖြစ်၏။ ချွေကွန်က ဇင်း
ကျွန်နယ်အား လှပသည်ဟု ချီးကျူးသောအခါ ယန်းပုက သဘော
ကျရာ ရယ်လေတော့၏။ သူတို့သည် နှင်းပွဲထားသောမြေပြင်ပေါ်၌
ကိုယ်ဖော့မညာသုံးကာ ပြောလွှားသွားကြလေ၏။

မကြာမီ အီဒေါရေကန်သို့ရောက်ရှိလာကြလေ၏။
သူတို့သည် ရေကန်သို့မြင်ရန် ရှိသေးသည်။ ယန်းပုက
ဖိတ်လန်ရွာ အော်လိုက်တော့သည်။

“ဟော... ရေကန်၊ ရေခဲသွားပြီ”

ချွေကွန် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အီဒေါရေကန်တစ်ခုလုံး မှန်
ပြင်ကြီးကဲ့သို့ ရေခဲနေကြသည်ကိုတွေ့ရှိရတော့သည်။ သူတို့ ဆက်
လက်လျှောက်လာကြလေ၏။ ဝတ်ရုံနှင့်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်
ယောက်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုစောင့်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။
မာသမားရောက်ဖုံးပင်၊ ချွေကွန်သည် အပြေးအလွှားသွားပြီး နှင်း
ဆက်လိုက်၏။

၁၀၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေရင်းအောင်

“ဦးလေး ရောက်ဖို့... ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

ရောက်ဖုံးက ပြီးလိုက်ပြီ...

“အခုပဲ ဒီကမိတ်ဆွဲက တယ်သုလ်”

ချွေကွန်က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။ ယန်းပုသည် ဤနေရာမှ အလွန်အကင်းပေးသည့် ချွေကွန် အရေးတယူပြုလုပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အဆင့်မသေးလှကြောင်း ခိုင်မီသည်။

“ဦးလေး ရောက်ဖုံးကို ဂရုပြုပါတယ်”

ရောက်ဖုံးကလည်း ပြန်လည်ဂရုပြုသည်။

“မင်းက ကျန်ဝမ်းရဲ့ တပည့်ဆိုတော့ မေမာမဟုတ်ဘူး အင်း... ကြိုးစားပေါ့”

သူသည် ချွေကွန်ဘက်သို့လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ သိုင်းပညာကိုတော့ ငါ စိတ်ချတယ်၊ ရေကူး ရေငုပ် ပညာကိုတော့ စိတ်မချဘူး၊ မင်း ရေငုပ်ခံကာ ကျွမ်းကျင်ဖို့လား”

ချွေကွန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“စိတ်ချ ဦးလေး ရေကူး ရေငုပ်ပညာကို အသွားဆိုလူမားနဲ့ သင်ထားတာပါ။ ဒီလောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်”

ရောက်ဖုံးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ငါ ဒီကိုရောက်လာတာ အလကားလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ကူညီဖို့ကူး ဒါပေမယ့် အရေးပေါ်ကိစ္စပေါ်ပေါက်လာလို့ ငါ မကူညီနိုင်တော့ဘူး၊ အခု အရာရာကိုသတ်ထားပြီး ဆောင်ရွက်ပါ”

“စိတ်ချပါ ဦးလေး၊ ကျွန်တော်သတ်ထား ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်”

ရောက်ဖုံး စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။

သရေခြင်းသောသိုင်းကောရာဝ် (စဉ်-၆) ❀ ၁၀၁

“ကဲ... ဒါဖြင့် ငါ စိတ်ချလက်ချသွားမယ်၊ (၃)ရက်ကြာပြီး ဤအခါ မင်းဆီကို အရောက်လာဖို့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး”

ရောက်ဖုံးသည် ချွေကွန်နှင့် ယန်းပုအား နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာ သွားလေတော့၏။

“ချွေကွန်... သူက တယ်သုလ်”

ချွေကွန်သည် ရောက်ဖုံးအကြောင်း စဉ်းစားမိသည်နှင့် သူငယ်ငွေဘဝကိုပါ စဉ်းစားမိတော့သည်။ သူရင်ထဲ၌ ဝမ်းနည်းကြေ ကွဲလာမိသည်။ သူသည် စိတ်ကိုထိန်းလိုက်ပြီး...

“နောက်မှ ပြောပြမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရေမမြင်ကိုသေချာစွာ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်၏။

“ရေသိပ်မမဲသေးဘူးကွ၊ ပါးပါးလေး ဂွီသေးတယ်”

ချွေကွန်က ပြောလိုက်သည်။ ယန်းပုက...

“အေး... ဟုတ်တယ်ကွ”

ချွေကွန်က ယန်းပုအား ကြည့်ပြီး...

“မင်း ဒီလောက်ပွတ် အင်္ကျီကြီးဝတ်ထားတာ ရေငုပ်ဖို့အ နှောင့်အယှက် မဖြစ်ဘူးလား”

ယန်းပုက ရယ်ပြီး အပေါ်အင်္ကျီချွတ်လိုက်ရာ အတွင်း၌ဝတ် ထားသော ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီပေါ်လာလေ၏။

“တွေ့လား... ငါက ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီ ဝတ်လာပါတယ်ကွ”

ချွေကွန်ကလည်း အပေါ်အင်္ကျီချွတ်လိုက်ရာ ကိုယ်ကြပ် အင်္ကျီပေါ်လာလေတော့၏။ ချွေကွန်က...

“က... ငါတို့ဆင်းကြမယ်”

ချွေကွန်နှင့် ယန်းပုတို့သည် သွေးပူလှေကွင်းခန်း ကျင့်လို့ကြသည်။ အချိန်အတော်ကြာ သွေးပူလှေကွင်းခန်းကျင့်ပြီးနောက် ရေထဲသို့ဆင်းရန် ဟန်ဖြင့်ကြံတော့သည်။

ချွေကွန်က ရေခဲပြင်ကို လက်ပါးဖြင့် ခိုက်ခွဲလိုက်ရာ ဖုတ်ခါအသံမြည်ပြီး ကွဲသွားတော့၏။ ရေခဲပြင်မှာ အထူကြီး မဟုတ်သေးချေ။ ပါးပါးလွှာလွှာကလေးသာ ဖြစ်သည်။

ချွေကွန်သည် ယန်းပုအား ဆင်းရန်အချက်ပြပြီး ရေအောက်သို့ ဝင်လျှိုသွားတော့၏။ ယန်းပုလည်း ချွေကွန်နောက်သို့ လိုက်သွားတော့သည်။ ယန်းပုသည် ရေထဲ၌ ငါးတစ်ကောင်ပမာ ကျွမ်းကျင်စွာ ကူးပေါက်နိုင်သည်။ ချွေကွန်က...

“သူ့ရဲ့ရေကူးပညာက ဂျိထက် သာတာကိုး၊ ဒါကြောင့် သူလိုက်မယ်ဇန့်၊ ပြောနေတာပဲ”

ချွေကွန်သည် ယန်းပုအတွက် နောက်ဆံမတင်တော့ပေ။ သူ့ထက်ပင် ရေကူးရေငုပ်ကျွမ်းကျင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ သူတို့သည် ရေအောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဝင်မိရာ ကျောက်ဆောင်များအကြားမှ ကျောက်ပြားဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော တံမီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရတော့သည်။ သူ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒီနေရာ ဖြစ်ရမယ်”

သူသည် နောက်မှလိုက်လာသော ယန်းပုအား လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ယန်းပုသည် သူ့ထက် ရေကူးကျွမ်းကျင်သဖြင့် ကျောက်ပြားရှိရာသို့ ဦးစွာရောက်သည်။ ချွေကွန်က ကြိုးစား၍ အမိလိုက်ရသည်။ ကျောက်ပြားတွင် ကြွေကွင်းတစ်ကွင်း

ဟပ်ဆင်ထားသည်။

ချွေကွန်က မဖွင့်ခဲ့ဟု လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြသော်လည်း ယန်းပုက ကျောက်ပြားကို ဆွဲဖွင့်ပြီးလေပြီး သူတို့ကော်ငံသည် မှာ ကျောက်ပြားကို ရှေ့တည့်တည့်မှဖွင့်ဘဲ ဘေးမှဖွင့်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျောက်ပြားအတွင်းမှ ရွှေရောင်မြားကလေးများ လွင့်စဉ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဘုရား... ဘုရား ငါ ဘေးဘက်မှာနေလို့ပါလား”

သို့သော် ယန်းပုမှာ ခြေထောက်ကို မြားလာရာလမ်းမှ လွတ်အောင် မရပ်မိဘဲရှိသဖြင့် ခြေထောက်သည် မြားတစ်စင်းခိုက်သွားသည်။ ယန်းပုက အံ့ကြိတ်၍ တောင်မီထားသည်။

ချွေကွန်က မြားကိုနှုတ်လိုက်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သောအခါ အဆိပ်မရှိသည်ကိုတွေ့ရသောအခါမှ လက်မထောင်ပြုပြီး ဟင်းချွန်ငံတော့သည်။

အင်္ကျီလက်စရည်ကိုဆွဲပြီး ဒဏ်ရာကိုဆေးပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ပွင့်နေသော ကျောက်တံခါးတွင်းသို့ ဝင်ကြလေတော့၏။ အတွင်းဘက်တွင် ကျောက်နံရံများ လေဆက်လေးတန် ညီညီရှိလေ၏။ ချွေကွန် အံ့ညံသွား၏။

“တူတူပါးဆောက်ထားတဲ့ အဆောက်အအုံလား တူတူပါးမရှိခင်ကတည်းက ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့အဆောက်အအုံလားတော့ မသိဘူး အဆောက်အအုံက သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ နံရံတွေလဲ ညီနေတာပဲ”

ချွေကွန်တို့မှာ အချိန်ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ နားတော့တစ်ခုခု ဖြစ်လာတော့သည်။ သူတို့သည် ဆက်လက်ကူးလာရာမှ ဂျိထိုးသောအခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကြီးမားသောငါးကြီး

၁၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

များက သူတို့အား စောင့်ကြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။
သူတို့သည် နောက်တစ်ခန်းသို့ဝင်လိုက်ရာ လင်းနေသည်
ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြသွားသည်။ နောက်မှ ပုလဲတစ်လုံးကိုတွေ့
ပြီး ထိုပုလဲလုံးမှ အလင်းရောင်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။
ထိုအခန်းထဲတွင် ကျောက်စားပွဲတစ်လုံးရှိပြီး ကျောက်စား
ပေါ်တွင် ရှည်မျောမျော ကျောက်သေတ္တာတစ်လုံးရှိသည်။ အဖုံးပေါ်
တွင် စာရေးထားသည်။

“အနီရောင်ခေါင်းမျှော”

ဈာန်က ယန်းပုအား လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြသည်။
ယန်းပုက စိတ်မြန်လက်မြန်ဖြင့် ကျောက်သေတ္တာအား လှမ်းယူလိုက်
သည်။ သို့သော် ကျောက်သေတ္တာသည် စားပွဲပေါ်၌ကပ်လျက်ရှိပြီး
ယူမရဘဲရှိနေ၏။ ယန်းပုသည် သေတ္တာကို ဆွဲသည်။ ဆွဲယူ၍မရဘဲ
မျှော့ ယန်းပု အခြေမီကြိမ် ကြိုးစား၏။ လုံးဝမရချေ။

ဈာန်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိပြုမိလိုက်သည်။
ကျောက်သေတ္တာကို တစ်ကြိမ်ခွာတိုင်း ခွာတိုင်း သူတို့၏ဦးခေါင်း
ပေါ်မှ အမိုးတစ်ဆင့်နိမ့်ကျလာသည်ကို တွေ့ရခြင်းပေတည်း။

ဈာန်က ယန်းပုအား ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ပြသည်။

ယန်းပုက နားလည်ကြောင်း အချက်ပြသည်။ ဈာန်က
အမိုးကို သွမထားမည်ဖြစ်ကြောင်း ယန်းပုအနေဖြင့် ကျောက်သေတ္တာ
ကိုကွာအောင် ခွာယူပါဟု လက်ဖြင့် အချက်ပြသည်။ ယန်းပုက နား
လည်ကြောင်း အချက်ပြသည်။

ထိုနောက် ဈာန်က အမိုးကိုလက်ဖြင့် တောင့်မိထား
သည်။ ယန်းပုက အတွင်းအားထုတ်၍ ဆွဲခွာတော့၏။ သို့သော်

သရေခြင်းသောသိုင်းကောရာပ် (၆၆-၆) ❀ ၁၀၅

ကျောက်သေတ္တာ မကွာပါ။ ကျောက်သေတ္တာအဖုံး ပွင့်သွားပါသည်။

အတွင်း၌ တစ်မိုက်ကျော်ကျော်စွာသော သံမြန်တစ်
ချောင်းကို တွေ့ရသည်။ ယန်းပု ဝမ်းသာသွားသည်။ အနီရောင်ခေါင်း
မျှော့သည် သံမြန်ချောင်းထဲ၌ဝိမည်ဟု ယုံကြည်လိုက်၏။ သူသည်
ဈာန်အား ပုံစွဲသုံးလုံးဖြစ်ကြောင်း သူတို့အမြန်ဆုံးထွက်မည်ဖြစ်
ကြောင်း အချက်ပြလေ၏။ ဈာန်က ခေါင်းညှိတုံ့ပြန်သည်။

ယန်းပု အခန်းထဲမှ အထွက်ကို စောင့်သည်။ ယန်းပုထွက်
သွားသောအခါမှ သူသည် အမိုးကိုတွန်းပစ်ထားပြီး သူလည်း အလျင်
အမြန် ကူးခတ်ရတော့သည်။ ပိုထိုးသောအခန်း၊ အပြင်ခန်းတို့ကို
မြှတ်ကျော်ထွက်လာကြရသည်။

ကျောက်ခေါင်းမိုးကြိုးမှာ တဖြည်းဖြည်း ပိကျကျန်ရစ်လေ
၏။ သူတို့နှစ်ယောက် တအုန်းအုန်း မြည်နေလေပြီ။ နှစ်ဦးလုံး ရေ
ပေါ် အမြန်ဆုံးတက်ကြရ၏။ ရေပေါ်ရောက်သောအခါ ကမ်းပေါ်သို့
တက်ပြီး နှစ်ဦးသား ပက်လက်လန်ကျနေတော့သည်။

“အဟွတ်... အဟွတ်”

ဈာန်နှင့် ချောင်းဟန်လိုက်ရာ သွေးများပါလာ၏။ ယန်းပု
စိတ်ပူသွားသည်။ ဈာန်က...

“ရေအောက်မှာ အနေများလို့ သွေးပါတာပါ။ ခိုးရိုပ်ရော
မရှိပါဘူး”

ဈာန်နီကောကြားရသောအခါမှ ယန်းပု စိတ်သက်သာရာ
ရသွား၏။

“က... ဒါဖြင့် တို့သွားကြရအောင်၊ ဆရာစောင့်ရသလို
မယ်”

၁၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ယန်းပုက ပြောလိုက်သဖြင့် ချွေကွန်နှင့် ယန်းပုတို့သည် အိမ်ထောင်စုကန်ကမှ တည်းခိုဆောင်သို့ ထွက်လာကြလေတော့၏။ တည်းခိုဆောင်သို့ ချွေကွန်တို့ရောက်သောအခါ စည်သည် အားလုံးသည် အခန်းအသီးသီး၌ ဝင်ရောက်နေကြလေပြီ။ ချွေကွန်နှင့် ယန်းပုတို့သည် ကျန်ဝမ်း၏အခန်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

ကျန်ဝမ်းသည် ချွေကွန်နှင့် ယန်းပုတို့ကို နီးဝိုက်ကြီးစွာစောင့်နေသည်။ နှင်းများနိုးနေသော လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဝမ်းသာအားရ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ ကျန်ဝမ်း၏မျက်နှာသည် ဝင်းပသွား၏။ ကျန်ဝမ်းသည် ရင်ထဲ၌ လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းသာနေ၏။

အနီရောင်ခေါင်းမွေးကို ကျန်ဝမ်းမကံမော၍ မဟုတ်ပါ။ လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းဖြင့် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်ပါသည်။

ချွေကွန်နှင့် ယန်းပုတို့က သူတို့တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်များကို ပြန်ပြောင်းပြောပြကြသည်။ ယန်းပုသည်ပြောနေရာ ချွေကွန်က ပြုံးပြီး တစ်မျက်တစ်မျက် ဝင်ထောက်ပေးသည်။ ယိုးဒယားပြေးနေသော ယန်းပုက သံပြန်အား ကျန်ဝမ်းလက်သို့ ပေးဆပ်လေ၏။

“ဆရာရဲ့ အနီရောင်ခေါင်းမွေး ပြန်ရပါပြီ”

ယန်းပုက ပြောလိုက်လေ၏။ ကျန်ဝမ်းသည် ဝမ်းသာလိုက်လှသောမျက်နှာများ စီးကျလာလေ၏။

ချွေကွန်က ယန်းပုအား...

“မင်း ဘာတကို ကြည့်နေ၊ သံပြန်ကိုပြတ်ဖို့ ဓားထက်ထက် လိုတယ်၊ ငါ ဓားသွားယူလိုက်ဦးမယ်”

သရေပြင်...သောသိုင်း...တရားရပ် (၉၆-၆) ❀ ၁၀၇

ချွေကွန်သည် မြေလမ်းကွက်ကြီးဖြင့် သူ့အခန်းသို့ပြန်သွားလေ၏။ မကြာမီ ချွေကွန် ပြန်ရောက်လာသည်။ သံပြန်အား ဓားဖြင့် နှုတ်လိုက်ရာ ထွက်လာသောအရာအား ကြည့်၍ သူတို့အားလုံး မှင်သက်ငေးကြောင် သွားကြလေ၏။

မန်ပြန်ထဲ၌ အနီရောင်ခေါင်းမွေး မပါရှိပါ။ ဖယောင်းတစ်လုံးသာ ထွက်ကျလာလေ၏။ ချွေကွန်နှင့် ယန်းပုတို့သည် စိတ်အဖျက်ကြီး ဖျက်သွားရလေတော့၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားကြသည်။

ကျန်ဝမ်းသည် အတွေ့အကြုံကြယ်သော ဉာဏ်ပညာကြီး နှယ်သဖြင့်သည်အလျောက် စိတ်ဓာတ်မကျရန် လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ပြသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဖယောင်းလုံးအား ဖွဲ့လိုက်၏။ ဖယောင်းလုံးထဲ၌ ဓာရွက်တစ်ရွက် ရှိနေကြောင်းတွေ့ရသည်။

ကျန်ဝမ်းက ဓာရွက်အား ပြန်ကြည့်ရာ နေ့ကိုယ်တစ်မျက်မှ တုန်သွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျန်ဝမ်းက ချွေကွန်အား ဓာရွက်ကိုလှမ်းပေးလေသည်။ ချွေကွန်သည် ဓာရွက်ကိုဖတ်လိုက်၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ... ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ယန်းပု ဘာမျှနားမလည်ပါ။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ချွေကွန်၊ ငါ့ကိုလဲ ပြောပေးပါဦး”

ချွေကွန်သည် ယန်းပုအား ဓာရွက်လှမ်းပေးလိုက်၏။

ယန်းပု ဖတ်ကြည့်လေသည်။

“ချွေကွန်...”

အရင်တစ်ခါ မင်းရဲသွားတဲ့ခေါင်းမွေးဟာ အခန်းထဲတယ်၊ အိမ်ခေါင်းမွေးကို ဆားရေနဲ့ဆေးလိုက်ပါ၊ နဂိုအတိုင်း ပြန်ပြန်သွားပါ။

၁၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လိမ့်မယ်။ အိပ်နေချိန်ထဲကို ငါတို့မိသားစုကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ဆင်းဝံ့မိဘူး မင်း ဒီဖယောင်းလုံးကိုရအောင် ယူနိုင်တာကို ငါ လေးစားပါတယ်။

တုတ်ပါး

ယန်းပုက မည်သို့မျှ နားလည်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း အကျွန်ုပ်တို့အား ကြည့်နေသည်။ အကျွန်ုပ်က ရှင်းပြသည်။ မိမိသည် အိပ်နေချိန်ကိုရောက်စေကာမူ ကျွန်ုပ်တို့၏ အနီရောင်ဒေါင်းမွှေးကို ယူကြောင်း အရောင်အသွေးမတူသဖြင့် ဆရာများက အတုဟု ဆိုခြတ်ကြကြောင်းတို့ကို ရှင်းပြလေ၏။ ယန်းပု ဝမ်းသာသွား၏။

“ဒါနဲ့ အနီရောင်ဒေါင်းမွှေး မင်းမှာ ရှိသေးသလား”

အကျွန်ုပ်က ရယ်သည်။

“အဲဒီတုန်းက ငါ အရမ်းစိတ်ပျက်သွားတာ။ ပွဲဦးထွက် မဟုတ်လား ငါက ဂုဏ်ယူပြီး ငါဆရာကိုပြတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘာတမျှမိနိလဲ ရှိတယ်။ သူတို့က အရောင်အသွေးကိုကြည့်ပြီး ဒေါင်းမွှေးကို အတုလို့ ဆိုခဲ့ခြင်းကြာတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ အရောင်အသွေးမတူတော့ အတုပဲပေါ့။ ငါပဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ဒီဒေါင်းမွှေးကို အတုလို့ လွှင့်ပစ်ဦးမလို့ နောက်မှ အမှတ်တရ သိမ်းထားပျံ့မယ်လေလို့ ဆိုခဲ့ခြင်းကြီး သိမ်းထားမိတာ”

“ကံကောင်းလို့ပါလား... မင်းသာ လွှင့်ပစ်မိရင် ဒုက္ခ”

ယန်းပုက ဘုရားတမိလေ၏။ သူက ဆက်၍...

“ဒါဖြင့် မင်းမှာ ရှိတာပေါ့။ မင်းမှာရှိရင်လဲ သွားယူလေ”

အကျွန်ုပ်သည် သူ့အခန်းသို့ အမြန်ပြန်ပြေးရလေ၏။ ဝေဏအကြာတွင် သူသည် အနီရောင်ဒေါင်းမွှေးကိုယူဆောင်ခဲ့လေတော့၏။

သရေချခြင်းသောသိုင်းဝေတရောင် (ဇွဲ-၆) ❀ ၁၀၉

ကျွန်ုပ်တို့သည် အတိတ်ကအကြောင်းများကို ပြန်တွေးမိပြီး မျက်စည်ကွလာမိလေ၏။ အတိတ်မှအနိပ်များသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသစ်ပြန်လာလေသည်။ အကျွန်ုပ်က ပြုံးပြပြီး...

“ဘာ... ကျွန်တော် ဆားရေနဲ့ဆေးလိုက်ဦးမယ်”

အကျွန်ုပ်သည် ဒေါင်းမွှေးအား ဆားရေနဲ့ဆေးပြီး နဂါးမူလအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့၏လက်သို့ ပေးအပ်နိုင်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့က စာရေးပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် အစစ်ပါပဲ”

အနီရောင်ဒေါင်းမွှေးသည် အရင်းဂိုင်း၌ အမြဲရောင်ဖြစ်ပြီး အမည်းစက်ကလေး သုံးစက်ရှိသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး ပျော်ရွှင်မြူးတူးမှုတို့ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မျက်လုံးဆုံမှိတ်၍ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်မှုကို ခံစားနေရလေသည်။

၁၀၈

အခန်း(၁၀)
အသည်းနှလုံးချေရာ

“စင်းကျွန်နယ်မှ ပထမ” နယ်မြေသည် အေးချမ်းငြိမ်သက်နေသည်။ သိုင်းလောကအကျော်အမော်အများစုသည် မိမိတို့၏အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းများကိုရရှိခဲ့ပြီးနောက် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့သည် နယ်မြေမှထွက်ခွာသွားခြင်းမရှိကြပါ။

သူတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ အေးအေးဆေးဆေး ဝိုင်းပွဲစကားပြောနေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ သိုင်းလောကအမော်များအနက် လိုကနှင့် လွှာဟုလူတို့၏ ပစ္စည်းများသာ ပြန်မရသေးဘဲရှိသည်။ သူတို့၏အတွင်းစိတ်ဓာတ် မည်သို့ရှိမည်မသိရသော်လည်း အများအပြင်တွင်မူ သူတို့လည်း အေးချမ်းတည်ကြည်စွာရှိနေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ချွေကျွန်သည် အခန်းထဲ၌ အနားယူနေရသည်။ သူသည် လိုက၏ပစ္စည်း မည်သည့်နေရာတွင်ရှိမှန်း မသိရသေးသဖြင့် တုတ်ခဲ အကြောင်းကြားမည့်အဖို့ကို စောင့်နေရသည်။ ဤရက်များတွင် တုတ်ခဲ ရောက်မလာသေးပါ။

ချွေကျွန် ထိုင်နေစဉ် လိုက ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။ လိုကသည် ခရီးပန်းလာဝံ့ရသည်။ ချွေကျွန်သည် ဂရုစုပြုပြီး ဆရာ

မြီစီသုအား သူ့လုပ်စွာမျှကို အစီရင်ခံသည်။

“ဆရာ... ဒီရက်ထဲမှာ...”

သူ့စကားမဆုံးမီ လိုကက လက်ကာပြလိုက်လေ၏။

“မပြောနဲ့ ချွေကျွန်၊ ငါ အားလုံးသိပြီးပါပြီ မင်းရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုကတော့ တကယ့်ကို အံ့သြစွာကျူးကျော်ပါပဲ၊ ငါ ပညာသင်ပေရကျိုးပိုင်ပါပြီ”

လိုကသည် ထိုင်လိုက်၏။

“မင်း ဒီနေ့ ကောင်းကောင်းအနားယူပါ၊ မနက်ဖြန် ဝိုင်းပစ္စည်းကို ယူဦးပေးရလိမ့်မယ်နဲ့တုတယ်”

ချွေကျွန်က မေးလိုက်၏။

“ဆရာပစ္စည်း တယ်မှာထားတယ်ဆိုတာ သိပြီးလား ဆရာ”

လိုကက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“သိပါပြီပဲပြီ၊ ဒါတွေမမေးနဲ့၊ ဒီရက်ထဲမှာ မင်းအတော်ပင်ပန်းထားတယ်၊ ငါ့ကိစ္စဆောင်ရွက်တဲ့အခါမှာ အာရုံစိုက်နေရင် ငါ့ကိစ္စမအောင်မြင်မြင်ဖြစ်နေဦးမယ်၊ အခန်းထဲမှာချည်း အောင်မနေနဲ့၊ စိတ်ပြေလက် ပျောက် စိတ်လက်လန်းဆန်းသွားအောင် အပြင်လျှောက်ထွက်လိုက်ပါဦး”

ချွေကျွန်သည် လိုက၏ပစ္စည်းကိုယူမပေးနိုင်သေးသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ထိုအကြောင်းကိုပြောရန် ဆရာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

“ဆရာ...”

လိုကက မြီး၍ လက်ယမ်းပြလိုက်သည်။

“ချွေကျွန်... မင်း ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်”

၁၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခင်း

ပြောပါမိတော့ မင်းလို တပည့်တစ်ယောက်ရတာ ငါ့ရက်ယူပါတယ် သွား... လမ်းလျှောက်ထွက်လိုက်၊ မင်းဟာ စိတ်လန်းဆန်းသိပ်လို့ အပ်နေတယ်”

အူကွန်သည် ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။ သူသည် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့၏။

နှင်းကျွန်း ရပ်တန့်သွားသော်လည်း တစ်ညလုံးကျထားသည့် နှင်းများကြောင့် တုတ်ပါး၏နယ်မြေတစ်ခုလုံး မွေးမွေးလှုပ်နေတော့သည်။ နှင်းကျရပ်သွားသော်လည်း အေးစိမ့်သောလေက ပို၍ ဖြင်းထန်လာသည်။

အူကွန်သည် နှင်းမှီးသောမြေပြင်ပေါ်၌ရပ်ကာ ထူးဆန်းသော ရွှေမျှော်ခင်းအား ငေးကြည့်နေ၏။ သာယာလှပသော ရွှေခင်းသည် သူ့ရင်အား အေးမြစေပေသည်။

အပင်များသည်လည်း အားလုံးပင် မြူမွေးနေတော့သည်။ ခြိုးမားသော ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်နှင့် ကုန်းမြင့်များကိုလည်း နှင်းပွင့်များ မှီးအပ်နေသဖြင့် မြူမွေးနေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကိုဦးကန်းတစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင်သေည်ပျံသန်းလာပြီး နှင်းမှီးနေသော သစ်ကိုင်းများပေါ်၌ နားကြ၏။ တောင်ပုံများကိုခတ်၍ နှင်းပွင့်နှင်းဖတ်များကို ခါရှသည်။ ထို့နောက် ပို၍ နွေးသော အဝေးအရပ်ဆီသို့ ပျံသန်းသွားကြလေတော့၏။

အူကွန်သည် ငေးနေ၏။ ထိုအချိန်တွင် သူ့နောက်မှ လူတစ်ယောက် တိတ်တဆိတ် လျှောက်လာနေသည်။ အူကွန် လုံးဝမသိပါ။ ရောက်လာသူသည် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်၍လော၊ အူကွန်က အဝေးသို့ငေးနေ၍လော တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပင်။

သရေခြင်းသောသိုင်းခံတရား (၆၆-၆) ❀ ၁၁၃

သူ့နောက် နှစ်လံခန့်အကွာရောက်မှ အူကွန်သည် အသက်ရှူသံများ ကြားလိုက်ရတော့သည်။ အူကွန် ရှေ့သို့ခုန်ထွက်လိုက်၏။ ပြီးနောက် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟင်... ယင်းလူ...”

ထိုသူမှာ ယင်းလူပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ သူမသည် မြဲပြာရောင်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ သူမသည် မျက်ရည်ဝလျက် အူကွန်အား ငေးမောကြည့်နေ၏။

အူကွန်သည် ယင်းလူကို ရူးနေသည်ဟုသာ သိသည်။ ထို့ကြောင့် အနီးသို့မချဉ်းကပ်ပုံပါ။

“ယင်းလူ... ခင်ဗျား သက်သာသွားပြီလား”

ယင်းလူက မဖြေပါ။ သူမသည် မျက်ရည်ဝလျက် ကြည့်နေပါသည်။ သူမ၏မျက်လုံးအနံ့တွင် မိခင်စိတ်ဓာတ်ပါသောအနံ့အယောင်များ ယှက်သမ်းပေါ်လွင်နေပါသည်။ သူမ၏နှုတ်ခမ်းမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေပါသည်။ အသံကား ထွက်မလာပါ။

“ယင်းလူ... ခင်ဗျားနဲ့ဝေးနာ သက်သာသွားပြီလား ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက် စိတ်ပူနေတယ်”

ယင်းလူသည် မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။ သူမသည် လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။

အူကွန်သည် ရှေ့သို့တိုးသွားပြီး လက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ယင်းလူက တုန်ရင်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“သာ... မေမေသာ...”

ယင်းလူခေါ်လိုက်သည့်အသံပင် ဖြစ်ပါလေ၏။ သူမတွင် ကြွေးမြွယ်ရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ရပ်မှာ သွေ့ရင်းရင်းရင်း

၁၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

များနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်ရသောဖြစ်ရပ်ပင်။

ဥပမာ ယင်းလူနှင့် ဣက္ကန်တို့ သားအမိဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ကွဲကွာခဲ့ရ၏။ သူတို့ကွဲကွာခဲ့ပြီး ဖြိုလည်ဆုံတွေ့သော်လည်း ဝမ်းသာနိုင်ခြင်းမရှိပါ။

ယင်းလူမှာ သတိပြန်လည်လာပြီဖြစ်၏။ သူ့မှာ သားဖြစ်သည့်အဖြစ်ကို သိပြီးသားဟု ခေါ်သောအခါ သူသည် စိတ်မထိမ်းနိုင်တော့ချေ။

ယင်းလူ့ရှေ့၌ ခူးထောက်၍ငိုကြွေးလေတော့၏။ ယင်းလူသည် ဣက္ကန်၏ပန်းနှစ်ဖက်အား လက်ဖြင့်ဆွဲထူလိုက်၏။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် အဝေသို့ငေးမျှော်ကြည့်နေပါသည်။ မကြာကွဲဖွယ်ရာ အတိတ်မှ အကြောင်းအရာများသည် သူ့အတွေးတစ်ခုလုံးအား ခိုးမိုးထားပါသည်။

ဣက္ကန် မျက်ရည်သုတ်လိုက်၏။ ယင်းလူသည် ဣက္ကန်အား အလွန်ရင်းနှီးသည်ဟု မိစားသည့်အပြင် အလွန်စိမ်းသည်ဟုလည်း မိစားရလေသည်။

ဣက္ကန်က ခေါင်းမောလိုက်၏။

“နေကောင်းသွားပြီလား”

ယင်းလူက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါလား”

“အကုန်တုန်းက ဝေဒနာတစ်ခုမိစားနေရလှပေတယ်”

“မင်းကို ငါ့ဦးနှောက်နဲ့ပေးတယ်”

သူသည် ပြောပြီး ခေါင်းငုံ့ခွင်းစားနေ၏။

ထို့နောက်.....

သရေပြင်သောသို့င် ဧကရာဇ် (ရှေ့-မိ) ❀ ၁၁၅

“သား... ငါဟာ သားရဲ့အမေရင်းဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲဟင်”

ဣက္ကန်က အသံတိုးတိုးဖြင့်....

“လူတစ်ယောက်က ပြောပြတာ”

“အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

“မာသမား ရွှေကန်ခုံး”

မာသမား ရွှေကန်ခုံးသည် မွေနှောက်စုံခမ်းပြီးနောက် ဖြစ်ရပ်အားလုံးကို သိရှိသွားခဲ့ပါသည်။ ယင်းလူမှာ မာသမားရွှေကန်ခုံးအား မေးလိုက်၏။

“ရွှေကန်ခုံး တယ်မှာလဲ”

“သူ အခု ဒီမှာပဲရှိတယ်”

“သူ ဇင်းကျန်နယ်ကို ရောက်နေတယ်လား”

ဣက္ကန်သည် ယင်းလူ့အား မေမေဖုခေါ်လိုသည်။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းသာလျှင်နေပါသည်။ အသံကမထွက်လာပါချေ။

ယင်းလူက....

“မင်း(၁၉)နှစ် ကျော်ကျော် အနှစ်(၂၀)နီးပါးလုံး ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းထဲမှာပဲ နေရတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ယင်းလူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အလွန်စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရရဲ့လား”

ယင်းမေးခွန်းမှာ မိခင်တစ်ယောက်၏စိတ်ဓာတ်ကိုပေါ်လွင်စေသည်။ အထီးကျန်ဘဝဖြင့် နှစ်ပေါင်း(၂၀)ခန့် နေထိုင်ခဲ့ရသော ဣက္ကန်အဖို့ မိခင်၏ကုန်ပစ္စည်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် ငါ့ဘုရား

၁၁၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သောအခါ ရင်ထဲလှုပ်ရှားလာလေ၏။ သူက အခြေမပေးသဖြင့် ယင်လျှောက် ထပ်မံမေးလိုက်ပြန်သည်။

"(၁၉) နှစ်လုံးလုံး ဘုရားကျောင်းမှာနေတယ်၊ မင်း နေထိုင်လို့ အဆင်ပြေပြန်လား"

"အဆင်ပြေပါတယ်"

"မင်းကို ဘုရားကျောင်းကို ဘယ်သူပို့တာလဲ"

"ဦးလေး ရောက်ဖို့ပါ"

ယင်းလျှားသည် ချွေကွန်၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

"မင်းအားရင် ငါနဲ့ ငွေလိုက်ခဲ့ပါလား"

ချွေကွန်သည် ဦးပင်မဦးစားဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ယင်းလျှားသည် နောက်ပြန်လှည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ယိမ်းထိုး

သွားသည်။ ချွေကွန်သည် မေးမရန် လက်ကိုဆန့်တန်းပြီးမှ လက်ကို ပြန်ရပ်လိုက်၏။

ယင်းလျှား နောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်သွားတော့သည်။

ယင်းလျှားမှာ အိုမင်းသည့်အရွယ် မဟုတ်သေးပါ။ သို့သော်

သူမကို အိုမင်းသည့်အငွေ့အသက်က လွှမ်းမိုးထားပါသည်။

"ချွေကွန်... ငါနဲ့အတူတူ လျှောက်မင်းပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ချွေကွန်သည် ယင်းလျှားနှင့် ပန်းခွင်းယှဉ်၍ လျှောက်လိုက်၏။ ယင်းလျှားသည် ချွေကွန်၏ပန်းကိုကိုင်လျက် သက်ပြင်းစူး၏။

"ချွေကွန်... ငါ ဒီမှာနေထိုင်ရတာ(၁၉)နှစ် ကျော်သွားပြီ"

"ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဘုရားကျောင်းမှာ နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့နှစ်နဲ့ အတူတူပါ"

သရဖူငြင်းသောသိုင်းစတုရန်း (၉၆-၆) ❀ ၁၁၇

"အရင်တုန်းက ငါ မင်းကိုဖွင့်ပြားတစ်ချပ်ပေးလိုက်တယ်၊ မိမိကော"

"ကျွန်တော် ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းထဲမှာ ထားလိုက်ပါတယ်"

"ဒီမှာမည်ဟာ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတာ သိလား"

"သိပါတယ်... ကျွန်တော့် အဖေပါ"

"ဒီဆိုရင် မင်းအဖေ ဘာကြောင့် သေသွားရတယ်ဆိုတာလဲ၊ သိတာပေါ့"

ချွေကွန် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့... သူ့ကို သူ့မှားသတ်ပြီး အလောင်းကို တစ်ပိုင်းနဲ့ မှတ်ပစ်တာကို ခံလိုက်ရပါတယ်"

ယင်းလျှားသည် သူ့ပန်းအား တင်းကျပ်စွာ ကုပ်ဆွဲထားကြောင်း ချွေကွန် စိမ်းမိသည်။ ထိုစဉ် အဝေးမှ ချောင်းဟန်သံတစ်ခု ကြားမိလေ၏။ ယင်းလျှားက ချွေကွန်၏ပန်းအား လွှတ်လိုက်သည်။

သူမသည် ကြောက်ရွံ့သောလေသံဖြင့်...

"လူတွေ လာနေတယ်၊ ငါ သူတို့ကို မတွေ့ရှင်ဘူး"

သူမသည် ထိုသို့ပြောပြီးမြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ ချွေကွန်သည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်တော့သည်။

နှင်းဖျား တနွဲဖွဲကျလာသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကျောက်ဆောင်အကွယ်မှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာလေ၏။

ထိုသူသည် မိလုကပ်ဖြစ်၏။ သူသည် ချွေကွန်အား တွေ့

၁၁၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခါ

မြင်ရသောအခါ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဈာန်က... မင်း ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ငါ လူတစ်ယောက်ကို စောင့်နေတယ်”

မိလက်က အံ့သြသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ငါလဲ လူတစ်ယောက်ကို စောင့်နေတာ၊ မင်း ဘယ်သူ့ကို စောင့်နေတာလဲ”

ဈာန်က ပြန်မေးလိုက်၏။

“မင်းကော ဘယ်သူ့ကို စောင့်နေတာလဲ”

မိလက်က ပြုံးပြီး...

“သူက ငါ့ကို ဒီနေရာက စောင့်ဖို့မှာပဲတာကွ”

ဈာန်သည် ရင်ထဲ၌မဖော်ပြနိုင်သောခံစားမှုတစ်မျိုးကို ခံစားရလေ၏။ အမှန်မှာ မိလင်းနုသည် သူ့အပေါ် မေတ္တာရှိနေမည် သိသည်။ သူကသာ ဘုရားကျောင်းကို ပြန်မည်ဟူသောအတွေးဖြင့် မိလင်းနုကို ရှောင်ရှားနေခြင်းဖြစ်သည်။

မိလက်က သူ့အား မျက်လုံးဖြူး၍ ကြည့်ပြီး...

“မင်းလဲ မိလင်းနုကို စောင့်နေတာလား”

ဈာန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး... ငါ သွားတော့မယ်”

မိလက်က စိတ်သက်သာရုံသာသွား၏။

“အင်း... သွားပါတော့၊ မိလင်းနု လာတော့မယ်”

ဈာန်သည် မိလက်အား နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားလေ ၏။ ထိုစဉ်...

ဆရာမမြင်းသောဆိုင်ခဏရပ် (စဉ်-၆) ❀ ၁၁၉

“အစ်ကိုကြီး မိလက်က... ရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာ နေပြီလဲ”

ထိုအခါကို ဈာန်သည် ကြားလိုက်ရ၏။

သူလည်းကောင်း လိုက်သောအခါ မိလင်းနုသည် တောင်ပူစာ ပေါ်မှ လိပ်ပြာတစ် ကောင်နယ် ပြေးခင်းလာသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် နီရဲသောအသီးများကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

“မိလင်းနု... မင်း တကယ်လာတယ်နော်”

“ကျွန်မက လာမယ်ဆိုရင် လာမှာပေါ့”

သူမက အသီးကို ထိုးပေးသည်။

“ဟော့ အသီးကို အရင်စားလိုက်ဦး”

မိလက်က လှမ်းလူကို စားလိုက်၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ”

မိလင်းနုက ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ် ထိုင်ချလိုက်ရင်း...

“အသီးက ကောင်းသလားဟင်”

“ကောင်းတယ်... မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“မင်းကို ငါချစ်တယ်”

မိလင်းနုက ရယ်မောလေ၏။

“ဒီကေားကို အစ်ကိုကြီး ခဏခဏ ပြောခဲ့တာပဲ၊ သည်ပြင်

ကောလဲ ပြောပါဦး”

မိလက်က...

“ငါ ပြောချင်တာက... ငါ ပြောချင်တာက...”

“ပြောပါ... ဘာပြောချင်လို့လဲ”

၁၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နန်းလင်းအောင်

“ဆရာက သဘောတူလိုက်ပြီလို့ ပြောချင်တာပါ”

ထိုကောင်းကြော့လိုက်ရသောအခါ ဖိုလင်းနု တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဖိုလင်းနု အကြီးအကျယ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသည်။ သူမသည် မိလုကပ်အား ရသေ့စိတ်ဖြေသဘောထားပြီး ဆက်ဆံနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အသည်းနှလုံးထဲ ဈာန် ရှိနေလေပြီ။ ဖိုလင်းနု ကောင်းပြောတဲ့နေ့သဖြင့် မိလုကပ်က ခိုးခိုမိသွားသည်။

“ဖိုလင်းနု... ဖိုလင်းနု... မင်း ဝမ်းမသာဘူးလား”

ဖိုလင်းနု ဖျက်စည်းကွနေလေပြီ။ မိလုကပ် အံ့သြသွားသည်။

“ဒီကောင်းကို ကျွန်မ မကြားရဘူး မပြောနဲ့”

ဖိုလင်းနုက ပြောလိုက်ရာ မိလုကပ် ပို၍ အံ့သြသွားသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲဟင်”

“ကျွန်မ မသိဘူး”

ထိုစဉ် ကြားမှ အသံတစ်သံထွက်လာလေ၏။

“ငါ သိတယ်”

ဈာန်ရော၊ မိလုကပ်ရော၊ ဖိုလင်းနုပါ အံ့သြသွားသည်။ ကောင်းပြောလာသူမှာ တုထိပါး ဖြစ်လေ၏။ တုထိပါးသည် ဒေးဆေးရွာဖြင့် ဖိုလင်းနုထံ လျှောက်လာလေ၏။ မိလုကပ်က ကမန်းကတန်း ဂရုဗြလှိုက်သည်။

တုထိပါးသည် ယခုအချိန်၌ ကြင်နာမှု၊ ကရုဏာတရား ပြည့်ဝနေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်နယ် ပြုံး၍လာလေ၏။

“ဧဗေ”

တုထိပါးက ပြုံးလျက်...

သရေခြင်းသောသိုင်းအတုကုဒ် (ခွဲ-၆) ❀ ၁၂၁

“မင်းတို့ ခုလို ပျော်ပျော်ပါးပါး ကောင်းပြောနေတဲ့အချိန်မှာ ဧဗေ မလာရင်ပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ကို သိပ်ချစ်တဲ့အတွက် ဧဗေ လာခဲ့တာပါ”

ဖိုလင်းနုသည် ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ မိလုကပ်ကကြောက်နဲ့၍ ငြိမ်တုန်နေလေ၏။

တုထိပါးက လူငယ်နှစ်ယောက်အား လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ... ငါရောက်လာမှ ကောင်းမပြောကြတော့ပါလား”

သူသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဖိုလင်းနုနှင့် မိလုကပ်တို့က သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေကြသည်။

“မိလုကပ်... အရင်တုန်းက မင်းတို့စုံချစ်ချင်းမေတ္တာကို ငါနားမလည်ခဲ့ဘူး”

မိလုကပ်က...

“ဆရာကို ကျွန်တော် မုန်းပါဘူး”

ဤသို့ပြောခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။ မိလုကပ်သည် လွန်ခဲ့သော(၂)နှစ်ခန့်က ဖိုလင်းနုအား ချစ်ရေးဆိုခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းကိုသိသွားသော တုထိပါးက မိလုကပ်အား အကူအညီပေးလိုက်သည်။ အလိုပီတိထောင်ထဲတွင် အကူအညီပေးခြင်းဖြစ်၍ မိလုကပ်ရသွပ်သလို ဖြစ်သွားသည်။

ထောင်မှမြန်ထွက်သောအခါ မိလုကပ်ကောင်းသွားသော်လည်း ထိုထိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေဆဲပင်။

ယခုမှ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် သွက်သွက်လက်လက်ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ‘ဆရာကို ကျွန်တော်မ မုန်းပါဘူး’ဟု ခေါ်ဆိုခြင်းမှာ

၁၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူ့အား ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားခြင်းကို ရည်ရွယ်၍ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ တုတ်ပါး၏ မိလုကပ်၏ပန်းနုနီမောင်ကို ကိုင်ကာ...

“ငါကတော့... ချစ်ခင်သူအတွက် ဘာဆီလုပ်ရဲခဲ့တယ်၊ မင်းက မိုလင်းနုကိုချစ်တော့ ငါက မင်းကိုအကျဉ်းချထားမိတယ်၊ ငါ တရားသလား”

သူက ခေါင်းယမ်းပြီး ဆက်ပြောလေ၏။

“အခု ငါမှားမှန်း သိပြီ၊ မင်းတို့အပေါ် ငါ မှားခဲ့တဲ့အမှား ကြွေးတွေကို အမှန်ပြန်ရောက်အောင် ငါ ပေးအပ်ရမယ်”

သူသည် မိုလင်းနုကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီ...

“မိလုကပ်ဟာ လူတော်လေးတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါကြောင့် သမီးဟာ သူနဲ့အိမ်ထောင်ပြုပြီးတော့ ဟောဒီ မကောင်းတဲ့အရပ်က ထွက်ခွာသွားစေခွင့်ပါတယ်”

မိလုကပ်သည် ကျေးဇူးတင်လွန်းသဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေသည်။ မိုလင်းနုကမူ တချိန်မျှ ကိုကြွေးနေသဖြင့် သည်း တုတ်ပါးသည် မိုလင်းနုကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကုပ်သည်။

“မိလုကပ် မင်း အိမ်ပြန်ကွာ၊ ချစ်ခင်နားမှာ စောင့်နေပါ”

မိလုကပ်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

မိလုကပ်သည် အိမ်ဆီသို့ထွက်ပြေးသွားတော့၏။ တုတ်ပါးသည် မိလုကပ်အဝေးရောက်သွားတော့မှ မိုလင်းနုအား ပြောလေ၏။

“သမီး... ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ၊ မိလုကပ် ခိတ်မကောင်းဖြစ် သွားမှာပေါ့၊ ဖေဖေစီစဉ်တာကို သဘောမကျတုန်းလား”

သရရခြင်းသောသိုင်းစကရုခင် (ခေါ်-မိ) ❀ ၁၂၃

“ဖေဖေ စီစဉ်တာ နောက်ကျသွားပါပြီ”

တုတ်ပါး၏မျက်ခုံးမွေးအနံ့သည် နဖူးပေါ်ဖြင့်တက်သွား

သည်။

“ဘာ... နောက်ကျသွားပြီ ဟုတ်လား မင်း အသက် ဘယ်

လောက်ကြီးမသားလို့လဲ”

မိုလင်းနုက ခေါင်းယမ်းပြလိုက်၏။ သူမ၏ရင်ထဲမှစကားကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရန် သတ္တိမရှိပါ။ တုတ်ပါးက ခိတ်မရည်ဘဲ ပြောလိုက်၏။

“သမီး... ပြောရောသိတာကို ပြောပါ၊ ဝီလို ခြုံမထားပါနဲ့”

မိုလင်းနုက ခေါင်းမောလာသည်။

“ဖေဖေ အရင်တုန်းက မိလုကပ်ဟာ သမီးကို ချစ်ရောဆိုခဲ့တယ်၊ မိလုကပ်ကို ဖေဖေက အကျဉ်းချပစ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက သမီး သူ့ကိုချစ်မယ် မချစ်ဘူးဆိုတာ မသေချာပါဘူး၊ ချစ်ကောင်း ချစ်သွားနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ သေပြီးသားကိုခွဲကို ဘာဖြစ်လို့ အသက်ပြန် သွင်းချင်ရတာလဲ”

တုတ်ပါးက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်...

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း ငါပြောနဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား

ငါ နောင်တရပါပြီလို့ ငါက ဒူးထောက်ပြီး သမီးဖြစ်သူကို တောင်း ပန်ရဦးမှာလား”

မိုလင်းနုက...

“သမီးကို ပြည်မက လူနဲ့ပေးစားမယ်လို့ ဖေဖေပဲ ပြောခဲ့

တယ် မဟုတ်လား”

“မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဖေဖေဟာ ခင်

၁၂၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

ကျန်လူမျိုးဖြစ်ရတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူတယ်။ ဟိုတုန်းက ရယ်စရာပြောတာတွေကို မင်းက အဟုတ်ထင်နေသလား၊ ငါ့ကို ပြောစမ်း၊ မိလ္လာကမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“မိလင်းနဲ့ ပါးစပ်ဝိတ်သွားသည်။

“မင်း ဘာကြောင့် မိလ္လာကို မချစ်နိုင်တာကို ငါသိပြီ”

“ဖေဖေက ဘာသိလို့လဲ”

“သိတာပေါ့... မင်း ချွေကွန်ကို ချစ်နေလို့ပဲ”

“မိလင်းနဲ့သည် တုတ်ပေါက် အမှန်အကန်ကိုပြောလိုက်သဖြင့် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ ရဲရဲစွာ ပြောချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သမီး သူ့ကိုချစ်နေပြီ”

သူမ၏စကားကိုကြားသောအခါ တုတ်ပေါက်အဲသမ်က ဟိုနားထွက်လာ၏။

“သူဟာ မင်းဖေဖေလေးနဲ့သား ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မင်းမသိဘူးလား”

“သိတယ်”

“မင်း သိရက်နဲ့ ဘာလို့မိုက်ခွင်ရတာလဲ”

“မိလင်းနဲ့က...”

“သူနဲ့ သမီးနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်တာဘဲ”

တုတ်ပေါက် ဒေါသဖြင့် အော်ငေါက်လိုက်၏။

“သူနဲ့ငါ မဟာရန်ပြီးရှိတယ်ဆိုတာ မင်း သိလား”

“မိလင်းနဲ့ ငြိမ်သက်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ...”

“ဒီကိစ္စမှာ ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း အမှားကျူးလွန်တာ

သရေခြင်းသောသိုင်းစတုရန်း (၆-၆) ❀ ၁၂၅

မှ မဟုတ်တာ။ သူလက်စားချေဖို့မသင့်ဘူးလို့ နားလည်မှာပါ”

တုတ်ပေါက်သည် မိလင်းနဲ့၏စကားကြောင့် တွေ့ဝေသွားတော့သည်။ တုတ်ပေါက်သည် လက်နောက်ပစ်၍ ခြေနှံ့လှေကန်နေလေ၏။

“ဘယ်သူမှားမှန်းတော့ ငါလဲ မဝေခွဲတတ်တော့ဘူး၊ အဲပေမယ့် မှားတော့ မှားတာပဲ”

“မိလင်းနဲ့ကို တုတ်ပေါက် ကြည့်လိုက်၏။

“ချွေကွန်က လက်စားချေနိုင်ပါတဲ့လို့ သမီး ပြောနိုင်သလား”

“မိလင်းနဲ့က မေါင်းခေါလိုက်၏။

“သမီး မသိဘူး၊ အဲကြောင့် ဒီကိစ္စကို သမီးပြောရင်ခွင့်တယ်”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ...”

တုတ်ပေါက် အဖွဲ့တစ်ယောက်သဖွယ် ရယ်မောလိုက်သည်။

“သမီးရယ်... လွယ်လွယ်နဲ့မစဉ်းစားပါနဲ့၊ တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်က သမီးရဲ့ဖေဖေကိုသတ်ပြီး သမီးရဲ့ဖေဖေကို လုယူသွားမယ်ဆိုရင် သမီးခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား”

“မိလင်းနဲ့ စကားမပြောနိုင်တော့ပါ။ သူ လွယ်လွယ်သဘောထားသောကိစ္စမှာ အမှန်တော့ လွယ်လွယ်သဘောမထားနိုင်တော့ပါ။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူမနှင့် ချွေကွန် ဤတစ်သက်တွင် ပေါင်းစပ်ဖို့ရန် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

တုတ်ပေါက် မိလင်းနဲ့အား လိုက်လှစွာ ပြောလိုက်၏။

“သမီး... ဖေဖေအားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ၊ သမီး မိလ္လာကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပါ၊ ပြီးတာနဲ့ တိဘက်ကို သွားပါ၊ သင့်အတွက်

၁၂၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းစောင့်

ဖေဖေအရေကြီးဟု ပစ္စည်းတစ်ခုကိုပေးမယ်၊ သူ့ကိုတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပါ။

ပြီးမှ စကားဆက်သည်။

စုတလော ဖေဖေဟာ စိတ်မငြိမ်သက် ခံစားနေရတယ်၊ ဖေဖေကြောက်နေတယ်၊ ဒီတစ်ခါ ငါ မလွတ်နိုင်တော့ဘူးလို့ တင်မိတယ်။

တုတ်ပိး၏စကားကိုကြားရသောအခါ မိုလင်းနု ငိုကြွေးလေတော့၏။ စင်းကျန်နယ်မှာ ပထမဟု မာန်ဝင်နေခဲ့သော တုတ်ပိးသည် ယခုအခါ ပျော့ညိုနေချေပြီ။

သူ့အသက်နှင့် မိသားစုအားလုံး၏ဘဝသည် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ပြောင်းလဲသွားမည်ဟု ခန့်မှန်းစိုးရိမ်နေခဲ့မိသည်။ မိုလင်းနုသည် ငိုနေမိလေ၏။

တုတ်ပိးက ဆက်ပြောသည်။

“မငိုပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ဒီတစ်ခါ ဖေဖေရှောင်လို့ မရတော့ပါဘူး၊ ရှောင်ဖို့လဲ မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ဖေဖေ နေခဲ့ရမယ်၊ ငါ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စအားလုံးကို စုင်းလင်းရလိမ့်မယ်”

“ဟိုလူတွေက ဖေဖေကိုသတ်မလို့လား”

တုတ်ပိးက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“သူတို့ပစ္စည်းမရသေးရင် သူတို့ဖေဖေကို ဘာမှမလုပ်ဖို့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ပစ္စည်းပြန်ရသွားတာနဲ့ သူတို့ဘယ်လိုသဘောထားမယ်ဆိုတာ ဖေဖေ မပြောနိုင်ဘူး”

“ချွေ့ကွန် လက်စားခွေ့မှာကို ဖေဖေ ကြောက်နေသလား”

တုတ်ပိး၏မျက်နှာကွက်ခနဲ ဖျက်သွား၏။

သရေပြင်းသောသင်္ခိုင်းစကားရပ် (၁၆-၆) ❀ ၁၂၇

“ချွေ့ကွန်ကိုစွဲကို ဖေဖေ မမူပါဘူး၊ ဖေဖေကို သူသတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ဒါဖြင့် ဖေဖေ ဘယ်သူ့ကိုကြောက်နေတာလဲ”

“ငါ့ချစ်နှောင်ထားတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ငါ သူ့သွေးကြောတွေကို ဖျက်ဆီးထားတယ်၊ အဲဒါဘယ်လိုက ဘယ်လိုပြန်ကောင်းသွားသလဲ မသိဘူး၊ သူ့ အမုလွတ်သွားပြီ၊ သူက ဖေဖေရဲ့ရန်သူပဲ”

ချွေ့ကွန်သည် တုတ်ပိးကြောက်ရွံ့နေသည့်လူကို ကောင်းစွာ သိလိုက်လေပြီ။ ဓားသမား ရှောက်ခုံးခြင်းခွေ့သည်တကား၊ မိုလင်းနုက ဓားသမားရှောက်ခုံးကို မသိပါချေ၊ ထို့ကြောင့် သူမက မေးလိုက်မိ၏။

“သူ ဘယ်သူလဲ ဖေဖေ”

တုတ်ပိးက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မမေးပါနဲ့သမီး၊ ဖေဖေပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ပါ၊ ဖေဖေရဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာနေတွေကို တိတိကျကျပြုပြင်ပါပြီ၊ သမီးတို့ စိတ်လက်စွမ်းသာစွာ နေနိုင်ပါပြီ”

မိုလင်းနုက ခေါင်းခါလိုက်၏။ တုတ်ပိး စိတ်တိုလာ၏။

“သမီး၊ ချွေ့ကွန်ကို စိတ်မကူးနဲ့၊ ချွေ့ကွန်က သမီးကို ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူက ဓုခုအင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုသာ ချစ်နေတာ”

သူ့စကားကြောင့် ချွေ့ကွန် အံ့သြသွားသည်။ မိုလင်းနုလည်း အံ့သြသွားလေသည်။ မိုလင်းနုသည် အကြီးအကျယ် စိတ်လွှပ်ရှားသွားသဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဖေဖေ... ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ချွေ့ကွန်ကလည်း တုတ်ပိး အဘယ်ကြောင့် သိနေသည်ကို

၁၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သိလိုနေသည်။

တုထိပါက...

"သမီးရယ်... အိဟာ သမီးရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်ပါ။ သေ

သေစရာမှာ ခဏ်းစားပါ"

"မေမေ သွားတော့ သမီး ခဏ်းစားလိုက်ဦးမယ်"

တုထိပါသည် တွက်သွားလေတော့၏။

၁၂၉

သရေခြင်းသောသိုင်းတေကုင် (၆၆-၆) ❀ ၁၂၉

အခန်း(၁၁)

အရေမေ့မိကိစ္စ

မိုလင်းနုသည် တစ်ယောက်တည်း တွေးတောစဉ်းစားနေ
တော့၏။ သူမ၏အတွေးများမှာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလာသည်။

ချွေကွန်သည် တောင်ကုန်းတစ်ခုအကွယ်တွင် ရပ်ပြီး နား
ထောင်နေခြင်းဖြစ်ရာ သူ့အား မည်သူမျှ မမြင်ကြရဘဲရှိသည်။

"ဟိုရား... ဘုရား... ချစ်စွာတွေ ပြီးပြတ်အောင်လုပ်ပြီး
ဘုရားကျောင်းကိုပြန်သွားမည်ပါပြီ။ တုထိပါရဲ့ အမြစ်တွေကိုလဲ ငါ
လက်စားမနေချင်တော့ပါဘူး။ ချစ်စွာမှာ ချစ်မယင်းလူးလဲ ပါနေ
တာပဲ။ သူ့အမြစ် သူ့ဘာသာ ခံပါစေတော့"

ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ချွေကွန်သည် အမြင်သို့ထွက်လိုက်
၏။ နှင်းဆုံးနေသည့် သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို တက်နှင်းမီလိုက်ရာ
'ပျောက်'ခနဲ အသံဖြည့်သွားတော့သည်။

မိုလင်းနုသည် ထိုအသံကို ကြားလိုက်သည်။

"ဘယ်သူလဲ"

မိုလင်းနုက ခေါင်းထောင်ပြီး မေးလိုက်သည်။

ချွေကွန်က...

"ချွေကွန်ပါ"

၁၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မိုလင်းနု မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

"ရှင် ဒီမှာ ရှိနေတာကိုး"

အူကွန်က ညာပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ် အခုမှ ဒီကိုရောက်လာတာ"

ပြောပြီး သူမထဲသို့ ဓလျှောက်လာမိလေ၏။

မိုလင်းနုက မျက်စည်သူတ်လိုက်၏။

"ရှင်အချိန်ရရင် ကျွန်မ စကားနည်းနည်းပြောဖို့တယ်"

"အချိန်ရပါတယ်"

မိုလင်းနုသည် အနည်းငယ်ခင်းစားပြီး...

"ရှင် ကျွန်မအဖေကို မုန်းနေတယ်မဟုတ်လား"

အူကွန်က...

"မုန်းပါဘူး... ဒီလောကကြီးထဲမှာရှိသမျှ လူအားလုံးကို

မမုန်းပါဘူး"

သူမ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

"ဒါဖြင့် ရှင် ကျွန်မအဖေကို လက်စားချေမှာလား"

အူကွန်က သက်ပြင်းစူးလိုက်၏။

"မိုလင်းနု... ကျုပ်လက်စားမချေပါဘူး တကယ်လို့ မင်္ဂလာ

မေမှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် ဝင်္ဂလည်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဘာ

မှမလုပ်ဘူး၊ ကျုပ်မှာလဲ ဥက္ကဋ္ဌတွေများလှပါပြီလေ"

မိုလင်းနုသည် အူကွန်ကို ကျေးဇူးလည်း တင်မိသည်။ စိတ်

မကောင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။ အူကွန်က...

"မင်း ဘာမေးစရာရှိသေးသလဲဟင်"

မိုလင်းနုသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောမည်လုပ်ပြီးမှ စကား

အေးမြခြင်းသောသို့င်းစကားရပ် (၆၆-၆) ❀ ၁၃၁

ပေးပြောစဉ်လွဲလိုက်လေ၏။

"ဒီကိုမှပြီးရင် မင်း ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသေးသလဲ"

"ကျုပ်ပြောပြီးပြီလို့ ထင်ပါတယ်၊ ကျုပ် ဘုရားကျောင်းကို

ပြန်သွားပါမယ်"

မိုလင်းနုရင်ထဲတွင် နာကျင်သောဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရ

လေ၏။

"ဒါဖြင့် ခုစုအင်းကော"

"သူက ကျင်းချွန်းနန်းနုလက်ထပ်တော့မလို့ သူတို့မှော်စွင်

ကြွယ်လိမ့်မယ်"

အူကွန်သည် ထိုစကားကို ပြောလိုက်သောအခါ ရင်ထဲ၌

တာသွားပါသည်။ မိုလင်းနုက...

"ဒါကြောင့် ရှင်က ဘုရားကျောင်းကိုပြန်တာပေါ့ ဟုတ်

လား"

"မဟုတ်ဘူး"

မိုလင်းနု ဆက်လက်နားမထောင်တော့ပါ။ ပြေးလွှားထွက်

သွားလေ၏။ အူကွန် အံ့သြသွား၏။

"မိုလင်းနု ဘယ်သွားမလို့လဲ"

မိုလင်းနုသည် ပြေးရင်းလွှားရင်း အော်ပြောသွားသည်။

"မိလုကပ်ကို သွားယူတော့မလို့"

အူကွန်သည် သက်ပြင်းတစ်မျက်စူးလိုက်လေ၏။

မကြာမီပင် လူတစ်ယောက်အပြေးအလွှား ရောက်မိလာ

သည်။ အူကွန်ကြည့် လိုက်သောအခါ ခုစုအင်းမြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရ

လေ၏။ ခုစုအင်းသည် မျက်နှာကို ဓာပဝဖြင့် အုပ်ထားလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မမှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်သဖြင့် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ ခုခုအင်းသည် ပြေးထွက်သွားသော မိုလင်းနုအား လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီး ဈာန်အား ကြည့်လိုက်၏။

သူမသည် ဈာန်အား တစ်စုံတစ်ခုပြောမည်ပြုပြီးမှ ခပ်ဖြူပီတိလိုက်၏။

“ခုခုအင်း... ဘယ်သွားလို့လဲ”

ဈာန်က လှမ်းနှုတ်ဆက်လေသည်။ ခုခုအင်းက ဘာမှ ပြောဘဲ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျန်းချစ်၏ ရောက်ရှိလာပြန်လေ၏။ သူသည် မမှော်လင့်ဘဲ ဈာန်အား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

“ခုခုအင်းကို တွေ့သလား”

ဈာန်က...

“ငါ့ရှေ့က သူ ဖြတ်ပြေးသွားတယ်”

ကျန်းချစ်၏ခေါ်သည့် သူ့အား မသက်သေမှုမျက်လုံးမှ ဖြစ်ကြည့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတော့၏။

ဈာန်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရန်သူဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ သိသယကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဈာန်သည် တည်းခိုဆောင်သို့ပြန်လည်ပြေးလွှားလာတော့၏။ သိုင်းအကျော်အမော်တစ်ခုသည် ရေနေကြမ်းကို အရသာခံ၍သောက်နေကြလေ၏။ ဝမ်းကျောင်း၊ ချိုခိန်၊ လျှာဟုလူ၊ လူမာနှင့် ထိတိတို့ ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။ ဝေးကွာလည်း ရှိသည်။

သူတို့အားလုံးက ဈာန်အား ပြုချိန်နှုတ်ဆက်၏။ အချိန်

ကိုး ဒေါသကြီးနေသောလူမားကပင် ပြုချိန်နှုတ်ဆက်သည်။ အကြောင်းရှိသည်။ သူတို့ပစ္စည်းရရှိရန် ဈာန်က အထောက်အကူပြုကြည့်ပေးခဲ့သောကြောင့်တည်း။

ဈာန်ကလည်း သူတို့အား ဂရုပြုနှုတ်ဆက်ပါသည်။ ထိုနောက် သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့၏။ လုံကုသည် နတ်ပေါ်၌ မှက်စီမိုက်၍ အိပ်နေသည်။ ဈာန်ဝင်လာသော်လည်း မှက်လုံးဖွင့်မကြည့်ချေ။

ဈာန်သည် အသံကြားအောင်သွားပြီးနောက် ကျန်ဝမ်းအံ့အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ကျန်ဝမ်း နတ်အချီးတွင် မီးအိမ်တစ်လုံး ထွန်းညှိထားပြီး ယန်းပုက ကျန်ဝမ်းအား ခင်းကျန်နယ်မှ ကျေးလက်ပြင်များကို ပြောပြနေ၏။

ဈာန်သည် ကျန်ဝမ်းထံသို့ သွားလေ၏။ ကျန်ဝမ်းက လက်ကိုလှမ်းပေးရာ ဈာန်က ယုယခွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဈာန်သည် အထူးသဖြင့် ကျန်ဝမ်းအား ဆက်ဆံရာတွင် ဆွေမျိုးရင်း မှာသဖွယ် ဆက်ဆံခဲ့သည်။ ကျန်ဝမ်းက ဓာတ်ကွဲတွင် ဓာတ်နေပြ၏။

“ငါ့ ရောဂါ မသက်သာဘူး ဈာန်၊ ရောဂါအခြေအနေ ကြည့်ရတာ အပြင်ပန်းက သက်သာသွားမှာပဲ။ အခု လက်နှစ်ဖက်က ထုံကျင်လာပြန်ပြီ။ ငါ ဘယ်နေ့အထိ နေရမယ်ဆိုတာ အမှန်မပြောနိုင်ဘူး မင်း တစ်နေ့တစ်ခေါက်တော့ မှန်မှန်လာစေခေါ်ပါလား”

ဈာန်မှာ ဓာတ်ကွဲထဲသို့ ခြေထိုးဝင်သွားသည်။ ဈာန်သည် မျက်လှည့်မူား ကျလာလေ၏။

“ဆရာ ပြန်ကောင်းလာမှာပါ”

၁၃၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဈေးကွန် ငိုကြွေးသဖြင့် ယန်းပုလည်း ငိုကြွေးလေ၏။ ကု
ဝမ်းက ထပ်မံစာရေး၏။

“ယောက်ျားဆိုတာ မျက်စည်မကျရာဘူး နာခြင်း အကြမ်း
သေခြင်းတရားဟာ မသိမ်းပါဘူး”

ထို့နောက် မိမိအနားယူတော့မည်ဖြစ်၍ အပြင်သို့ထွက်
သွားကြရန် အချက်ပြလိုက်ရာ ဈေးကွန်နှင့် ယန်းပုတို့လည်း အပြင်
သို့ထွက်သွားကြရတော့၏။ ကျန်ဝမ်းသည် သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်
သွားသောအခါမှ ခိုက်ထဲမှ တွေးနေသည်။

“လူ့ဘဝဆိုတာ အသက်တိုတိုနေရတာ ကောင်းသလား
အသက်ရှည်ရှည်နေရတာကောင်းသလားဆိုတာ ငါ မသိတော့ပါ
လား”

ဈေးကွန်နှင့် ယန်းပုတို့သည် အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့ကြ
၏။ အောက်ထပ်၌ ဆူဆူညူညူရှိနေကြသည်။ ဝမ်းကျောင်းနှင့် လျှို့ဟု
လျှို့ဟုတို့သည် စစ်တုရင် ကစားနေကြသည်။ ထိတိုက နံဘေးတွင်
ထိုင်ကြည့်နေ၏။ လူမားနှင့် ချိုစိန်ကော ပြောနေကြသည်။ သူတို့အ
သံက ကျယ်လောင်လာသည်။

ဝေကိုးက နှင်းပွင့်နှင့်စတုန်းသည် ရေခဲတုံးသဖွယ်လုံး၍
ဆော့ကစားနေလေ၏။ ဈေးကွန် ဂေ့ကားပေါ်မှဆင်းလာသောအခါ
လူမား၏အသံ စူးစူးကိုကြားရလေသည်။

“အဲဒီတုန်းက တကယ်အန္တရာယ်များတယ်။ လိုကတောင်
အကြံအစိုက်သွားတယ်။ ကျွန်က ပါးနပ်လို့သာ”

သူမ ကောင်းဆိုးသေး ချိုစိန်က လက်ကားပြလေ၏။

“တော်လောက်ပြီ၊ တော်လောက်ပြီ၊ ဒီအကြောင်းပြော

သရဖူခြင်းသောခိုင်းစကရား (၆၆-၆) ❀ ၁၃၅

တာ(၃)ကြိမ် (၃)ခါတောင်ရှိပြီ၊ တခြား အကြောင်းပြောပါ”

လူမားက အောက်ကလီအာ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် နားထောင်ပြီးရင် စောစောက တာပေါတော့လား”

ကျွပ်ပြောရတာတောင် အာညောင်းသေးတယ်”

ချိုစိန်က ရယ်မောလိုက်၏။

“မင်းဗျားမှာ အာညောင်းတယ်လို့များ ရှိသေးလို့လား”

လူမား၏မျက်နှာမှာ နီရဲသွားပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွား

၏။

“ဟောတော့... စုစုအင်း ဘယ်ပျောက်သွားပါလိမ့်”

ချိုစိန်က...

“သူ့တာဝန်လဲ ကျွန်ုပ်ပြီပဲဗျာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွား

ကြ ပါစေ”

လူမားက...

“သူတို့များ လွတ်ကိုလွတ်လပ်လပ်လွန်းတယ်၊ ကျွန်တို့ အပျို

တုန်းကဆိုရင်...

ဝမ်းကျောင်းသည် စစ်တုရင်ဝိုင်းမှ ထလာတော့၏။

သူက ရယ်မောရင်...

“ချိုစိန်ဟာ လူမား အပျိုတုန်းက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆို

တာ အသိဆုံးမဟုတ်လား”

ချိုစိန်က လူမားအား ကြည့်လိုက်၏။ ကြည့်ခြင်းမှာ ‘ပြော

လိုက်ရမလား’ ဟုမေးသော အကြည့်ဖြစ်၏။ လူမား၏မျက်နှာသည်

မှောင်သွားသည်။ သို့သော် သူမက ဝန်ခံပါသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်ုပ်နဲ့ ချိုစိန်တို့ဟာ တစ်ဖက်တည်းပဲ

၁၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သိုင်းလောကမှာ တုတုကွင်းလည်ကြတာပေါ့”

သူမ၏ကေားကိုအားလုံး စိတ်ဝင်စားသွား၏။ လူများ ဝိုင်း
ဆိုလာကြသည်။ ဝေကိုးက ဝမ်ကျောင်းအား မေးလိုက်၏။

“ဆရာကြီး ဝမ်ကျောင်း... ဘွားဘွား လူမား ငယ်ငယ်တုန်း
က ဘယ်လိုပုံမျိုးလဲဗျ”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် ဝမ်ကျောင်းအားရပါရ ရယ်မောလေ
တော့၏။ လူမားသည် သူမ၏တစ်လုံးတည်းသောမျက်လုံးဖြင့် ဝမ်
ကျောင်းအား ကြည့်နေတော့၏။ ဝေကိုးက...

“ဆရာကြီး ဝမ်ကျောင်း... ဘာကိုရယ်တာလဲ ခင်ဗျာ”

ဝမ်ကျောင်းက ရယ်ရှိန်သတ်လိုက်၏။

“ငါ အခြေရခက်လှတယ်။ လူမား ငယ်ငယ်တုန်းက အလွန်
အကျည်းတန်တယ်။ အခုထက်တောင် အကျည်းတန်သေးတယ်”

အားလုံးတည်တည် မနေနိုင်ကြတော့ပေ။ ရယ်မောကြ
လေတော့သည်။ ချွေကွန်မှာလည်း ရယ်ခွင့်လာသည်။ ဝေကိုးက
လည်း နှုတ်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောလေတော့၏။

လူမား၏တစ်လုံးတည်းသော မျက်လုံးမှာ နီရဲလာသည်။
ဒေါသအမှိုက်မှောင်မှောင် ထွက်လာသည်။

“ပြောခမ်း... ပြောခမ်း ကျွန် ဘယ်လိုအကျည်းတန်သလဲ
ပြောခမ်း”

သူမ၏အသံသည် ခူး၍ထွက်လာ၏။ ဝေကိုးက အလိုက်မ
သိဘဲ ထပ်မံပြောလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်တာ... ငယ်ငယ်တုန်းက အခုထက် အကျည်းတန်
တယ်လို့”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစောရှာန် (၈၆-၆) ❀ ၁၃၇

ဝမ်ကျောင်းက လူမားဒေါသထွက်စေရန် ဝို၍ ဆွပေးလေ
တော့သည်။

“ငါ မဟုတ်တာကိုပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ လူမား အ
သက်(၁၈)နှစ် အရွယ်လောက်တုန်းက အသက်(၃၀)လောက် ထင်
ရတယ်။ မေါင်းကကြီးပြီး နောက်ဆုက ရှည်သေးတယ်။ သွားက ဝါ
ကြန့်ကြန့် အသာအရေက မည်းနက်နေတာပဲ။ ပါးစပ်ကလဲ ပုပ်စော်
နီသေးတယ်ကွ”

ဝမ်ကျောင်းက ရယ်ရင်း ပြောနေသည်။

လူမား၏မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မည်းမှောင်သွားတော့သည်။

“ငါ့ကိုစော်ကားတဲ့ အဘိုးကြီး ဒီနေ့တော့ အပြတ်စာရင်း
ရှင်းရမယ်”

သူမသည် ဝန်းခနဲထပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ဝမ်ကျောင်းကလည်း...

“အဘွားကြီး... နင့်ကို ဆုံးမချင်နေတာကြားပြီး ပစ္စည်းမရ
သေးလို့ အောင့်အည်းသည်းနေတာ။ အခု ပစ္စည်းရပြီး ကျောင်းမှန်း
ကန်မှန်သိအောင် ဆုံးမရမယ်။ အပြင်ထွက်ခွဲခမ်း”

ဝမ်ကျောင်းအပြင်သို့ထွက်သွားသောအခါ လူမားသည်
ခုန်၍ လိုက်ထွက်သွား၏။ လူမားသည် မြေကြီးကိုတစ်ခွက်ဆောင့်
လိုက်ပြီး ဝမ်ကျောင်းရှိရာသို့ ခုန်ဝင်သွား၏။ နင်းပွင့်များ ဖွာခနဲဖြစ်
သွားပြီး မြေကြီးကွဲအက်သွားသည်။ ချွေကွန် ကြိတ်၍ မိုးကရွာမိ၏။

“လူမားရဲ့ ပညာက ကြောက်စရာပါလား”

ဝမ်ကျောင်းက နင်းများကို လက်ဖြင့် ကျုံ့လှူရင်း

“သတိထား... ကာကွယ်ပေတော့”

၁၃၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

လူမား မပေါ့ဆခဲ့ပါ။ ဝမ်းကျောင်းထဲမှ လွင့်ဖျံလာသော နှင်းပွင့်နှင်းဖတ်များကို အင်္ကျီလက်ရွှေညှိဖြင့် မီးယမ်းထုတ်ပစ်လိုက်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်လှည့် ပညာပြနေကြတော့၏။ ထိုစဉ် လိုကု၏ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဈေးကွန်သည်က မနီးကပ်နီး ပြေးသွားရသည်။

အခန်းထဲရောက်သော် လိုကုက မေးလိုက်၏။

“ဝမ်းကျောင်းနဲ့လူမားတို့ တိုက်ခိုက်နေကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဝမ်းကျောင်းဟာ လူမားကို မခံနိုင်အောင် ခလိမ့်မယ်။ သူတိုက်ခိုက်နေတာဟာ စည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား... ဆရာ ထကြည့်ပါဦးလား ဆရာ”

“ကြည့်ရောမလိုပါဘူး သူတို့တိုက်ခိုက်နေတဲ့ လက်ဝဲအသံကို နားထောင်လိုက်တာနဲ့ သူတို့ဟာ အမြင့်ဆုံးအတွင်းအားကို အသုံးပြုနေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ အချိန်ကြာရင် နှစ်ယောက်လုံး မောသွားလိမ့်မယ်”

လိုကုက ကောင်းမြတ်၍ အခြားအကြောင်းအရာတစ်ခုကို ခေလိုက်သည်။

“ဈေးကွန်... တုတ်ပစ် ပေါ့မလောတာ ကောင်းတယ်။ ဂျက်စွနည်းနည်းကြာရင် ကြာလိမ့်ဦးမယ်။ အခု အလွန်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် တုတ်ပစ် ပေါ့မလောတာကောင်းတယ်လို့ပြောတာ”

ဈေးကွန် အံ့အားသင့်သွား၏။ အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းသည်

သရေခွင်၊ သောသိုင်းတရား (၆၆-၆) ❀ ၁၃၉

လိုကုအနု(၂၀)ခေတ်ခွဲရသော မစ္စည်းဖြစ်၏။ ယခု ဤကိစ္စသည် အရေးကြီးပြန်တော့ပေး သူထက် အရေးကြီးသောကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာပြန်ပေပြီ။ လိုကုက ဈေးကွန်၏သဘောကို နားလည်လိုက်၏။

“မင်း ဘာမှသိသေးမဖြစ်ပါနဲ့၊ ငါ အစွင့်အရှေးကြိုတန်းရှိလှုပ်ရှားလိုက်တာပါ။ တခြား ထူးထူးခြားခြား အကြောင်းမရှိပါဘူး။ သူက ရေခွေကြမ်းတစ်ခွက်ကို ကောက်ဖျော့ရင်း...”

“ဒီရက်တွေထဲမှာ မင်းဆရာ ဘိုးဘိုးကို တွေ့သေးသလား”

ဈေးကွန်က...

“တစ်နေ့ကတော့ ကျွန်တော်ကို ကယ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ကောင်းတင်ခွန်းမှတော့ မပြောဘူး။ နောက်ထပ်တော့ မတွေ့တော့ပါဘူး”

“အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူ့ကိုမတွေ့တော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

လိုကုသည် မျက်မှောင်ကုပ်နေ၏။

“မင်း ဒီနယ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေတုန်း တုတ်ပစ်မိသားစုက

လွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုတွေ့သေးသလဲ”

ဈေးကွန်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

သူစဉ်းစား၍ ပေါ်သည်။

“တခြားသူဆိုလို့ ဦးလေးရောက်ဖူးကိုပဲ တွေ့ရတယ်”

လိုကု၏မျက်လုံးအနီသည် ဝင်းလက်တောက်ပသွား၏။

“ဘယ်က ဦးလေးရောက်ဖူးလဲ”

ဈေးကွန်သည် ရောက်ဖူး၏ရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်ဝံ့သည်။

မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ရိပ်ပယ်လိုက်သောအခါ ရွှေကိုးစုံ၏ခေါ်သံသွား

၁၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သောဥပဓိရုပ်သည် ပေါ်လွင်လာလေ၏။

“ကျွန်တော်ကို ချင်းကုန်းတရားကျောင်းကိုလာဖို့ခွဲတဲ့လူပါ”

လုံကု အလွန်အံ့သြသွားသည်။

“သူက ခင်းကျန်နယ်မှာ ရောက်နေတာကိုး”

အူကွန်သည် ရောက်ပုံအား မည်သို့မည်ပုံ တွေ့ဆုံရုံ၊ ရောက်ပုံ၊ မည်ကဲ့သို့အကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားပုံ၊ သူ့အား လာရောက်တွေ့ဆုံပုံတို့ကို အသေးစိတ်ပြန်လည်ပြောပြလိုက်၏။

လုံကုသည် အူကွန်၏ကောင်းကိုဆုံးမအောင် နားထောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ သက်ပြင်းအူလိုက်သည်။

“ငါ နားလည်ပါပြီ”

သူသည် ပြတင်းပေါက်သို့သွားပြီး အောက်သို့နံ့ကြည့်လိုက်၏။

လူမားနှင့်ဝမ်းကျောင်းမှာ သံသံမဲမဲတိုက်ခိုက်နေတုန်းပင်။ ချိုစိန်၊ လျှာလျှာနှင့် ထိတိတိုက် လက်ဝိုက်၍ကြည့်နေကြသည့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း မောင်စုပြီးနေလေပြီ။

“အခု ငါအပါအဝင်လူအတော်များများဟာ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျွန်းကို လိုက်ရှာနေကြတယ်။ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျွန်း ဘယ်မှာ ဝှက်ထားတယ်ဆိုတာလဲ သိပြီးပါပြီ၊ ငါ့လေ့လာချက်အရ ဒီသိုင်းကျွန်းရဲ့ လှုပ်ရှားတဲ့လူ အနည်းဆုံး ငါးယောက်ရှိတယ်”

အူကွန်သည် နားထောင်သမားသက်သက် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် သူ့ဆရာကို နားမလည်နိုင်တော့ပေ။ သူ့ဆရာသည် ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျွန်းကို မက်မက်ရက်ရက်ပြောခဲ့သူမဟုတ်ပေ။ ယခု သူ့ဆရာသည် ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျွန်းကို စိတ်ဝင်စားနေလေပြီ။

သရဇုခြင်းသောသိုင်း၊ဓမ္မရာဇ် (၉၆-၆) ❀ ၁၄၁

လုံကုက စကားကိုဆက်လိုက်၏။

“အဒီအနည်းဆုံး ငါးယောက်ထဲမှာ မင်းရဲ့ဒီးလေးရောက်ပုံလဲ ပါတယ်၊ လူမားနှင့်ဝမ်းကျောင်းလဲ ပါမယ်၊ သူတို့တို့လို့ မင်း သိပ်မအံ့သြနဲ့၊ ဒါကြောင့် ငါ အမြန်ဆုံးလှုပ်ရှားရမယ်”

အူကွန် မအံ့သြပါ။ လူမားနှင့်ဝမ်းကျောင်းတို့မှာ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျွန်းကို စိတ်ဝင်စားဖို့ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသိုင်းကျွန်းရဲ့နေအတွက် သူတို့လှုပ်ရှားကြမည်မှာ သေချာပါသည်။

အူကွန်က...

“ဆရာ... ဆရာရဲ့ အထိမ်းအမှတ်ရရှိက အရေးကြီးပါတယ် ဆရာ၊ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျွန်းကို အရင်က ဆရာ စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျွန်းကိုထားလိုက်ပါလား ဆရာ”

ထိုအခါ လုံကုက မောင်းယမ်းလေတော့၏။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး ဒီသိုင်းကျွန်းကို ငါရရင် ငါ့အတွက် ဘာမှအသုံးမဝင်ပါဘူး ငါ့အောင်လုပ်နေတာက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပါ၊ လူမားရရင် ခုခုအင်းကိုပေးလိမ့်မယ်၊ ခုခုအင်းဟာ သူရဲ့တစ်ဦးတည်းသော တပည့်မဟုတ်လား ခုခုအင်းကို ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့ တိုးတက်နေချင်နေတယ်၊ ဝမ်းကျောင်းရသွားရင်လဲ တစ်ခုကွပ်၊ သူက သူ့ညီကိုပေးလိမ့်မယ်၊ သူ့ညီက အောက်လမ်းသိုင်းသမားကျွန်းကိုပေးသွားရင်တော့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပြန်သွားမှာပါ၊ ဒီသိုင်းကျွန်းဟာ သိုင်းပညာအားနည်းတဲ့လူရဲ့လက်ထဲရောက်သွားရင် တစ်ယောက်ဆီက တစ်ယောက် လုယူကြတော့မယ်၊ အဲဒါနဲ့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သွေးဆောင်းစီးတဲ့ဘဝရောက်သွားမှာပဲ”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ဒီသိုင်းကျွမ်းကို မရရအောင် ယူရမယ်၊ ရရင် မင်းလက်အပ်ပြီး ချင်းကျွန်းဘုရားကျောင်းမှာ ပြန်ထားရမယ်၊ ဒီသ တင်းကို မင်းအပြင်မပေါက်ကြားပါစေနဲ့၊ ဒါသိုရင် ချမ်းချမ်းကျသိုင်း ကျွမ်း အစပျောက်သွားပြီပေါ့၊ ပမထနေရာမှာ ဒီသိုင်းကျွမ်းပြန် ရောက်နေမယ်လို့ ဘယ်သူကမှ ထင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ချွေကွန်မှာ ကြီးလေးသောတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်၍ မပြီးခင် အခြားကြီးလေးသော တာဝန်ကြီးတစ်ရပ် ပန်းပေါ်ရောက် လာတော့မည်ဖြစ်၍ သက်မြင်းချစ်လေ၏။

“ဟင်... ဆရာကတော့ လုံအပေါ် တာဝန်တွေ ပေးပြီးရင်း ပေးနေပါကလား”

ထိုစဉ် ထမင်းစားရန် ခေါင်းလောင်းတီးခတ်သံကို ကြား လိုက်ရတော့သည်။

“ကဲ... ထမင်းစားကြမယ်၊ နောက်ကျမှ မင်းကို ပြောပြ မယ်”

သူသည် ပြောပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားတော့သည်။ ချွေကွန်လည်း လိုက်ပါသွားရလေ၏။

...

အခန်း(၁၂)

ဆရာဖြစ်သူ၏အိမ်အတွင်း

ထမင်းစားခန်းသို့ရောက်သောအခါ ချွေကွန်သည် လူကို ကြည့်လိုက်၏။ လူမားနှင့်ဝမ်းကျောင်းတို့မှလွဲ၍ အကုန်ရောက်ရှိနေ ကြပေပြီ။ အမြင်ဘက်၌ လူမားနှင့်ဝမ်းကျောင်းတို့သည် အဆက်မ ပြတ် တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် မောပန်းနေတော့သည်။ ဝမ်းကျောင်းက...

“ဗိုက်ဆာပြီ၊ ထမင်းစားပြီး ဆက်တိုက်မယ်”

လူမားလည်း မောပန်းနေလေပြီ။

“ကောင်းကယ်... ထမင်းစားပြီးရင်သာ ဂွင်မပြောနဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားခန်းသို့ရောက်ရှိလာတော့၏။ သူတို့သည် ခွေတလုံးလုံးနှင့်မြိမ်နေသဖြင့် ချွေကွန် အလွန်အံ့ဩ သွားသည်။ ထိပ်သီးသိုင်းအကျော်အမော်တို့သည် တိုက်ခိုက်ခွဲ ခွေ မထွက်တိုက်တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလော့။

“ဆရာ... သူတို့မောကြီးပန်းကြီး ဖြစ်နေပါကလား”

ချွေကွန်က သူ့ဆရာအား မေးလိုက်၏။

“သူတို့တိုက်ခိုက်နေတာကို အပေါ်ကြည့်ရင် ဘာမှမမြင် လောက်ဘူးလို့ ထင်ရတယ်၊ တကယ်တော့ သူတို့ဟာ အသံဖြင့်

၀၄၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အတွင်းအား ယှဉ်ပြိုင်နေကြတာကလား။ သူတို့ ဒီအတိုင်း ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုရင် ဆယ်ရက်ယှဉ်ပြိုင်ရုံနဲ့ သေသွားနိုင်တယ်”

လူမားသည် မောဟိုက်ခွာဖြင့် ထမင်းစားပွဲဝင်လာလေ၏။

“ဒီလို မတိုက်ခိုက်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း(၂၀)မက ရှိပြီ ခုတော့ ခေါင်းတောင် မူးလာတယ်။ အိုပြီကိုး”

ဝမ်းကျောင်းက ဟင်းမျိုတစ်ခွန်းပစ်သောက်ပြီး...

“ထမင်းစားပြီးရင် ဆက်တိုက်တယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ရုပ်ဆိုးပါတယ်လို့ ဝန်ခံမှရပ်မယ်”

လူမားသည် ဒေါသတကြီး ထရပ်လေ၏။ ကျန်လူများက ဖြန်ဖြေရသည်။ စားပွဲသောက်ပွဲတွင် တိုက်ခိုက်ခြင်းမှာ မကောင်းကြောင်း ပြောပြကြသည်။ လူမား ပြန်ထိုင်ရလေ၏။

လုံကနှင့် ချွေကွန်တို့သည် ထမင်းစားခန်းထဲမှ အစောဆုံး ထွက်လာကြသည်။ သူတို့အခန်းထဲသို့ ဝင်ကြသည်။ လုံကက...

“ချွေကွန်... သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အတော်မောနေတာကို တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

ချွေကွန်က အခန်းတံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။

“လူမားနဲ့ ဝမ်းကျောင်းတို့ တော်တော်ထိခိုက်နေကြတယ်။ မင်းတွေ့တယ် မဟုတ်လား”

ချွေကွန်က...

“ဟုတ်တယ်... သူတို့ဘာရန်ကြိုးစား မရှိဘဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် တိုက်ခိုက်နေကြတာလဲ မသိဘူး ကျွန်တော် မခင်းစားဘတ်အောင် ဖြစ်နေတာပဲဆရာ”

လုံကသည် ပြတင်းပေါက်သို့လျှောက်သွားပြီး...

သရဖူခြင်းသောသိုင်းဝတရောင် (ဧည့်-မိ) ❀ ၁၄၅

“ဒီမှာ လာကြည့် ချွေကွန်၊ သူတို့တိုက်ခိုက်နေကြပြန်ပြီ”

ချွေကွန်သည် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး အောက်သို့ကြည့်လိုက်၏။ လူမားနှင့် ဝမ်းကျောင်းတို့သည် အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာများနှင့် သဲသဲမဲမဲတိုက်ခိုက်နေကြပြန်လေ၏။

ချွေကွန်က...

“ဆရာ... သူတို့ဘာကြောင့် တိုက်ခိုက်နေရတာလဲ ဆရာ”

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ကွယ်”

“ဘာအကြောင်းများလဲ ဆရာ”

“တုထိပါးမှာ ဆရာနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်ယောက်က တိဘက်နယ်က နာမည်က ‘မုလိန်ကျွန်း’လို့ခေါ်တယ်။ သူ့ကို ထူးခြားတဲ့ သိုင်းသမားဖြစ်အောင် သင်ကြားပေးခဲ့တာ။ အဲဒီမုလိန်ကျွန်း”

“နောက်တစ်ယောက်ကကော ဆရာ”

“နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ခင်းကျွန်နယ်သားပါ။ ‘ဆာဟာမား’လို့ခေါ်တယ်။ သိုင်းပညာမှာ ထိပ်သီးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဆောင်းမန္တာန် ယန္တရားပညာနဲ့ ဝက်ပါအတတ်ကို ထူးချွန်တယ်။ အဆိပ်ပါတဲ့ ဝိုးမွှားတွေကိုလဲ မွေးမြူစေခိုင်းတတ်တယ်”

ချွေကွန်သည် တုထိပါးကိုအထင်မသေရဲတော့ပေ။ သူသည် ဆရာတစ်ယောက်ဆီမှ ထိပ်သီးသိုင်းပညာကိုတတ်မြောက်ထားပြီး အခြားဆရာတစ်ယောက်ဆီမှ ခက်ယန္တရားနှင့်အဆိပ်ဝိုးမွှားမွေးမြူသောပညာကို တတ်မြောက်ထားသည်မဟုတ်လား။

သူသည် ဝမ်းကျောင်း၏လက်ဆစ်ရိုးကို ယူခဲ့စဉ်က အဆိပ်ကောင်များနှင့် တိုးခဲ့ရာသည်ကိုပြန်ပြောင်းသတိရမိလေသည်။ လုံကက ဆက်ပြောပြလေ၏။

၁၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်ခေလင်းအောင်

“ဝက်ပါအတတ်ပညာနဲ့ အောက်လမ်းအတတ်ပညာကို အထင်ကြီးလို့ ငါတော့ မလေ့လာဖူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီပညာကို ကျွမ်းကျင်လှတော့တော့ ငါတို့အုပ်စုထဲမှာ ရှိတယ်။ လူမားနဲ့ ချီနီနီတို့ပါ။ သူတို့ဟာ ဝက်ပါအတတ်၊ အောက်လမ်းအတတ်ပညာမှာ တော်ကြတယ်”

သူက ကောင်းဆက်လိုက်၏။

“ဝမ်ကျောင်းကတော့ ဒီပညာရပ်တွေမှာ သိပ်မတော်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ညီတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်။ အဲဒီညီက အောက်လမ်းသမားသက်သက်ပါ။ သူကတော့ အဲဒီအောက်လမ်းတွေကို ကျွမ်းကျင်တယ်။ နာမည်က ဝမ်ကျွန်းလို့ခေါ်တယ်”

ချွေကွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

လုံကက ကောင်းဆက်သည်။

“ဝမ်ကျွန်းဟာ ဝင်းကျွန်းနယ်မှာ အနေများပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆာဟာမားဆီက ပညာတော်တော်လေး ရလိုက်တယ်”

ချွေကွန် အလွန်စိတ်ဝင်စားသည်။ လုံကက...

“ငါ ချမ်းချမ်းကျွန်းသိုင်းကျွန်းကို ရွာဓမ္မစုတယ်။ အဲဒီအခါမှာ တုယိပါးဟာ ချမ်းချမ်းကျွန်းသိုင်းကျွန်းကို အင်းရှစ်ကွက်ဝက်ပါထဲမှာ ထားခဲ့တယ်လို့ဆိုတယ်”

ချွေကွန် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။ လုံကက...

“အင်းရှစ်ကွက်ဝက်ပါဆိုတာ မင်းကို ငါတတ်သလောက် သင်ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခဏရာဒ် (၄၆-၆) ❀ ၁၄၇

“ဒါပေမယ့် ငါ မင်းကိုသင်ပေးခဲ့တာ အခြေခံလောက်ပါ။ ဟုယိပါးရဲ့အင်းရှစ်ကွက်ဝက်ပါဟာ တော်တော်အဆင့်အတန်းမြင့်တယ်။ တော်ရုံတန်ရုံ နားလည်ဖို့ ဝင်ဖို့ခက်ပါတယ်”

သူက ကောင်းဆက်သည်။

“ဒါပေမယ့် မင်းဟာ ပါရမီထူးခြားသူဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်အရာမဆို နည်းနည်းလေးပြောလိုက်တာနဲ့ သဘောပေါက်တတ်တယ်။ တစ်ထွေပြုရင် တစ်လံမြင်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအင်းရှစ်ကွက်ဝက်ပါကို မင်းကြိုးစားလေ့လာမယ်ဆိုရင် မင်းနားလည်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ယုံကြည်တယ်”

ချွေကွန်သည် လုံကပြောသည်ကို လက်ခံ၏။ သူသည် မည်သည့်အရာမျှ ခက်ခဲသည်ဟု မထင်ချေ။ သူကြိုးစားလိုက်လျှင် အောင်မြင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

“ခါနဲ့ ဆရာ၊ ဒီအကြောင်းနဲ့ လူမားနဲ့ ဝမ်ကျောင်းတိုက် နှိုက်တာနဲ့ ဘယ်လိုများပတ်သက်နေလို့လဲ”

လုံကက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ပတ်သက်တာပေါ့”

သူက သူ့ကောင်းကိုဆက်သည်။

“မနက်တုန်းက ဒီဝက်ပါပညာနဲ့ပတ်သက်ရင် ငါတို့လူစုထဲမှာဆိုရင် ချီနီနီနဲ့လူမားတို့ဟာ အကျွမ်းကျင်ဆုံးလို့ ငါ ပြောခဲ့တယ်”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“ချီနီနီဟာ သူ့ရဲ့အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းကို ရထားတဲ့အတွက် သူဟာ ဘာမှလောဘမကြီးတော့ဘူး။ သူက သဘက်ခါဆိုမင်းကျွန်းနယ်က ထွက်သွားတော့မှာ”

၁၄၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ချွေကွန်မှာ နားထောင်ရင်း မျက်မှောင်ကုပ်နေမိသည်။
လုံကုက....

"အကြောင့် ဝမ်းကျောင်းက ချိုမိန့်ကို စိတ်ချွတ်ယယ်၊ သူ့စိတ်မ
ချရတာက လူမားပဲ။ ချိုမိန့်နဲ့လူမားဟာ ဝက်ပါအတတ်ပညာမှာ
ကျွမ်းကျင်တော့ လူမားကို ရှစ်ကွက်ဝက်ပါကို မသွားစေချင်ပါဘူး။
အကြောင့် သူ့ကိုအချိန်ဆွဲပြီး တိုက်ခိုက်နေတာ"

"ဆရာ... ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ"

"သူက လူမားကိုအချိန်ဆွဲထားမှသာ သူညီဖြစ်တဲ့ ဝမ်း
ကွန်ဟာ လှုပ်ရှားလို့ရမှာ။ အခု လူမားသိလို့ လိုက်သွားရင်လဲ အ
တွင်းအားတွေ ကုန်နေတဲ့အတွက် ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့
ဘူး"

ချွေကွန် သဘောပေါက်နားလည်လိုက်တော့သည်။ သူ
သည် အလွန်ကြီးလေးသောတာဝန်သစ်ကို ထမ်းဆောင်ရပေတော့
မည်။ သူ မဟိုင်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် မောင်းရှည်သာနေပါသည်။
လုံကုက ချွေကွန်၏စိတ်သဘောထားကို မနိပ်မိချေ။

"ချွေကွန်... ဒီတာဝန်ကို မင်း ကနေညကစပြီး ထမ်းဆောင်
ရမယ်။ မင်းဟာ ဉာဏ်ရှိတယ်။ အင်းစစ်ကွက်ဝက်ပါကိုထိုးဖောက်
နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ယုံကြည်တယ်"

ချွေကွန် ဘဝမကုဖြစ်နေသည်။

"ဒါဖြင့်... ဆရာရဲ့အထိမ်းအမှတ် ပစ္စည်း"

လုံကုက ပြုံး၍ ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

"ငါ့ယူဆချက် မလွဲဘူးဆိုရင်၊ ငါ့ပစ္စည်းဟာ အဲဒီဝက်ပါ
ထဲမှာပဲ ရှိလိမ့်မယ်"

သရဇုပြင်းသောဆိုင်းဝေးရာ၌ (၉၆-၆) ❀ ၁၄၉

ချွေကွန်သည် ယခုမှ သူ့ဆရာလုံကု၏ တစ်ချက်ခတ်နှစ်
မျက်ပြတ် တာဝန်ပေးခြင်းကို သဘောပေါက်တော့သည်။ ဤတစ်
ကြိမ်၌ ချောချောမောမောအောင်မြင်ပါစေဟု ရင်ထဲ၌ ကြိတ်ဆု
တောင်းမိပါသည်။ လုံကုက....

"မင်း အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါဦး အုန်းမောင်းနှစ်
မျက်ခေါက်ရင် ငါ လာခေါ်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

လုံကုသည် အနီးတစ်ခါဖွင့်၍ ထွက်သွားလေ၏။

ချွေကွန်သည် သူ့ဆရာ လုံကုကိုကြည့်၍ မောင်းယမ်းမိလေ
၏။ ဆရာလုံကုသည် အမြဲတမ်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရ
လေ၏။

ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်၌ နင်းတဖွဲဖွဲကုနေသည်ကို တွေ့
ရလေ၏။ နင်းတဖွဲများသည် ငန်းမွှေးများပမာ ဤလောကသို့ လွင့်ကျ
လာသည်။ ညအချိန်ဖြစ်သော်လည်း ငွေရောင်သန်းနေသည်။

လေတိုက်တော်မူမှာ ပြင်းထန်ခြင်းမရှိပါ။ နင်းများစူးဆုတ်
ထားသည် မြေပြင်မှာ သွေးခဲမ်းရှင်ရှင် မည်မျှစူးဆုတ်ထားသည်ကို
မည်သူမျှမသိကြပါ။

ထိပ်သီးသိုင်းအကျော်အမော်များသည် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ကို
သတိမရကြပါ။ အဖြူရောင်နင်းမြင်ကြီးကိုသာ သာယာလှပသည့်
လောကကြီးဟု ထင်နေကြပါသည်။

ချွေကွန်သည် မအိပ်ဘဲနှင့် လုံကု လာအခေါ်ကို စောင့်နေ
သည်။ လုံကုသည် အုန်းမောင်းသုံးမျက်ခေါက်မှသာ ရောက်လာ
သည်။ လုံကုသည် ကိုယ်ပေါ်မှနင်းပွင့် နင်းဖတ်များကို ခုတ်ခွင်း...

၁၅၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

"အေးလိုက်တာကွာ၊ စင်းကျွန်နယ်တော့ ရေခဲသွားပါပြီ"
ဈေးကွန်က လုံကုအား ဂရုပြုရင်း မေးလိုက်၏။

"ဆရာ... ကျွန်တော်တို့သွားကြတော့မလား"

လုံကုက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

"သွားတာပေါ့"

သူသည် ဈေးကွန်အနီး ဓုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ခွဲလိုက်သည်။

"ဈေးကွန်... မင်းကို အရင်တုန်းက သင်ပေးခဲ့တဲ့အင်းစန်
ကွက်အခြေခံအချက်ကို မှတ်မိသေးရဲ့လား"

"မှတ်မိပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်အားရင် အဲဒါကိုပဲ လေ့
ကျင့်ပါတယ်"

လုံကု ဝမ်းသာသွား၏။

"ဟုတ်လား... ဒီပညာကို ဝါသနာမပါလို့ ငါ မလေ့လာ
ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါသင်ကြားပေးထားတဲ့အခြေခံအချက်ကို ကောင်း
ကောင်းသဘောပေါက်ထားရင် အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ထွင်ယူရ
ရပါတယ်"

"ဒီတံချပ် ဆရာ... ကျွန်တော် လေ့ကျင့်မှုမပြတ်လို့ ဒီ
ညာကို တော်တော်လေး ကျွမ်းနေပါပြီ"

"ငါ ခြံလာတော့ လျှူဟုလျှူ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီအဘိုးကြီး
သိပ်လည်တယ်၊ သူ့ကို သတိထားပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ... လျှူဟုလျှူကို သတိထားပါမယ်"

လုံကုက ထရပ်လိုက်၏။

"ကဲ... ငါတို့သွားကြမယ်"

သူတို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သည် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍

ဆရာမမြင့်သေးသို့ခေါ်ခေါ်စောရောင် (၆၆-၆) ❀ ၁၅၁

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာကြ၏။ သိုင်းအကျော်အမော်အများစုမှာ
အိပ်နေကြပြီဖြစ်သော်လည်း ဝမ်းကျောင်းနှင့် လူမားတို့မှာ ယှဉ်ပြိုင်
နေဆဲရှိသေး၏။ သူတို့တည်းခိုဆောင်မှ ထွက်လာသောအခါ တိုက်
ခိုက်နေရာမှ လှမ်းပြောသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

"အဘိုးကြီး... အချိန်မတော် ဈေးကွန်ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့
လဲ"

လူမား၏အသံတည်း။ လုံကုက...

"ခင်ဗျားက ခင်ဗျားနဲ့အတိမ်အမှတ်ပစ္စည်းပျိုကိုး အား
အားယားယား သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်နိုင်တာပေါ့၊ ကျုပ်တို့က ပစ္စည်း
မရသေးဘူး၊ ကျုပ်တို့ ကြိုးစားရဦးမယ်"

လူမားက ဝမ်းကျောင်းနှင့် တိုက်ခိုက်ရင်း...

"အောင်မြင်ပါစေလို့ ကျုပ်က ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်
တော်"

ဝမ်းကျောင်းကလည်း အလစ်တွင် တိုက်ခိုက်သည်။ လူမား
က လုံကုနှင့် စကားပြောနေသော်လည်း အလစ်မပေးစွာ ပြန်လှန်စု
မိနိုင်လေ၏။

လုံကုက ဝမ်းကျောင်းအား...

"ညီလေး ဝမ်းကျောင်း မင်းအသက်စွန့်ပြီး တိုက်ခိုက်နေ
တာ ဘာကြောင့်လဲကွ"

သူသည် ဝမ်းကျောင်းအား မတ်လုတ် ထိလုတ်ပြောပြီး
ဈေးကွန်လက်ကိုဆွဲကာ အဆောင်အနီးမှ ပြေးထွက်လာလေတော့

အခန်း(၁၃)
ဝတ်စုံတို့၏ တစ်လည်လည်

နှင်းပျားတစ်ကွက်နေ့သဖြင့် လရောင်သည် နှင်းပွင့်များကို မထိုးဖောက်နိုင်တော့ချေ။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဝိုးတဝါးသာ မြင်နိုင်တော့သည်။ နွေကွန်က လုံကုနေနောက်လိုက်ရင်း...

“ဆရာ... တော်တော် ဝေးသေးသလား”

လုံကုက ရွှေသို့လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

“မဝေးတော့ဘူး၊ ခုအချိန်ဆိုရင် အတော်ပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြားနှစ်စင်းပမာ နှင်းပျားကြား၌ ပြေးလွှားသွားနေကြ၏။ အယူသည်းသောနေရာ၌ဆိုလျှင် တစ္ဆေသရဲ နှစ်ကောင်ပမာ ရွှေလွှားသွားနေကြသည်ဟု ယူဆပါလိမ့်မည်။

မကြာမီ သူတို့သည် တောင်ပူစာကလေးအနီးသို့ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။ နွေကွန်သည် ရွှေသို့မျှော်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် တောင်ပူစာနှစ်ဆယ် သုံးဆယ်ခန့်ရှိသည်။

ထိုတောင်ပူစာများမှာ ဝါးတစ်ချိန်ခန့်သာ အမြင့်ရှိကြသည်။ ထူးခြားသည့်အချက်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထိုတောင်ပူစာများမှာ လူက အထူးမြဲလုပ်ထားသည်နှင့်တူနေခြင်းပင်တည်း။

နွေကွန်သည် ပထဝီအနေအထားကို အကဲခတ်နေ၏။ ထိုစဉ် လုံကု၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“တုထိပါးဟာ သူ့ရဲ့အိမ်ပေဟာကို အင်းကွက်ဝက်ပါဝံ့နဲ့၊ တည်ဆောက်ထားတယ်၊ ဒါကို သူ့သိပ်သဘောကျတယ်၊ သူ့ပညာကိုလဲ အထင်ကြီးတယ်၊ ဒီနေရာဟာ သူ့ရဲ့အသည်းနှလုံးနေရာပဲ”

“ရောက်နေပြီလား ဆရာ”

လုံကုက ခေါင်းညှိတ်၏။

“ရောက်နေပြီ”

လုံကုက လက်ညှိုးထိုး ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒေါ့... သူ့ရဲ့အင်းရစ်ကွက်ဝက်ပါဆိုတာ ကောင်းကို တိုး

တိုးပြော၊ ဘယ်သူမှ မယုံရဘူး”

နွေကွန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အနီးတစ်ဝိုက်၌ လူသူတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။ လုံကုက အသံတိုးတိုးမြှင့်...

“နွေကွန်... ငါ့သင်ပေးခဲ့တဲ့ အင်းရစ်ကွက်အခြေခံကို မြန်စဉ်းစားစမ်း၊ အခု ငါတို့ဝက်ပါရဲ့ ဘယ်တံခါးနားကို ရောက်နေသလဲ”

နွေကွန်သည် ဝက်ပါတစ်ခုလုံးကို မြဲကြည့်ပြီး...

“ဆန့်ကျင်ဘက်တည့်တည့်... ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ပထဝီ

တံခါးပေါက်ရှေ့ကိုရောက်နေတယ် ဆရာ”

လုံကု ဝမ်းသာအားဖြည့်သွားသည်။

“ဟုတ်ပြီ”

လုံကုက...

“မင်း ဒီအပေါက်နေ ဝင်ပါ၊ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ သတိ

၁၅၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းစောင့်

ထားပါ။ မဟာနီရင် နောက်ဆုတ်ဖို့ ခဉ်းစားရမယ်၊ ရှေ့ဆက်မတိုရဲဘူး။

သူက စကားဆက်လိုက်၏။

“တုတ္တိပါး အလင်ဝင်မတိုက်ရဲအောင် ဆရာက အာဘောတံခါးမှာ သွားစောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လိုကုသည် နောက်သို့ပြန်လှည့်ပြေးသွား၏။ မကြာမီ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဧကွန်သည် ပထဝီတံခါးပေါက်မှ အထိ သို့ရုတ်တရက် မဝင်ရပါစေ့ ခဉ်းစား ဆင်ခြင်နေရသည်။

ထိုအင်းရှစ်ကွက်ဝက်ပါသည် သာမနီဝက်ပါနှင့် ပြောင်းပြန် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် အဓိကအချက်ကို ရှာမတွေ့ဘဲရှိနေ၏။

“ငါဝင်ပြီးမှ အခြေအနေကြည့်ရမယ်”

ယင်သို့ဆုံဖြတ်ပြီးနောက် ဝက်ပါပုံစံကိုမှတ်သားပြီး အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေတော့၏။ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ရှေးဦးစွာ မီးခိုးများဝေနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူ၏ရှေ့လေးငါးပေ အကွာသို့သာ ဖြင့်နိုင်သည်။ သူ လျှောက်လာစဉ် အသက်ပြင်းပြင်းရှူသံကို ကြားရလေတော့၏။

“ဘယ်သူမှားဝက်ပါထဲ ပိတ်မိနေလဲ မသိဘူး”

သူသည် အသံထွက်ရာသို့ကွေ့ဝင်သွားမည်ဟု ခြေလှမ်းပြင်လိုက်မှ အတွေးတစ်ခု ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာလေတော့၏။

“ငါ အခု ဝက်ပါထဲရောက်နေတာ ခြေလှမ်းတစ်ချက်မှားလို့မရဘူး မသွားတာဘဲ ကောင်းတယ်”

ဧကွန် ဆက်လျှောက်လေ၏။ အသက်ရှူသံမှာ ပိုပြင်းထန်

သရချင် ခဉ်းစားသိုင်းစောင့် (၆-၆) ❀ ၁၅၅

လာသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသက်ရှူသံဖြစ်ကြောင်း ကွဲကွဲပြားပြား သိရှိလာ၏။ ဧကွန်သည် ကရုဏာစိတ်ပြင်းထန်သူဖြစ်၍ ဒုက္ခရောက်နေသူကို ပစ်ပယ်ပြီးသွားနိုင်သော အသည်းနှလုံး မရှိဘူးပါ။ သူက အသံတိုတိုဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ”

သို့သော် တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိပါ။ ဧကွန် အံ့သြသွား၏။

“အသက်ရှူသံက အနီးလေးပါး ငါ မေးတာကို တာလို့မထူးတာလဲ မသိဘူး မကြားလို့တော့ ဟုတ်မယ်ထင်ဘူး”

သူသည် မျက်မှောင်ကုန်ပြီး ခဉ်းစားနေသည်။

“သူ မသေလှပေမယ့် အန္တရာယ်များ တွေ့ကြုံနေရသလား မသိဘူး”

သူသည် ယင်သို့တွေ့ပြီး မိမိအန္တရာယ်ကြုံတွေ့ရမည်ကို ဂရုမမူတော့ဘဲ အသံကြားရာသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ ဧကွန်မှာ သူတစ်ပါးအပေါ် ဤသို့ စေတနာထားမိသဖြင့် ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရလေတော့၏။

သူ၏ကွေ့ဝင်လိုက်သည်နှင့် မြင်ကွင်းပြောင်းသွားသည်။ သူ့နောက်တွင် မတ်စောက်သော ကျောက်နံရံဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

“ငါ အရမ်းလုပ်တာပါ၊ ဒါကြောင့် ဆရာက ဂျဲကိုစိတ်မချတာ”

ကျောက်နံရံကိုမြင်ရခြင်းသည် မိမိ မှားယွင်းနေပြီဖြစ်ကြောင်းကို သက်သေပြခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် အင်းရှစ်ကွက်ဝက်ပါထဲ ခြစ်ကို သင်ကြားမဲ့စဉ်က ဆောင်ပုဒ်ကို သတိရလိုက်မိသ

၁၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ညီသောဝက်ပါနှင့်တွေ့လျှင် မြေထဲမဝင်နှင့်၊ ထက်မြက်သောဝက်ပါနှင့်တွေ့လျှင် အမြင့်မိုင်းကို ဘယ်တော့မှမတက်နှင့်”

သူသည် ကျောက်ဆောင်ကိုကျော်လွှားရန်အကြံကို လျှော့လိုက်၏။ မေါင်အေးအေးထား၍ လျှောက်ခဲ့သည့် ဝက်ပါကိုခင်းစားတော့သည်။ ခင်းစား၍မရသဖြင့် စိတ်တိုစိတ်ဆိုက်လာသည်။

“ငါ ဒီလောက်ပညာသင်ကြားတာ ဒီလိုဝက်ပါထဲမှာ အပိတ်ခံရဦးပါလား”

သူသည် ရင်ကော့၍ ဆက်လျှောက်လာလေ၏။ သူလျှောက်နေသောလမ်းသည် ရှည်လျားလှလေ၏။ သူသည် မဆုံးနိုင်အောင်လျှောက်နေရသဖြင့် နောက်ဆုံး ထိုင်ဖူးလိုက်ရတော့သည်။

“ငါ မေါင်းအေးအေးထားပြီး ခင်းစားရမယ်”

သူ ခင်းစားနေစဉ် ပီပီသသ အသံကြားလိုက်ရ၏။

“ဆရာ... ကွန်မ မခံနိုင်တော့ဘူး”

ဈာန်က ခုန်ထလိုက်၏။ သူသည် အသံကြားရာသို့ဆက်လက် ထွက်ခွာလာလေတော့၏။ သူနှင့်မနီးမဝေး၍ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြေးပေါ်၍လိုနီ၍ ညည်းညူနေသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။ ထိုစဉ် တုတ်ပါး၏အသံ ထွက်လာသည်။

“ဈာန်က... ငါ မင်းတို့ရဲ့အစ်မကြီးကို ကူညီပို့မယ်”

ထို့နောက် ပြေးပေါ်မှ မီးခိုးများထွက်လာရာ မွေ့ကြိုင်သော ရုန်းများလည်း ရရှိလာတော့သည်။ သူသည် မီးခိုးများကို မဟန်မှန်း သိသဖြင့် ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားသော်လည်း ရှောင်၍ မရတော့ချေ။

နောက်ဆုံး ဈာန်က လဲကျသွားလေတော့၏။ မိန်းကလေးပေါ် လဲကျမြင့်မြင့်သည်။ တုတ်ပါးက ရယ်မောလေ၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစောရောင် (စဉ်-၆) ❀ ၁၅၇

“အင်... ဘုန်းကြီးဝတ်စုံတုံလူ အယ်မှာ ဘုန်းကြီးဝတ်ရတော့မှာလဲ၊ ဟား... ဟား... ဟား”

ဈာန်က သတိမေ့နေ၏။ သူ ပြန်သတိရလာသောအခါ သူ့ရင်နှင်ထဲသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ နောက်ပိုင်းရောက်ရှိနေတော့သည်။ သူသည် ထိတ်လန့်သွားပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ခုစုအင်းမြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ခုစုအင်း၏အသံမှာ အိပ်မက်ဆန်လှသည်။

“ဈာန်က... ရှင့်ကို ကျွန်မချစ်တယ်”

သူမသည် ဈာန်အား တင်းကျပ်စွာ သိုင်းမက်ထား၏။ ခုစုအင်းအပေါ် မျိုသိပ်ထားသော သူ၏အစ်မတို့သည် ပေါက်ကွဲထွက်လာလေ၏။ သူသည် သူမအား မြန်လည်သိုင်းမက်ပြီး ပါးမြင်ကို နှမ်းရှုံ့ လိုက်၏။

ထိုအခါ လေတစ်မျက်တိုက်တော်လိုက်သဖြင့် ခုစုအင်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝေါ်နေသော ဇာပတ်သည်လွင့်စဉ်သွား၏။ ထိုအခါ သူမ၏အလှကို ဖျက်ဆီးနေသည့်မူကြီးကို တွေ့ လိုက်ရတော့သည်။

ဈာန်ကသည် ကမန်းကတန်း သွေးကြောကိုထောက်လိုက်ရာ ခုစုအင်း သတိမေ့သွားသည်။ မကြာမီ ဈာန်ကလည်း သတိလစ်သွား၏။ သူ မြန်လည်သတိရသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေတော့သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ သူသည် ကြောက်မက်ရွယ်ကောင်းသော ကာမဝိဃယထဲမှ ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့လေပြီ။

“ဘုရား... ဘုရား ကံကောင်းလို့ပါလား”

သူသည် နှင်းများကို လက်ဖြင့်ဖယ်ရှားလိုက်၏။

“အင်... မီးခိုးအနံ့က တယ်ဆိုးပါလား”

၁၅၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ထိုစဉ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာသဖြင့် နုနုအင်းဖျားလောဟု ချွေကွန် ထိတ်လန့်သွား၏။ အနီးရောက်မှ မိုလင်းနုမြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ သူသည် မိတ်သက်သာရာရသွား၏။

မိုလင်းနုသည် အမိုးပါသော ကြွေပန်းကန်တစ်လုံးကိုယူလာသည်။ သူမက ချွေကွန်ကို ပြုံးမြဲသည်။

“ရှင်... သက်သာသွားပြီလား”

“သက်သာသွားပါပြီ၊ မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”

မိုလင်းနုသည် လက်ထဲမှ ကြွေပန်းကန်ကိုလှမ်းပေးလိုက်၏။

“ခါးလေး သောက်လိုက်ပါဦး၊ ကျွန်မ အိပ်ကိုပြေးပြီး ယူလာရတာ၊ ရှင်တစ်ကိုယ်လုံး ခြွေးတွေချည်ပဲ”

ချွေကွန်သည် ကြွေပန်းကန်လုံးထဲမှ အရည်ကိုမှောသောက်လိုက်၏။ သူ့ဦးခေါင်းသည် ကြည်လင်သွားသည်။

“မိုလင်းနု... ကျွန်ုပ် ဒီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲဟင်၊ ဦးခေါင်းကြည်လင်ဖို့ ဒီအရည်ယူလာဖို့ ဘယ်လိုသတိရတာလဲဟင်”

မိုလင်းနုက...

“ကျွန်မ အားလုံးတွေ့မြင်ခဲ့ပါတယ်ရှင်”

ချွေကွန်၏မျက်နှာမှာ ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်သွား၏။

သူသည် အလွန်ရှက်သဖြင့် မြေတွင်းသောစိုလျှင် ထိုမြေတွင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပုန်းခွင်နေသည်။

သရဇုမြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (၉၆-၆) ❀ ၁၅၉

“မိုလင်းနု... မင်းသိပါတယ်၊ ငါ မြစ်ချင်လို့ မြစ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို... မီးမိုးတွေ တွေကြောင့်ပါ”

ချွေကွန်က ထစ်ထစ်မငဲ့မငဲ့ဖြင့် ရှင်းပြလိုက်၏။

မိုလင်းနုက...

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ခါကြောင့် ရှင်တို့ကို ကယ်ထုတ်ခဲ့တာပါ၊ ကျွန်မ မကယ်ထုတ်ရင် ရှင်တို့ မှားတော့မယ်”

“ဟုတ်လား... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ မင်းသာ မကယ်ရင် ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်ဘဝရောက်ကြမယ် မသိဘူး”

“ဒေဝေ အထူးပြုလုပ်ထားတဲ့ အဆိပ်မီးမိုးကိုရှုရိုက်မိရင် နှိပ်မထိန်းနိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မသာ နောက်ကျနေရင် ရှင်ဘုရား ကောင်းကျိုးပြန်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့ ညာကြွလိမ့်မယ်”

“မပြောပါနဲ့တော့ မိုလင်းနု၊ ကျွန်ုပ်က ဒီလိုမြစ်ချင်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ရှင်ကိုက ညှပ်ပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးဝတ်မယ့်လူက ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်း အပေးပေးတဲ့ တောမှ ကျွန်ညီတယ်လို့ သိရတော့တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် သူ့ကိုချစ်နေတယ်ဆိုတာတော့ ထင်စွားပါတယ်”

ချွေကွန်က လက်ကာပြလိုက်ပြီ...

“မပြောပါနဲ့တော့ မိုလင်းနု၊ မင်းဟာ ခါဘဝကို ကယ်ခဲ့တာပါ၊ မင်းရဲ့ကျေးဇူးကို ကျွန်တစ်သက်လုံး မမေ့ပါဘူး”
သူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

၁၆၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

"ကျုပ် သွားတော့မယ်"

မိုလင်းနုသည် ကောင်းတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ပါ။

ချွေကွန်သည် မိုလင်းနု ဝေဒနာခံစားနေသည်ကိုသိသည်။

မိုလင်းနုကိုလည်း သနားမိပါသည်။

"မိုလင်းနု"

မိုလင်းနုက မော့ကြည့်၏။ ချွေကွန်က....

"မိုလင်းနု... ကျုပ်ကို မချစ်ပါနဲ့တော့၊ ကျုပ်ကို မေ့လိုက်တော့ နှိမ့်ဟုတ်ရင် မင်းလဲ စိတ်ချမ်းသာမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ဟာ လူ့ဘဝနဲ့မတန်ပါဘူး ကျုပ်... ကျုပ်... ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းကို ပြန်မှာပါ။ တရားအားထုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ"

သူသည် မိုလင်းနုကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး....

"မိုလင်းနု... ကျုပ် သွားတော့မယ်"

ချွေကွန်သည် မိုလင်းနုကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ခြေလှမ်းကွဲကွဲဖြင့် ထွက်သွားတော့၏။ မိုလင်းနု ထရပ်လိုက်သည်။ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အယိုးယိုင်ဖြစ်နေသည်။ ချွေကွန်၏ကောင်းမှုသည် သူမ၏နားထဲ၌ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

သူမသည် အဘယ်ကြောင့် ချွေကွန်အပေါ် မေတ္တာရှိခဲ့သည်ကို သူမ မသိပေ။ မည်သည့်အချိန်ကပြီး ချစ်မိခဲ့သည်ကိုလည်း မသိပေ။ အဘယ်ကြောင့် အစိုးခံသည်အထိ ချစ်နေမိမှန်းလည်း မသိပေ။ မိုလင်းနုသည် ငေးငိုင်းရပ်နေမိလေ၏။

တည်းခိုဆောင်သို့ပြန်သွားသော ချွေကွန်သည် အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ မိုးခင်ခင်လင်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။ လူမားနှင့် ဝမ်းကျောင်းတို့လည်း မတိုက်ခိုက်ကြတော့ပေ။

ဆရာရခြင်းသောသို့င်းတရား (၆၆-၆) ❀ ၁၆၁

ချွေကွန်သည် အခန်းထဲသို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ ဝင်လာလေ၏။ လုံက ပြန်မရောက်သေးကြောင်းတွေ့ရသဖြင့် ချွေကွန်သည် ကွပ်မျက်ပေါ် ထိုးအိပ်လိုက်သည်။

ဆရာလုံက အာဘောတ်ခါး၌ သွားစောင့်နေမည်ဟု ဆိုသည်။

တုတ်ပီးသည် အဘယ့်ကြောင့် ဝက်ပါးအတွင်းရောက်ရှိခဲ့သနည်း။

အခြားတစ်ခါတစ်ခုမှာ ဝင်လာလေသလော၊ ဆရာလုံက သည် အခြားတစ်ပါးသောကိစ္စဖြင့် ထွက်သွားလေသလော၊ ချွေကွန်မသိ တော့ပါ။

ချွေကွန်သည် မင်ပန်းလွန်းသဖြင့် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

A. 161

အခန်း(၁၄)
မင်္ဂလာဦး

ဈေးကွန် အိပ်ရာမှန်းသောအခါ မှန်းလွဲနေပေပြီ။
သူသည် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းပင် နီးလာလေ၏။ လုံ့က ရောက်
မလာသေးကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ကျန်ဝမ်း၏ အခန်းဆီသို့ လျှောက်
သွားတော့သည်။
ကျန်ဝမ်းသည် မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့်နေ၏။ ယန်းပု
မရှိပါ။

ဈေးကွန် ဝင်လာသည်နှင့် ကျန်ဝမ်း၏မျက်လုံးသည် ဈေးကွန်
ထဲသို့ရောက်ရှိသွား၏။

ကျန်ဝမ်းသည် ဈေးကွန်နှင့် ခွဲခွာရန် အချိန်ပိုနီးကပ်လာ
သည်ကို တွေးမိသည်အလား မသိ။ ဈေးကွန်ရောက်လာသော အခါ
ဈေးကွန်အား မျက်တောင်မဖတ် စိုက်ကြည့်နေတော့၏။

“ဘာ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

ကျန်ဝမ်းက ဈေးကွန် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမည်ရှိသဖြင့်
သက်သာကြောင်း နှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။

အနီရောင်ခေါင်းမွေးရပြီးနောက် ကျန်ဝမ်း၏ကျန်းမာရေး

အခြေအနေမှာ ကောင်းမွန်လာသည် မရှိတော့ပါ။

သူက အနီရောင်ခေါင်းမွေးကို ရင်ဘတ်တွင်အပ်ပြီး မကြာ
လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်နေပါသည်။

သူသည် မျက်လုံးနံ့မိတ်ပြီး ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန်က သိုင်း
မာကတွင် လှမ်းလှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့သော ဘဝအခြေအ
နေများကို ပြန်လှူခင်းစားနေမိသည်။

အတိတ်ဘဝအကြောင်းများကို ပြန်လည်စမြို့ပြန်ခြင်းမှာ
သက်အရွယ်ကြီးရင့်သူတို့၏ တစ်ခုတည်းသောလုပ်ငန်းတစ်ရပ်
ဖြစ်သည်။

သို့မှသာ သူတို့ပျောက်ဆုံးခဲ့သည့်ပျော်ရွှင်မှုများကို ပြန်
ရည်ရရှိမည် မဟုတ်ပါလော။

ကျန်ဝမ်းက မျက်လုံးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာတွေအလုပ်များနေသလဲ”

ဈေးကွန်က ပြုံးလျှိုး—

“ကျွန်တော်ဆရာရဲ့ ပစ္စည်း မရသေးဘူး ဘာဘဲ၊ အခု-သူက
နှမ်းဆွမ်းကျသိုင်းကျမ်းကို လိုက်နာမိနေပါတယ်”

ကျန်ဝမ်းသည် ဆွမ်းဆွမ်းကျသိုင်းကျမ်းကို စိတ်မဝင်စားပါ။
မကြာင့် ဈေးကွန်အား ဆက်မမေးတော့ချေ။

မကြာမီ ယန်းပု ရောက်လာ၏။ သူသည် သစ်သီးဝလံများ
တစ်ပွေ့တစ်တိုက်သယ် ဆောင်လာ၏။

သူသည် ဈေးကွန်အား တွေ့သောအခါ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဈေးကွန်— မင်းကိုရှာလို့ကို မတွေ့နိုင်ဘူး ငါ အသီးတွေ
တော့တယ်၊ စားပါဦး”

၁၆၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ငါ့ကို ဣဒ်သေးတယ်လို့၊ ခလေးငါးရက်ကြာမှ ပြန်ဖြစ်မယ်၊ အဲဒါပြီရင် ငါတို့ပြန်သွားနိုင်မှာပါ”

ယန်းပု အရမ်းဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟာ... သိပ်ကောင်းတယ်”

သူက တစ်နံတစ်ခုကို သတိရသွား၏။

“အခုမှ သတိရတယ်၊ မင်းကို မိတ်စာတစ်စောင် လာတယ်”

သူသည် မိတ်စာကို ယူပေးလိုက်သည်။

ချွေကွန်သည် မိတ်စာကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“သမီး၊ မိုလင်းနု မနက်ဖြန် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကျင်းပလို့လုပ်မည်ဖြစ်၍ ကြွရောက်ချီးမြှင့်ပါရန်”

ချွေကွန် ဆက်မပတ်နိုင်တော့ပါ။ သူ၏ရင်ထဲ၌ မပေမာ်ပြန်သော ဝေဒနာတစ်ခုပြင်းထန်စွာ စိစားနေရပါသည်။

သူနှင့် မိုလင်းနု၏ မေတ္တာစေခန်းမှာ တစ်နေ့မှ ရပ်သွားမည်ဖြစ်

၏။

ချွေကွန်မှာ တန်ဖိုးရှိသောအရာတစ်ခုကို ခွန်လွှတ်ပြီး မြို့

လည်နှစ်မျှာတစ်ခုဖြစ်နေသည့်လူနှင့် တူနေတော့သည်။ သူသည်မောင်ငိုနေမိလေ၏။

ယန်းပုက...

“ချွေကွန် မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကွန်ဝမ်းက သူ့အား မျက်တောင် တစ်ဖျတ်ဖျတ်ခတ်၍ ကြည့်နေ၏။ ချွေကွန်သည် သတိကို ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး တုတ်ပါးက သူ့သမီး လက်ထပ်ပွဲ

သရဖူခြင်းခံသောသိုင်းဇောရှာဇ် (ခေါ်-မိ) ❀ ၁၆၅

ကံရှိ မိတ်လိုက်တာပါ”

ယန်းပု အံ့သြသွား၏။

“မိုလင်းနု အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ”

ချွေကွန်က...

“စင်းကွန်နယ်သား တစ်ယောက်နဲ့ပါ”

“ဘယ်သူလဲ”

“မိလကပ်”

ချွေကွန်သည် မိတ်စာကိုစာဖွဲ့ပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။ သူသည် သူ၏မိတ်ထိခိုက်မှုကို မျှီသိပ်နိုင်သည်။

“မိလကပ်ဆိုတာ တုတ်ပါးရဲ့ဇာပည့်ပါ။ သိုင်းပညာလဲတော်မယ်၊ အခု သူတို့လက်ထပ်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်”

သူသည် ကွန်ဝမ်းကားကိုသို့လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာ ကိစ္စမရှိရင် ကွန်တော့်ကို မြန်ခွင့်ပြုပါ”

ကွန်ဝမ်းက မျက်တောင်ခတ်ပြလေ၏။ ချွေကွန်ကို ယန်းက တမ်းဝထိ လိုက်သွားသည်။

“ချွေကွန် နေမကောင်းဘူးလား၊ မင်းမျက်နှာ မကြည်မသာ

နေတယ်”

ချွေကွန်က မဆိုပြီး ပြုံးလိုက်ပြီ...

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ... နည်းနည်းပင်မန်းနေလို့ပါ”

“မင်း မိုလင်းနုကို ချစ်နေတယ် မဟုတ်သား”

ချွေကွန် မျက်နှာမျက်သွားသည်။

“ယန်းပု... မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ငါက

ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ပြန်သွားမယ်လို့ကွာ... ကဲ... ကဲ... ဘာဘာ...”

၁၆၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မင်း နေခဲ့ပေတာ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားတော့

...

မိုလင်းနု၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာကွင်းပမည့်နေ့မှာ ကျရာ
လာပြီဖြစ်သည်။

စင်းကျန်နယ်မှ ပထမနေအိမ်၌ မကြုံစူးထူးခြားစွာ
ကားလာတော့သည်။

အိမ်ဂေဟာတစ်ခုလုံး ဖြိုဝင်းတစ်ခုလုံး ပြင်ဆင်ထားသ
မှာ ခန့်ညားထည်ဝါလှတော့သည်။

ဂေဟာစေ့၌ စတုရန်းတည်ဆောက်ထားသည်မှာလူ
ခမ်းများကြီးကျယ်လှသည်။

တုထိပါး၏အထူးစည်သည်(ဝါ)မဟာရန်သူများ ဖြစ်
သောလုံကုတို့လူခုသည် နေရာဝင်ယူပြီး စကားမြည်ပြောနေ
လေ၏။

ချွေကွန်သည် အခန်းထဲ၌ငေးမောနေမိ၏။

သူ့လက်ထဲ၌ အရှည်သုံးပေခန့်ရှိသော ပဝါတစ်ခုကို
ထားသည်။

ထိုပဝါဖြူခြင်းမှာ အထူးခင်မင်ရင်းနှီးသည့်သဘောပင်
လေသည်။ တူရိယာသံများ ဆူညံလာ၏။

ချွေကွန်က...

“ဒီလိုနဲ့ မိုလင်းနုကို သူများ ပိုင်သွားတော့မှာပါလား”

သရဖူခြင်သောခိုင်းစကားရစ် (စဉ်-၆) ❀ ၁၆၇

နေ ထွက်စွာသွားတဲ့အထိတောင် သူတို့ မစောင့်နိုင်ကြတော့ပါလား”

ချွေကွန်သည် မိုလင်းနုကို နှမော့တာသနဲ၏။

ထို့နောက် ခုခုအင်း ဝင်လာသည်။ သူမသည် ယမန်နေက
မြစ်ပျက်သည် အဖြစ် အဖျက်များကို တွေ့မိပြီး မျက်နှာနီရဲသွား
သည်။

လုံကုက ချွေကွန်အား တွေ့ရှိသွား၏။

“ချွေကွန် နေ့ရက်ကျလွယ်လား”

ချွေကွန်က...

“ကျွန်တော် ရောက်နေပါတယ်ဆရာ၊ ဆရာ မမြင်မိလို့ပါ”

“ဧည့်... အေး... အေး”

သူသည် လုံကုအနီး၌ပင် ထိုင်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျန်
ဝမ်းကို ယန်းပုက သယ်ဆောင်လာသည်။ ကျန်ဝမ်း၏ရင်ပတ်တွင်
အနီရောင်ခေါင်းမွေးကို ထိုးထားသည်။

ကျန်ဝမ်းသည် အလွန်ဖျော် ရှင်နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။
ဝမ်းကောင်းနှင့်လူမားတို့မှာ တခဏင်းစေ့နှင့် မျက်နှာပမာ ဖြစ်နေ
သည်။ သူတို့သည် တွေ့သည်နှင့် စကားများတော့၏။

လုံကုက...

“တုထိပါး ရောင်နေတာကြာပြီ၊ အခုလို ရုတ်တရက်ထပြီး
သမီးလက်ထပ်ပြုလုပ်တာတော့ တော်တော် ထူးခြားတယ်”

ချွေကွန်သည် တုထိပါး၏စကားများကိုကြားယောင်လာခဲ့
တော့သည်။

တုထိပါးသည် သူ၏ဥစ္စာနေများ တိဘက်သို့ပို့စေခံ ပြီး
ဖြစ်လေသည်။

၁၆၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ထို့ပြင် အရေးကြီးသောပစ္စည်းတစ်ခုကိုလည်း မှီလင်းနု၏ လက်သို့ပေးအပ်မည်ဖြစ်သည်။

ထိုအရေးကြီးသောပစ္စည်းဆိုသည်မှာ ဆရာလိုကု၏ အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းပေလော့။ မဟုတ်နိုင်ဟု သူယူဆပေသည်။

အူကွန် ခဉ်းစားသည်။ အရေးကြီးသောပစ္စည်းဟူသည် မည်သည့်ပစ္စည်း ဖြစ်မည်နည်း။

အရေးကြီးသောပစ္စည်းဆိုသည်မှာ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု အူကွန် ခဉ်းစားမိလေ၏။

ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းကို သမီးဖြစ်သူလက်ထဲ ထည့်ပေး လိုက်လျှင် မည်သူမှ အထင်မလွဲနိုင် တော့ပေ။ လက်စတုံးသွားမည် ဖြစ်ပေသည်။

ယခင်က အူကွန်သည် ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းကို လွန်စွာ ခိုတိတ်စားခဲ့သည်။ ယခု ခိုတိတ်မဝင်စားတော့ပေ။

ဆရာလိုကု၏ အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းကို ယူပေးပြီး ခုင်း ကုန်းဘုရားကျောင်းသို့သာ ပြန်အပ်မိတော့သည်။

အူကွန်သည် တွေးမိတွေ့ရာငေးမိငေးရာ ငေးနေရာမှ ဆု ဆုညည်လက်ခုပ်သံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် မဏ္ဍပ်ထဲသို့ကြည့်လိုက် မိ၏။

တုတ်ပါးနှင့် ယင်းလူတို့သည် အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်အဝတ် အစားများဖြင့် မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ဝင်လာနေပေပြီ။

တုတ်ပါးသည် အဖြူနှင့်အနီကြာဉ်းထုပ်ကို ဆောင်းထား ၏။ သူဝတ်ဆင်ထားသောအင်္ကျီမှာ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်ခင်းကျန်အ ဖျိုးသားစတိန်ဖြစ်လေ၏။ ခါးတွင် အနီရောင်ပဝါတစ်ထည်ကို ပတ်

သရူခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (၄၆-၆) ❀ ၁၆၉

ထားသည်။

ယင်းလူများမှ ပြည်မအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထား ၏။ နန်းတွင်းသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လှပနေသည်။

တုတ်ပါးသည် ပြီးစွာ ဧည့်ပရိသတ်ကိုနှုတ်ဆက်လေ၏။ ယင်းလူ၏မျက်လုံးများမှာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေလေ၏။ သူမသည် ငိုငိုတိုတို တိုင်ဖြစ်နေသည်။

ခင်းကျန်လူမျိုးများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ကောင်းပြောပြီး ပဝါဖြူများကို ပေးကြလေ၏။ တုတ်ပါး၏ တပည့်လေးယောက်က ပဝါဖြူများကို သိမ်းဆည်းရသည်။

တုတ်ပါးက ကျေးဇူးတင်ကောင်းပြောပြီး ပဝါဖြူများ တောင် ပုံရာင့် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

အူကွန်သည် ခင်းကျန်လူမျိုးများ တုတ်ပါးအပေါ် လွန်စွာ ခိုသေလေးစားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

တုတ်ပါး၏အနေအထိုင် ကောင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း အူကွန် ခိုပါသည်။

တစ်ဘက်က လူသူလေးစားရသော တုတ်ပါးသည် တစ် ဘက်၌ လွန်ပုန်ဖျယ်ရာ အလုပ်ကိုလုပ်နေသည်။

အူကွန်မခဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွားရတော့သည်။ ဝမ်း ကျောင်းက အစားအသောက်များကိုစားသောက်ရင်း—

“အဘိုးကြီးက သူ့နယ်သားတွေ အပေါ်တော့ တော်တော် ကောင်းခဲ့တယ်နဲ့တုတ်ပါး ကြည့်စမ်း သူ့နယ်သားတွေပေးလိုက်ကြ တဲ့ပေါ့တွေ”

“လူတစ်ယောက်ဟာ ငယ်ငယ်က ဆိုးသွမ်းပေးသူ အ

၁၇၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သက်ကြီးတဲ့အခါ ဆိုးသွမ်းဖျင်းမှ ဆိုးသွမ်းမှာပေါ့ တသမတ်တည်း ဘယ်ခွဲထားလို့ ရမလဲ”

တုတ်ပါးသည် ထရပ်ပြီး ဟန်တရတ်ဘာသာဖြင့်.....

“မိတ်ဆွေတို့... ဒီနေ့ဟာ သမီးဆုမင်္ဂလာပွဲကျင်းပတဲ့ အခမ်းအနားဖြစ်ပါတယ်။ သိုင်းလောကမှာ လှမ်းလှမ်းတောက်ကျော် ကြားနေတဲ့ သိုင်းအကျော်အမော်တွေ လာရောက်ချီးမြှင့်တဲ့အတွက် ကျုပ် ဂုဏ်ယူလို့မဆုံးပါဘူးဗျာ။ သမီးဟာ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ခေါ်ထွက်တော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ဒီမှာကျန်ရစ်ပြီး မပြီးပြတ်တဲ့ကိစ္စများကို ပြီးပြတ်အောင် ဆောင်ရွက်မှာဖြစ်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေတို့နဲ့အဖွင့်များနဲ့တာကို ဒီနေ့ပွဲတွေပြီး မိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“အခုလို ပျော်ရွှင်စရာအခမ်းအနားမှာ အားလုံးပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်စားသောက်ကြပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ မိတ်မဆွမ်းဖြေ စရာ အကြောင်းတွေ မပြောကြပါနဲ့လို့ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်”

တုတ်ပါး၏စကားဆိုးသွားသည်နှင့် လုံကတို့လူနုသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သွားရောက်ကြလျက် ပထမြူများကိုပေးကြသည်။

ယင်းကဲ့သို့ပျော်ရွှင်နေသောအချိန်တွင် ယင်းလူသည် သစ်သားရုပ်ပမာ ငွေငိုငိုငိုကြီးထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဝေကိုးက ချွေကွန်အား ပြောလိုက်၏။

“မင်းကကော ဘာကြောင့် ပထမြူကိုသွားမပေးသေးတာလဲ”

ချွေကွန်က ခေါင်းယစ်ဖြုတ်လိုက်၏။

သရဖူငြင်းသောသိုင်းစောရောင် (၄၆-၆) ❀ ၁၇၁

“ငါ မိုလင်းနုကို ကိုယ်တိုင်ပေးမလို့က”

ချွေကွန်၏မျက်လုံးများ အရောင်တောက်ပလာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝေကိုးသည် ချွေကွန်ကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မိုလင်းနုသည် သစ်လွင်သောအဝတ်အစားများဖြင့် ကျောကျောမော့မော့လျှောက်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရတော့၏။

သူမသည် အစွမ်းကုန်လှပနေသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးဝတ်စားထားသော ရတနာများမှာ တန်ဖိုးကြီးသောရတနာများ ဖြစ်ကြသည်။

သူမ ဝင်လာသောအခါ ပရိသတ်က ကောင်းချီးမြှင့်တာပေးကြလေ၏။

မိုလင်းနုသည် ချွေကွန်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူတို့အကြည့်မှန်း ဆုံသွားကြသည်။

ချွေကွန်၏မျက်ဝန်းတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အရိပ်အယောင်များ ယှက်သစ်နေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် မိလကပ် ရောက်လာတော့၏။ မိလကပ်သည် တုတ်ပါးကဲ့သို့ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူ၏ သန်မာထွားကျဉ်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် လိုက်စက်ညီလှတော့သည်။

သူသည် စကားပြောပုံ၊ ပြုမူလုပ်ငန်းစဉ်မှာ ထုံထုံထိုင်းထိုင်းမဟုတ်တော့ပေ။

သာမန်လူတစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေပြီ။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ အရောင်တောက်နေ၏။

၁၇၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခင်း

သူသည် ဤအခမ်းအနားတွင် ပီတိအပြည့်ဖြင့် ပါဝင်လှုပ်ရှားနေပေသည်။

သူသည် ပြုံးချီစွာဖြင့် တုတ်ပစ်နှင့် ယင်းလူတို့ထံသွားပြီး ဂါရဝပြုလိုက်၏။

တုတ်ပစ်က ပြုံးပြီး အသံတိုးတိုးနှင့်ပြောလိုက်ရာ မိုလင်းနုအနီး၌ မိလုကပ်တိုင်ချလိုက်လေ၏။

မင်္ဂလာအခမ်းအနား စတင် ကျင်းပလေပြီ။

မိလုကပ်နှင့် မိုလင်းနုသည် နေ့နှင့်လ ရွှေနှင့်မြဲပမာ ရွှေသွားနောက်လိုက်ညီကြသဖြင့် အခမ်းအနားသို့တက်ရောက်သူအား လုံးဝ ဩဘာပေးမိနေကြသည်။

ထို့နောက် ခင်းကျန်တူရိယာများ တီးမှုတ်သံကြားရပြီး ခင်းကျန်လူငယ်များသည် သူတို့ရိုးရာသီချင်းများကို သီဆိုကြတော့သည်။

တုတ်ပစ်ကလည်း လိုက်ဆိုသည်။

လုံကုတို့ အတိုးအို အသွားဆိုအုပ်စုပင် ကြည်နူးပျော်ရွှင်သွားကြသည်။

ထိုမှတွင် စိတ်လက်မကြည်လင်သူဟူ၍ သုံးဦးသာရှိသည်။

ဧကူနု၊ မိုလင်းနုနှင့် ယင်းလူတို့ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ငိုငြိုထိုင်နေကြ၏။

ခင်းကျန်တို့၏ထုံးစံအရ သတို့သားနှင့်သတို့သမီးတို့သည် လှုပ်အလည်တွင် သီချင်းဆိုရသည်။

လူငယ်များက တောင်းဆိုသောအခါ မိလုကပ်သည် ထွက်လာပြီး သီချင်းအော်ဆိုလေတော့၏။ သူသည် အလွန်ပျော်နေသည်။

ထို့နောက် မိုလင်းနုထွက်လာပြီး မိလုကပ်နှင့် လက်တွဲ၍

သရေခြင်းသောသီချင်းတရား (စဉ်-၆) ❀ ၁၇၃

သီချင်းဆိုရသည်။

ဧကူနုမှာ ဤအခမ်းအနားမှ ထပြေးချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်မိလေ၏။

အသံလေးများသည် ရုတ်တရက် ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။ ဧကူနုသည် အလွန်အံ့ဩသဖြင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိသည်။

“ဟင်...”

မိလုကပ်နှင့် မိုလင်းနုတို့သည် မိမိရေသို့ မည်သည့်အချိန်ရောက်ရှိနေသည် မသိ ရောက်ရှိနေလေသည်တကား။

သူတို့သည် သီချင်းဆိုခြင်းကိုရပ်တန့်ပြီး ဧကူနုနှင့်မူ မတ်တတ်ရပ်နေကြ၏။

မိုလင်းနု၏လှုပ်သောမျက်ဝန်းအနံ့မှာ မိမိအား ခိုက်ကြည့်နေသည်ကို ဧကူနု တွေ့ရှိရလေ၏။

မိလုကပ်ကမူ ဧကူနုနှင့်မူ မိုလင်းနုလာရပ်သည်ကို အံ့ဩနေ၏။ အဘယ့်ကြောင့် လာရပ်သည်ကို သူနားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဧကူနုသည် ဖြည့်ညင်းစွာ ထရပ်လိုက်၏။ လက်ထဲ၌ တစ်ချိန်လုံးကိုင်ထားသည့် ပေါ်ဖြူကို မိုလင်းနုအား ပေးလိုက်၏။

သူက ခင်းကျန်ဘာသာဖြင့်...

“ခင်းကျန်တို့နှစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာပေါင်းသင်းနိုင်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ပါတယ်”

သူ့အသံသည် ဆိုနှင့်နေ၏။ မိုလင်းနုသည် တုန်လှုပ်လက်များဖြင့် ပေါ်ဖြူကိုလှမ်းယူလိုက်ရ၏။

၁၇၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူ့မောင်နှံနှစ်ယောက် ပေးခဲ့သော အဖိုးတန်စိပ်ပုတီးသည် ထိုပထမဖြူတွင်း၌ပါလာသည်ကို တွေ့ ရှိရသည်။

မိုလင်းနု၏မျက်ဝန်းအနံ့တွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လွှဲကျလာ၏။

သူမသည် စိပ်ပုတီးကို အိတ်အတွင်းသို့ အလျင်အမြန် ထိုးထွင်း လိုက်ရ၏။

ပထမဖြူကိုလည်ပင်း၌ပတ်ကာ ခါးကိုင်းရွှံ့ဂရု ပြုလိုက်ရလေ၏။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြသခြင်းပေတည်း။

ထို့နောက် မိုလင်းနုသီချင်းဆိုတော့သည်။ သူမသည် သီချင်းဆိုရင်း မျက်ရည်ကျသည်။

ဧည့်ပရိသတ်များမှာ နားမလည်နိုင်ဘဲ မြစ်ကုန်သည်။ ဈာန်ကုန်မှာလည်း မျက်ရည်တွေတွေ့ကျဆင်းရတော့၏။

တုတ်ပီး မနေနိုင်တော့ပါ။ ဈာန်ကုန်နှင့် မိုလင်းနုတို့ကြားဝင်လာလျက် ဈာန်ကုန်အား ပြောလိုက်လေ၏။

“ဈာန်ကုန်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အစားအသောက်တွေ စားသောက်ပါလို့ ပြောမည်ဟယ်”

ထို့နောက် မိုလင်းနု၏ပခုံးပေါ်လက်တင်ကာ...
“သမီးလဲ ပင်ပန်းလွှဲပြီ။ သွားပြီး အနားယူလိုက်ပါဦး”

မိုလင်းနုသည် မျက်ရည်သုတ်ကာ ထိုနေရာမှ ဖြည်းဖြည်းငြာ သွက်ခွာသွားလေတော့၏။

တုတ်ပီးသည် မိလကပ်စ်လက်ကိုဆွဲ၍ မူလနေရာ၌ ပြန်ထိုင်လေ၏။

သူသည် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်စား

ဆရာပြင်သောသိုင်းအတုရင်း (၉၆-၆) ❀ ၁၇၅

သောက်ကြပါရန် ပြောကြားလိုက်သည်။ ပရိသတ်များသည် တုတ်ပီး၏ပြောကြားသံကြောင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စားသောက်ကြတော့သည်။

တုတ်ပီး၏အိမ်ဖော်များနှင့် အကုလုပ်သူများသည် စားရာ သောက်ရာများကို မနားတမ်း ချပေးကြတော့သည်။

ပထမ၌ဧည့်ပရိသတ်များသည် မိုလင်းနု၏အပြုအမူကြောင့် အခမ်းအနားကို အလွန်အမင်း စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

သို့သော် တုတ်ပီးက လိမ္မာပါးနပ်စွာဝင်လာပြီး ထိန်းလိုက်သဖြင့် အခြေအနေသည် အကောင်းဘက်သို့ရောက်ရှိသွားလေ၏။

သူက အစားအသောက်များစားသောက်ရန် ပြောလိုက်သောအခါ ဧည့်ပရိသတ်သည် အစားအသောက်ဘက်သို့သာ စိတ်ရောက်သွားတော့သည်။

မိုလင်းနုထွက်သွားသောအခါ အခမ်းအနားသည် ရုပ်ဆိုးသွားတော့ချေ။

တုတ်ပီးသည် ပရိသတ်များ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို အလျင်အမြန် ရုပ်သိမ်းလိုက်လေ၏။

ဈာန်ကုန်သည် လုံကုန်နောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါသွားသည်။ သူတို့အခန်းသို့ပြန်ရောက်သောအခါ လုံကုန်က အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

လုံကုန်သည် သူ့တပည့်အခြေအနေဆိုးနေသည်ကို တွေ့မြင်ရာသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတော့သည်။

“ဈာန်ကုန်”

လုံကုန်က ခေါ်လိုက်၏။ ဈာန်ကုန် ခေါင်းမောလာသည်။

၁၇၆ ❀ တက္ကသိုလ်ခေလင်းအောင်

မျက်လုံးဆန်မှာ ယခင်ကကဲ့သို့ တောက်ပခြင်းမရှိတော့ပါ။
ထိုထိုလိုင်းလိုင်း ဖြစ်နေသည်ကို လိုကု တွေ့မြင်သွားပါ
သည်။ လိုကုသည် အလွန်စိတ်ထိခိုက်သွား၏။

“ဈေးကွန်... မင်း ဘယ်လိုနေသေးသလဲ”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာ”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပါ ဆရာ”

“မိုလင်းနုပတ်သက်ပြီး မင်း ဘယ်လိုထင်မြင်ယူဆသလဲ”

“ကောင်းပါတယ်ဆရာ၊ သူ့မိလုကပ်နဲ့ လိုက်မက်ပါတယ်”

လိုကုက မေါင်းယမ်းလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ မင်း ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ငါ
သိပါတယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ အင်မတန် စိတ်ထိခိုက်ရောကောင်းတဲ့ကိစ္စဆို
တာလဲ ငါ သိပါတယ်”

လိုကုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“အရင်တုန်းက မင်း နုနုအင်းကိုပဲ မေတ္တာရှိတယ်လို့ ငါ
ထင်ခဲ့တယ်”

သူက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“မိုလင်းနုကို ဒီလောက်ချစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ခဲ့ဘူး”

ဈေးကွန်က စိတ်ပျက်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“တော်တော် သနားစရာကောင်းတဲ့မိန်းကလေးပါ ဆရာ၊

သူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်စွာပါတယ်”

လိုကုသည် ဈေးကွန်ကို အကဲခတ်နေ၏။

ဈေးကွန်သည် ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ရင်း

သရချခြင်းသောသိုင်းတရား (၉၆-၆) ❀ ၁၇၇

ငိုကြွေးနေ၏။ သူသည် သူ့ခံစားမလိုက် မခံစားကွယ်တော့ပါ။

လိုကုက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီအဖြစ်ဟာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ခံစားမှုကို ထိန်းချုပ်ဖို့ အင်မ
တန်ခက်ခဲတဲ့အဖြစ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒါမျိုးဟာလဲ လူ့လောကထဲမှာ
ဖြစ်ပေါ်တတ်ပါတယ်။ ရှောင်လို့မရတဲ့စေဒနာပါပဲလေ”

လိုကုသည် ပြတင်းပေါက်မှ အဝေးသို့ငေးကြည့်နေ၏။ အ
မြင်ဘက်တွင် နင်းမှုန်များကျနေသည်။ သူက တီးတိုးဆက်ပြောနေ
သည်။

“မင်းဟာ ဘုရားသားတော်ဖြစ်မယ့်လူပါ။ ငါတို့ထက်
တောင် သင်္ခါရတရားကို နားလည်ပါသေးတယ်၊ ပိုပြီး သံဝေဂတရား
ရနိုင်ပါတယ်။ မင်းလုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေ အများကြီးကျန်ပါသေး
တယ်၊ ဒါကြောင့် ချစ်သူတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံးရှောင်ရင် ကောင်း
မယ်၊ တကယ်တော့ မင်းဟာ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ငွေ့လျှောက်လဲထိန်းသိမ်းနိုင်မယ်လို့ ငါ
ယုံပါတယ်”

ဈေးကွန်က မေါင်းညိတ်လိုက်၏။

လိုကုက...

“မင်း ဖြစ်ပြီးတဲ့ကိစ္စတွေကို ချက်ချင်း မေ့နိုင်ဦးမှတော့မ
ဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တတ်နိုင်သမျှ မေ့ထားလိုက်ပါ၊ ဘာကိုမှမတွေး
နဲ့၊ ကနေ့ညမှာ လုပ်စရာတွေရှိတယ်၊ အားလုံး(၅)ရက်အတွင်း အ
ပြီးသဖြတ် ဖြစ်ရမယ်”

ဈေးကွန်က မေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သူ့ဆရာဖြစ်သူ လိုကုက(၅)ရက်အတွင်း အပြီးသဖြတ်ဖြစ်

၁၇၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရမယ်ဟုပြောသောအခါ ချူကွန်သည် ကောင်းလှပါပေသည်ဟု
တွေးမိ၏။

(၅)ရက်အတွင်း ငြိမ်ငြိမ်သွားလျှင် ဤအဖြစ်များကို မြန်
မြန်နေမိနိုင်ပြီး မျှင်းကုန်းဘုရားကျောင်းသို့ မြန်မြန်ပြန်နိုင်မည်ဟု တွေး
မိလေ၏။

၁၈၈

သရဖူငြိမ်းသောသိုင်းစောရောင် (၁၆-၆) ❀ ၁၇၉

အခန်း(၁၅)

ဝတ်ငါးအတွင်းဝယ်

အုန်းမောင်းခေါက်သံနှင့်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။
“ဟဲ့... ဟဲ့”

ချူကွန်သည် အခန်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်၍ ထွက်သွားသည်။
လေသည် တဟုတ်ဟုတ် တိုက်ခတ်နေ၏။ နှင်းများသည် တဖွဲဖွဲကျနေ
၏။ ချူကွန်သည် နှင်းဖွဲဖွဲကျနေသည့်ကြားမှ ပြေးထွက်သွားခြင်း
ဖြစ်သည်။

စင်းကျန်နယ်၏ဆောင်းရာသီဖြစ်နေသဖြင့် နှင်းများအ
ဆက်မပြတ်ကျနေခြင်းဖြစ်သည်။ အအေးအထည်သည် ရေခဲသည်အထိ
ပြင်းထန်လှသည်။

ချူကွန်သည် ပါးပါးလျားလျား အင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်ထား
သည်။ အဝတ်မီနပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူသည် နှင်းများဖြန့်ကြဲနေသော မြေပေါ်၌ပြေးလွှားသွား
သည်။ သူသည် ကိုယ်စေ့ပညာကို သုံးသွားခြင်းဖြစ်၍ လွန်မြန်
လှသည်။

ယခု ရက်များအတွင်း၌ ချူကွန်သည် စိတ်အနှောင့်အယှက်

၁၈၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဖြစ်စရာများ ကြုံနေရသည်။

မိုလင်းနု၏ကိစ္စသည် အထွတ်အထိပ် ဖြစ်သည်။ သူသည် မိုလင်းနုကို ချစ်ရသောအခါ လွန်စွာစိတ်ဝင်ကျခဲ့သည်။

သူသည် ချမ်းချမ်းကျွယ်သိုင်းကျမ်းနှင့် ဆရာဖြစ်သူ လုံကုန် ပစ္စည်းကို ယူပေးပြီးလျှင် ချင်းကုန်နံဘေးကျောင်သို့ပြန်သွားရန်သာ စိတ်စောနေတော့သည်။

သူသည် မြောင်းဝိတ်ပါးအဝင်သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့ ၏။ သူသည် ဝက်ပါးကြည့်လိုက်၏။

တောင်ပုစာများသည် နှင်း ဖြူများအောက်၌ တည်ငြိမ်စွာ ရှိနေကြသည်။ သူသည် ဝင်ပေါက်မှ မည်သို့ဝင်ရမည်ကို စဉ်းစားနေ ၏။

တုထိပါး တည်ဆောက်ထားသည့် အင်းရှစ်ကွက်ဝက်ပါး သည် အလွန်ထူးဆန်း၏။

ချွေကွန် မည်သို့စဉ်းစားစဉ်းစား အမြင်မပေါက်ဘဲရှိသည်။ “ကနေ့ ပထဝီဝင်ပေါက်က မဝင်ဘူး၊ တခြားဝင်ပေါက်က ဝင်မယ်၊ အဲမှ အခြေအနေကို သိရမယ်”

သူသည် ဘယ်ဘက်သို့ရွေ့လျားလိုက်၏။ ခြေလှမ်းငါးဆယ် မှု လှမ်းပြီးသော်အခါ အခြားဝင်ပေါက်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ သူသည် ဝင်ပေါက်ကိုကြည့်ရှုသည်။

“အင်... ဒီဝင်ပေါက်က ဝင်ရမယ်၊ အဲမှ ဘယ်လိုအခြေအ နေရှိတယ်ဆိုတာ သိရမယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ တုထိပါးရဲ့အလှည့်များ ကို မခံတော့ဘူး”

သူသည် ဝင်ပေါက်မှ ဖြည့်နှံဖြည်းမျှင်း လှမ်းဝင်လိုက်၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတေရာင် (၉၆-၆) ❀ ၁၈၁

သူသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသောအခါ လမ်းက လေး သုံးလမ်းကိုတွေ့ရလေ၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ရောက်အောင် ဝင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင် တယ်၊ ငါ သတ်ရှိမိလိုတယ်”

သူသည် ထွက်လမ်းကိုသိရှိရန် လမ်းပေါ်၌ အမှတ်အသား များကို ချွေးလေ၏။

အတန်ကြာလျှောက်ပြီးသည့်အထိ ထူးခြားမှုကိုမတွေ့ရ သောအခါ ရှေ့ဆက်မလျှောက်ပုံတော့ချေ၊ ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ပြီး သူသည် စဉ်းစားနေတော့၏။

ထိုခဏ်း အတေးအသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ထိုအ သံသည် ပဲ့တင်သံကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။

“ချွေကွန် မင်းဟာ မင်းနဲ့မဆိုင်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တာများ နေပြီနော်”

ချွေကွန် ရင်ထိတ်သွား၏။ ထိုအသံသည် သူတစ်ခါမျှ မ ကြားဖူးသောအသံဖြစ်နေ၏။

ဆရာလုံကုန်အသံလည်း မဟုတ်၊ တုထိပါး ၏အသံလည်း မဟုတ်ပါချေ။

ချွေကွန် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။ မည်သူ့အသံနည်း၊ မည် သည့်အရပ်က လာသောအသံနည်း။

အသံသည် ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ “ချွေကွန်... မင်းဟာ ခင်းကျန်နယ်မှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက ကျော်ကြားနေပါပြီ၊ ပြည်မကိုရောက်ရင်လဲ မင်းကိုဘယ်သူက ငိုငို နှစ်နှစ် တောမှာလဲ၊ မင်းဟာ ဆရာမပေါင်းရဲနေပြီ၊ ဆရာမနိုင်နစ်နေ ခဲ့ပြီ”

၁၈၂ ❀ တာရှည်လိုလဲနေလင်းအောင်

ဆိုတာ မင်းဖြစ်နေပြီ။ သိုင်းလောကထဲကိုဝင်ရင် သိုင်းလောကရဲ့
ကရာဇ်တွေကို မင်းယူနိုင်ပြီ။ မင်းလို ဒီလောကကြီးကွယ်မိန်းနားတဲ့
လူက ဘာမဟုတ်တဲ့ ဒီအသေးအမြဲကိစ္စလေးမှာ ဘာဖြစ်လို့ဝင်ပါလော
ရတာလဲ။

အသံသည် ပုံတင်ထပ်၍ ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

အူကွန်သည် အံ့သြနေ၏။

“ဘယ်သူများလဲ၊ ထွက်တွေ့ပါလား။ ဒီလိုပြောနေလို့ ဘယ်
ရမလဲ။”

ထိုပုံတင်သံက...

“အူကွန်... ငါတို့ တစ်ခါဆုံဖူးပါတယ်။ မင်း မေ့နေလို့ ဖြစ်ပါ
လိမ့်မယ်။”

သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ လူတစ်ယောက်ထွက်ပေါ်
လာလေတော့၏။

အဘိုးအိုတစ်ယောက်ပင်။ ထိုအဘိုးအိုသည် အသက်(၇၀)
ခန့် ရှိနေလေပြီ။ မှက်ခုံးမွေးက ကျလှသည်။ အနည်းငယ် သာန်
သည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် လုံးဝမရှိချေ။

နှင်းမှုန့်ကြောင့် ဖြူမွှေးနေသောမျက်နှာကို မြင်တွေ့ဖူးခဲ့
ကြောင်း သတိရသော်လည်း မည်သည့်နေရာ၌ တွေ့ခဲ့ဖူးသည်ကို
သူမမှတ်မိချေ။

ထို့ကြောင့်...

“ဟုတ်တယ်... ဘာဘကို တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ
တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာကို သတိမရတော့ဘူး။”

အဘိုးအိုက သေချာစွာကြည့်ရင်း...

သရေပြင်သောသိုင်း တောရောင် (၈၆-၆) ❀ ၁၈၃

“ငါ့ကို သေသေချာချာကြည့်၊ မင်း မမှတ်မိဘူးလား”

အူကွန်သည် သေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ် မှတ်မိပါပြီ။ ဘာဘ ဝမ်းကျန်းလဲ”

ဝမ်းကျန်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ငါ့”

အူကွန်သည် ဆရာဖြစ်သူ လုံကပြောပြသည့်ကောင်းများကို
အမှတ်ရလာမိတော့သည်။

ဝမ်းကျောင်းသည် လူမားကို ရန်မည်း၊ လူမား စိတ်ဆိုးလား
သောအခါ တိုက်ခိုက်မည်း၊ အဖျန်ဆွဲထားမည်း။

ညီဖြစ်သူ ဝမ်းကျန်းကို အင်းဝွစ်ကွက်ဝက်ပါအတွင်းသို့ ခေ
လွှတ်မည်း။

ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းကိုရရှိအောင် ဆောင်ရွက်လိမ့်
မည်း။ ထိုအချိန်သည် ယမန်နေ့က ဖြစ်သည်။ ယနေ့ လူမား ရောက်
လာနိုင်သည်။

ရောက်ဖူးလည်း ရောက်လာနိုင်သည်။ ရောက်ဖူးက လွတ်
လွတ်လပ်လပ်ပင် သွားလာနေသူဖြစ်၍ အမှန်တကယ် ရောက်လာ
နိုင်သည်။ ဝမ်းကျန်းက သူ့အား ကြည့်လိုက်၏။

“အူကွန်... မင်းဟာ ဆရာလုံကလိုပါ။ သိုင်းလောကထဲမှာ
ခြေသလုံးအိမ်တိုင် သွားနေမှာလား။ မြည်မသိုင်းလောကမှာ အခြေ
မရတော့ဘူးလား။”

အူကွန်က...

“ကျုပ်ဟာ ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းမှာပဲ အခြေမဲ့”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းမှာပဲ အခြေမဲ့”

၁၈၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မြေဓမ္မယုံလူဟာ ဒီအထဲကို ဘာကြောင့်ရောက်နေတာလဲ”

“ကျုပ် ဘာကြောင့်ရောက်နေတာလို့ ထင်သလဲ”

“မင်း ဘာလို့ ခေလည်ကြောင်ပတ်ပြောနေတာလဲ၊ ဒီနေရာ ရောက်မှတော့ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းကို လိုချင်လို့ ဝင်လာတာပေါ့၊ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းကို မလိုချင်ဘဲနဲ့ ဒီအထဲကို ဘာလို့ဝင်လာရမှာလဲ”

“ဘာကလဲ... ဒီလောက်ဝေးတဲ့နေရာကို ဘာဖြစ်လို့ လာရတာလဲ”

ဝမ်းကျန်း ဒေါသထွက်လာလေ၏။

“မင်းက အသက်ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ ငါ့ကို တရားမရှိ ကြိုးစားနေတာလား၊ မိချောင်းမင်းရေခင်းမြို့ မကြိုးစားနဲ့ကွ”

ချွေက ပြုံးလိုက်၏။

“ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျုပ် သွားပါတော့မယ်”

ဝမ်းကျန်းက သူ့အား တားလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဧရဆက်ပြီး မသွားပါနဲ့၊ နောက် ပြန်ဆုတ်ပြီး သွားပါ”

“ကျုပ် နောက်ပြန်မသွားနိုင်ဘူး”

“ငါ ကောင်းကောင်းပြောနေတယ်နော်၊ မင်း နောက်ပြန် သွားပါ”

“မသွားနိုင်ဘူး”

“ငါပြောနေတာကို နားမထောင်ဘူးဆိုရင် ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

“ဘာက ကျန်တော်ကို တားမယ်ပေါ့”

သရေမြင့်သောသိုင်းတောရပ် (၉၆-၆) ❀ ၁၈၅

“ဟုတ်တယ်”

ချွေကွန်သည် ပန်းတစ်ခွက်ထွန်လိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့်ရင် တားနိုင်ပါတယ်”

ချွေကွန်သည် ဧရဆက်လျှောက်လာလေတော့၏။ ဝမ်းကျန်း ဒေါသထွက်လာသည်။

“ချွေကွန်... မင်းပြောနေတာ မရဘူးလား”

ချွေကွန် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ လျှောက်မြဲလျှောက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဝမ်းကျန်းသည် ချွေကွန်၏လည်ပတ်ကို ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ ချွေကွန်ဘေးသို့ ရှောင်လိုက်သည်။

ဝမ်းကျန်း၏သိုင်းပညာမှာ သူ့အစ်ကိုဖြစ်သော ဝမ်းကျောင်းနှင့်မတူပါ။ ရက်စက်သည်။ ကောက်ကျစ်သည်။ အောက်လမ်းဆိုင်းပညာဖြစ်၍ ဤသို့ရက်စက်ကောက်ကျစ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ချွေကွန်သည် ဆရာပေါင်းနှင့် သိုင်းပညာသင်တားခြင်း ဖြစ်၍ ချွေကွန်၏သိုင်းပညာမှာ နှိုင်းဆမရအောင် တိုးတက်နေလိမ့်မည်ဟု ဝမ်းကျန်းသိရှိသည်။

သို့သော် အတွေ့အကြုံလုံးဝမရှိသဖြင့် သူထိုးနှက်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

ဝမ်းကျန်းလက်တွေ့တိုက်ခိုက်သောအခါ ချွေကွန်သည် သိုင်းပညာပေါင်းစုံကို လက်တွေ့အသုံးပြုနိုင်ကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။

ချွေကွန်၏သိုင်းပညာသည် ဝမ်းကျန်းထက် များစွာသာ တိုက်ခိုက်နိုင်သည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

ချွေကွန်သည် ဝမ်းကျန်းအား အနိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်သလည်း

၁၈၆ ❀ တာက္ကုသိုလ်နေလင်းအောင်

ထိခိုက်နှစ်နာသွားမည်စိုးသဖြင့် ခရောင်တိမ်းပေးရုံ ခရောင်တိမ်းနေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းကျန်းအား ဖြတ်ကျော်နိုင်ခြင်း မရှိသေးပါ။

ဧရာ သူသည် ဝမ်းကျန်းအား ပြောလိုက်၏။

“ဒီမှာ ဘာ... ဘာကို တစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ခုလိုတိုက်ခိုက်နေကြတော့ ကြားလွှာက အမြတ်ထုတ်သွားမှာပေါ့”

ဝမ်းကျန်းသည် အတိုက်ရပ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ဒီကို တခြားလူတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

ဧရာ ကျွန်က...

“အဲပေါ့ဧရာ”

ဝမ်းကျန်းက...

“မင်းက လူမား ဒီရောက်နေပြီလို့ ဆိုလိုတာလား”

“လူမားကို ဝမ်းကျောင်းက အဖို့နဲ့ဆွဲပြီး တိုက်ခိုက်တာကို ဘာဘသိထားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ လူမား ဘယ်လာနိုင် တော့မလဲ”

ဝမ်းကျန်း၏မျက်နှာမှာ စုံစမ်းခြင်းသွားလေ၏။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏အကြံကို လူသိသွားပြီမဟုတ်ပါလား၊ သို့သော် ရောက်မလာနိုင်ဟုဆိုသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။

“လူမား မလာနိုင်ရင် မင်းနဲ့ငါ အစွမ်းကုန်ယှဉ်ပြိုင်ကြတာပေါ့”

မာရုဒြင်သောသိုင်းဒတာရာဇ် (၆၆-၆) ❀ ၁၈၇

ထိုစဉ်...

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ဝမ်းကျန်း... ဝမ်းကျန်း... ခင်ဗျားက အပိုင်ကြံတာပေါ့လေ၊ ခင်ဗျား အလွယ်တကူ ရမယ်တော့မထင်နဲ့ လူမားမလာရင် လူမားထက်ဆိုတဲ့လူ လာလိမ့်မယ်”

မှောင်မိုက်မှု အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

ဝမ်းကျန်းသည် မျက်နှာဖျက်သွား၏။ သူသည် နောက်သို့ မြေတစ်လွှမ်းပင် ဆုတ်မိသည်။ ကြားလူတစ်ယောက်ပေါ်လာချေပြီ။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ထွက်ခွဲခမ်း”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ...”

လူတစ်ယောက်သည် ရယ်မောရင်း ရှေ့သို့လျှောက်ထွက်လာလေ၏။

ဧရာ ကျွန်သည် ထိုလူအား တွေ့မြင်ရသောအခါ လွန်စွာဝမ်းသာသွားသည်။

သူသည် ထိုလူထံသို့ အပြေးကလေးလျှောက်သွားမိလေ၏။

“ဦးလေးရောက်ဖို့... ဦးလေးရောက်ဖို့၊ ဒီမှာရှိနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိနေတယ်”

“မင်း ခန့်မှန်းတာ တော်တော်မှန်တာပဲ”

ထိုလူမှာ ဘေးသမားရောက်ဖို့ပင် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ဧရာ ကျွန်၏ပခုံးပေါ် လက်တင်လျက် အေးအေးဆေးဆေးကားချနေလေ၏။

“သူ့ကိစ္စကို ဦးလေးပဲ တာဝန်ယူလိုက်ဖို့မယ်၊ မင်းအရာပစ္စည်း ဒီထဲမှာ ဖို့တယ်၊ အဲဒီပစ္စည်းကိုရအောင် မင်းကြိုးပမ်းပေးတော့”

၁၈၈ နေရာမှာ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သတိတော့ထားလုပ်နော်”

အူကွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကို ဦးလေးရွာကုံး”

“မင်းကို သတိပေးလိုက်မယ်၊ လမ်းကိုတည်တည်မ
လျှောက်နဲ့ လမ်းဘေးကသာလျှောက်”

အူကွန်သည် ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားတော့
၏။

ဝမ်းကျန်းသည် ရောက်မိုးကိုခိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ရောက်မိုး
သည် သူ့ထက် ငယ်ပေသည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ပြည်မက လာတာလား”

ရောက်မိုးက ရယ်လိုက်၏။

“ကျုပ်က ဇင်းကျန်နယ်မှာနေတာ ကြာပြီ၊ အကြောင်းမဲ့နေ
နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဇိကနေ့ကို စောင့်နေတာ”

သူက ဝမ်းကျန်းကို ခိုက်ကြည့်လိုက်ပြီ။

“ကဲ... ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ကောင်းအပိုတွေ ပြောနေမယ့်အခါ
ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကြတာက ကောင်းပါတယ်၊ အပြီးသတ်ကျရင်
တိုက်ခိုက်ရမှာပဲ မဟုတ်လား”

ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် ရောက်မိုးသည် ဝမ်းကျန်းအား တိုက်
ခိုက်လေတော့၏။

ဝမ်းကျန်းကလည်...

“မင်းကို ဆုံးမရမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အပြန်အလှန်တိုက်ခိုက်ကြလေ
တော့၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတေရာပ် (၆၆-၆) ၁၈၉

တိုက်ခိုက်မှုမှာ ပြင်းထန်သည်။ အနုအရွယ်တိုက်ခိုက်ကြခြင်း
မဟုတ်ပေ။

ဝမ်းကျန်းသည် အောက်လမ်းသမားဖြစ်၍ ပြင်းထန်ရက်
ကော်ခွာ တိုက်ခိုက်လေ၏။

သူတိုက်ခိုက်မှုများကို ရောက်မိုးက သတိထား၍ ကာကွယ်
ရလေ၏။

၁၈၉

၁၉၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အနီး(၁၆)

အလယ်မဟိုနေနီးသို့

အကျွန်ုပ်သည် ပြေးလွှားထွက်ခွာလာလေ၏။
သူသည် လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ပြေးလွှားလာပြီးနောက်
ရှောက်ပုံသတိပေးသည့်အချက်ကို သတိရလာလေ၏။

“မင်းကိုသတိပေးလိုက်မယ်၊ လမ်းကိုတည့်တည့်မလျှောက်
နဲ့ ဘေးကလျှောက်”

အကျွန်ုပ်သည် ရှောက်ပုံက အကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာရှိ၍
သာ ဤသို့ပြောဆိုခြင်းဖြစ်မည်ကို စဉ်းစားမိ၏။

“ငါ လမ်းတည့်တည့်မလျှောက်နေတယ်၊ လမ်းဘေးက ထပ်
လျှောက်မယ်၊ ဦးလေးရှောက်ပုံက အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ ပြောမှာမ
ဟုတ်ဘူး”

သူသည် ယင်းသို့တီးတိုးရွေ့တီးပြီးသည်နှင့်လမ်းဘေးသို့
ချိုးကျ လိုက်၏။

ထိုအခါ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွား၏။ နင်းမြို့များ
သည် မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမတ်နေလေ၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းအတုရင် (၉၆-၆) ❀ ၁၉၁

အကျွန်ုပ်သည် ရွှေဆက်မလျှောက်ပုံတော့ချေ၊ မြေလှမ်းရပ်
လိုက်၏။ အပြင်းအထန်လျှောက်သွားလျှင် ဘေးအန္တရာယ်ရင်ဆိုင်
ကြုံတွေ့နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

အကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်
တွင်လည်း ဘာမျှမမြင်ရတော့ချေ။

သူသည် ရွှေဆက်မလျှောက်လှမ်းရမည်၊ မလျှောက်လှမ်းရ
မည်ကို စဉ်းစားတွေးတောနေ၏။

ထိုစဉ်—

“ရှင်ကို ကျွန်မက မခေါ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု ကျွန်မမှာ
အလုပ်တွေစွပ်နေလို့ပါ၊ အလုပ်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်မတို့ တိဘက်ကို ချွတ်
ချင်းသွားကြမှာပါ၊ တိဘက်နယ်မှာလဲ အားလုံးအဆင်သင့်ရှိနေတာ
ပါ၊ ကျွန်မတို့ ဘာမှပူရောမလိုပါဘူး”

မိုလင်းနု၏အသံတည်း။

မိုလင်းနု၏အသံဖြစ်သဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် ဂရုတစိုက်နား
ထောင်လိုက်သည်။

မိုလင်းနု၏ကောင်းပြောပုံ ဆိုပုံကိုထောက်လျှင် တစ်ဘက်မှ
ပြောနေသူမှာ မိလုကပ်ဖြစ်ပုံရသည်။

အကျွန်ုပ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ နားထောင်နေမိလေ၏။ ထင်
သည့်အတိုင်း မိလုကပ်၏အသံ ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ ကြောက်နေတယ်”

မိုလင်းနုက—

“ရှင်က ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ”

“မင်းက ငါ့ကိုစွန့်လွှတ်သွားမှာကို ကြောက်နေတာပါ”

၁၉၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မိလင်းနုက ရယ်လိုက်လေ၏။ ချစ်ကွန်သည် မိလုပ်၏အိမ်
ခြင်းမေတ္တာကို မိုးကူးမိလေ၏။

မိလုပ်သည် မိလင်းနုအပေါ် တကယ်အိမ်လေသည်။ တ
ကယ်အိမ်မှသာ မိလင်းနု၏အပြုအမူများကို သည်းမိနိုင်မည်ဖြစ်
သည်။ မိလင်းနု၏အသံ မြန်ပေါ်လာသည်။

“ရှင်... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သွားမှာ မြန်မြန်
သွားစမ်းပါ။ အလကားအစိုတွေ ကုန်နေရတယ်”

မိလုပ်၏အသံ မြန်ပေါ်လာသည်။

“မသွားဘူး... မင်းကို ငါကားပြောမူင်သေးတယ်”

“ရှင် ပြောရ တယ်ခက်ပါလား”

“မခက်ပါဘူး ငါ ပြောမူင်တာတော့ ပြောပါရစေ”

“ကျွန်မတို့ ဗဟိုခန်းကိုသွားနေတယ် မဟုတ်လား၊ ရှင်
ကြောင့်တော့ ခက်ပါသေးတယ်”

ထိုကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ချစ်ကွန်သည် ဝမ်းသာ
သွား၏။

သူသည် တုတ်ပန်း၏ဗဟိုခန်းကိုရှာမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေသည်
မဟုတ်ပါလော့။

“ဟုတ်ပြီ... ငါ သူတို့နောက်က အသံကိုမှန်းပြီး လိုက်သွားရဲ
ပါ။ ဆရာရဲ့ ပစ္စည်းကိုတွေ့ရမယ်”

ချစ်ကွန်သည် အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ ချဉ်းကပ်သွား
သည်။ မိလင်းနုနှင့် မိလုပ်တို့၏အရိပ်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

နှင်းမှုန့်ထဲ၌ လူနှစ်ယောက်ရှိနေသည်ကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ်
တွေ့မြင်နေရသည်။

ဆရာရဲ့ခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (စဉ်-၆) ❀ ၁၉၃

သူတို့ မည်သည့်အဝတ်အစား ဝတ်ထားသည်ကိုတော့ မ
တွေ့ရပေ။

ချစ်ကွန်သည် သည်းထက်လည်း ပို၍ ရှေ့မတိုးရဲပေ။ ရှေ့
တိုးပါက သိသွားမည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။

မိလုပ်၏အရိပ်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မိလုပ်သည်
ခေါင်းညှပ်နေ၏။ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေပုံရသည်။

မိလင်းနုက သူ့အား ချောနေသည်။

“ခက်တာပဲ... ရှင်က ကလေးလိုပါပဲလား။ သွားပါ။ မြန်
မြန်သွားပါ။ လုပ်ရောဂါတာတွေကို မြန်မြန်ထွက်ထက်လုပ်ရမယ်”

မိလုပ်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ငါ့ကို ခွဲမသွားပါဘူးလို့ ကတိပေးမှသွားမယ်”

မိလင်းနု သက်ပြင်းမျှလိုက်သည်။

“ရှင် တော်တော်ဆိုးပါလား၊ က... ရှင်ကို မခွဲပါဘူး”

မိလုပ်သည် ဝမ်းသာလွန်း၍ မိလင်းနု၏ပန်းနှစ်ဖက်ကို
ကိုင်းလုပ်လေ၏။

“တကယ်ပြောတာလားဟင်”

သူ၏မျက်လုံးအနံ့သည် ဝင်းလက်တောက်ပနေသည်။

မိလင်းနုသည် သူ့အားကြည့်ကာ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ရ
၏။

မိလုပ်သည် သူ့အား ချစ်ရေဆိုမိသည့်အတွက် သူမ၏ဖ
ခင် တုတ်ပန်း၏အကွဉ်းချထားခြင်းကိုလည်း မခံရသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် သူမအပေါ်အချစ်မပျက်ခဲ့ပေ။

သည် ထိုအကြောင်းများကို မြန်လည် ချဉ်းစားမိပြီး မိလုပ်၏ပေါ်

၁၉၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကိုယ်ခွင့်စာတရား ပွားများလာလေ၏။

သူမသည် မိလုကပ်၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေ၏။ မိလုကပ်၏ပခုံးပေါ် ခေါင်းစို၍ မျက်စိညှစ်ကာလေ၏။

ထိုအခါ မိလုကပ် အံ့သြဝမ်းသာသွားလေ၏။ သူသည် မိုလင်းနုအား တင်းကျပ်စွာ ပေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

“ငါ့ကိုနှိပ်သွားပါနဲ့ မိုလင်းနုမယ်၊ မင်းကို ငါတကယ်ချစ်တာပါ။ မင်းနဲ့သွားရင် ငါ သေရပါလိမ့်မယ်”

မိုလင်းနုမှာ မျက်စည်များ စီးကျလာလေ၏။

“ရှင်ကို ကျွန်မ မခွဲပါဘူးကွယ်၊ ကျွန်မက ချွေ့ကွန်ကို မေ့လိုက်ပါပြီ၊ ရှင်ရဲ့ နေ့စဉ်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

မိလုကပ် ရူးမတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။

မိုလင်းနုအား တင်းကျပ်စွာ မက်လိုက်တော့သည်။

“ဪ... မိုလင်းနု... မိုလင်းနု”

ချွေ့ကွန်သည် မျက်လုံးအနီကို ပိတ်လိုက်သည်။ သူသည် မကြာခဏတော့ပါ။ မမြင်ရကတော့ပါ။

မိုလင်းနု၏ခွံခြင်စေမိတ္တာကို သူ ခွန်လွှတ်ခဲ့သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ခွန်လွှတ်ခဲ့ပါသနည်း။

အတန်ကြာမှ မိုလင်းနုသည် မိလုကပ်ကိုခွာလိုက်ပြီး...

“လွတ်ပါ... ကျွန်မတို့မှာ လုပ်စရာတွေရှိနေတာပါ။ လုပ်စရာတွေ လုပ်ပြီးမှ တိဘက်ကိုသွားကြမယ်”

မိလုကပ်သည် လုပ်စရာများကို သတိရလာသည်။

“ဟုတ်သားပဲ... တော်ကြာ ဆရာ စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်၊ က...

သရေခြင်းသောသိုင်းတောရောင် (၆၆-၆) ❀ ၁၉၅

သွားမယ်၊ စဟိုခန်းကျမှ ခွဲခွာကြတာပေါ့”

မိလုကပ်က ပြောလိုက်၏။

မိုလင်းနုက...

“ကောင်းသားပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်တွဲ၍ပြေးလွှားသွားကြတော့သည်။

ချွေ့ကွန်သည် နှင်းမှုန်များထဲ၌ သူတို့နှစ်ယောက်နောက်သို့ ပြေးလိုက်တော့၏။

ကိုယ်ဟော့ပညာသုံး၍လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ မိုလင်းနုတို့သည် သူ၏ခြေသံကိုမကြားရချေ။

“ဟော့ခင် ငါ ဒီကွတွေက ကင်းလွတ်တော့မှာပါ။ ဒီကိစ္စတွေ မြန်မြန်ပြီးရင် ငါ ဘုရားကျောင်းကိုမြန်မြန်ပြန်ရတော့မှာပါ”

ချွေ့ကွန်သည် သူ့ကိုယ်သူ အားပေးနေရ၏။

တကယ်တမ်းတွင် တုတ်ပိုး၏ထောင်ရွာကမှ လွတ်မည်မလွတ်မည်ကို သူ မသိချေ။

တုတ်ပိုး၏ထောင်ရွာကတွင်းမိလွှင် အသက်သေဆုံးနိုင်သည်။ အနည်းဆုံး ဒဏ်ရာအနာတရတော့ ရနိုင်သည်။ အဲဒါတွေကို ချွေ့ကွန် မစဉ်းစားမိပေ။

သူသည် တတ်နိုင်လျှင် မည်သည့်အရာကိုမျှ မစဉ်းစားဖူးပါ။ သို့သော်လည်း မစဉ်းစားတတ်လည်း မနေနိုင်ပါ။

စစ်မှန်သောခွံခြင်စေမိတ္တာကို သူ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့သည်။ ဤကိစ္စမှာ လွယ်ကူသောကိစ္စမဟုတ်ပါ။

မိလုကပ်နှင့်မိုလင်းနုတို့သည် ဟိုကွေ့သည်ချိုမြိန်မြဲမြဲ

၁၉၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လွှာသွားကြလေ၏။

ဈာန်သည် မိလင်းနုတို့နှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာတွေ့သဖြင့် ကံကောင်းသွားသည်။

သူ့ဘာသာဆိုလျှင် ဗဟိုစခန်းကိုအမှိန်ကုန်အောင် စွာစေ့နေရမည်။

ယခုမှ အခက်အခဲမရှိတော့ဘဲ ဗဟိုစခန်းနယ်မြေသို့ရောက်ရှိပေတော့မည်။

ဈာန်သည် ဝမ်းသာအားရ နောက်မှမြေးလိုက်သွားလေ၏။ ထိုစဉ် တုထိပါး၏ကြိမ်းမောင်ဆပ် ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

“မင်းတို့ တော်တော်ညှိကြပါလား၊ မင်းတို့ အခုလုပ်လာပုံက ရန်သူကို လမ်းမြေခေါ်လာသလို ဖြစ်နေပြီ”

ဈာန်သည် ထိတ်ခနဲမြန်သွား၏။ သူသည် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုနောက်၌ ပုန်းကွယ်လိုက်၏။

မိလင်းနုနှင့် မိလက်တို့သည် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် နောက်သို့ ဖြိုင်တူ လှမ်းကြည့်မိကြလေ၏။

ထို့နောက် ဝဲယာသို့ လျှပ်တပြက် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။

ဈာန်သည် ဗဟိုစခန်းသို့မရောက်သေးကြောင်း သိသည့်သို့သော် စခန်းနှင့်လည်း မဝေးတော့ပြီဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိလိုက်တော့သည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ...”

တုထိပါး၏ရယ်မောသံသည် နှင်းမှုန့်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

သရခုခြင်းသောသိုင်းစကရောင် (၈၆-၆) ❀ ၁၉၇

သူသည် မျော်မြူး၍ ရယ်နေသည်မဟုတ်၊ ဒေါသထွက်၍ ရယ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဈာန်သည် မိမိလိုက်လာသည်ကို တုထိပါးသိရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျောက်ဆောင်နောက်၌ မပုန်းကွယ်တော့ပေ။ ထွက်လာသည်။

ထိုအခါ မိလင်းနု၏အံ့သြသောအသံသည် ဝဲဘက်မှထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဈာန်ကုန်း”

တုထိပါး၏ဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်သည့်အသံသည် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဈာန်က... မင်းဟာ သိပ်ကံကောင်းတယ်၊ ငါတို့နဲ့အတွင်း စည်းထဲကို ရောက်နေပြီ၊ မင်းမသိသေးတဲ့လမ်းကို ငါလိုက်ပြနေရဦးမှာလား”

ဈာန်သည် သူ ယခုကဲ့သို့ ဝင်ရောက်လာနိုင်ခြင်းမှာ မိမိ၏ စွမ်းရည်ကြောင့် မဟုတ်ကြောင်း ဈာန် နားလည်သည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေနှင့်လုပ်သည် ကြောင်ရုပ်ဖြစ်စေ၊ ကြက်သေဖို့က ပဓာနဖြစ်ပေသည်။

တုထိပါး၏ ဗဟိုစခန်းကို ရောက်ရှိဖို့သာ အဓိက ဖြစ်ပေသည်။

“ဆရာကြီး တုထိပါး ကျုပ်ကို မလာစေခင်လို့ သမုလို ဝါကိုဆင်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ အခု ကျုပ်ရောက်လာပြီလေ”

နပ်ပြီး မဟုတ်လား”

၁၉၈ နတ်သတ္တသိုလ်နေလင်းခံအင်

တုထိပါးက ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ”

သူက ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်လိုက်၏။

“ဟေ့တိတာကွာ၊ ငါက မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ မလာစေချင်ရမှာလဲ၊ လာစေချင်ပါတယ်၊ လာပြီး ဝက်ပါထဲမှာ တစ်ဝဲတလည်လည် ဖြစ်နေတာမျိုး ငါ လိုချင်တာပေါ့၊ အေး... ဗဟိုခန့်ကို တိုက်ခိုက်ရောက်တာမျိုးတော့ မလိုချင်ဘူးပေါ့ကွာ”

သူက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“မင်းအနေနဲ့ ဒီကိုတိုက်ခိုက်ရောက်လာဖို့ မလွယ်ဘူး၊ မင်းကကောင်းလို့ ရောက်လာတယ်ဆိုတာ မင်း ခန့်ခံရမယ်”

ချွေကွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ် ခန့်ခံပါတယ်”

တုထိပါးက...

“မင်းရောက်မှတော့ ငါ ဘာမှမပြောလိုတော့ဘူး၊ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းနဲ့လူနဲ့ပစ္စည်း နှစ်ခုစလုံး ကျောက်စားပွဲပေါ်မှာ ရှိတယ်၊ မင်း လာယူနိုင်ပါပြီ”

ချွေကွန်က ကြိတ်၍ ပြုံးမိသည်။

“သူက ငါ့ကိုကျောက်စားပွဲဆိုတဲ့ မှားခေါ်တာပဲ၊ ဘယ်ရယ်မလဲ”

သူသည် စိတ်ထဲ၌ရေရွတ်မိ၏။

ချွေကွန် တကယ်ပြောလိုက်သည့်ကောင်းမှာ...

“ကျုပ်ဆရာနဲ့ ပစ္စည်းကိုပဲ ကျွန်ုပ်ယူမယ်၊ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းကိုတော့ ကျုပ် စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

သရေဥဋ်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (၆၆-၆) ၁၉၉

“မင်း အဝီတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းကို မင်း စိတ်မဝင်စားရမှာလဲ၊ ဘုရားကျောင်းမှာ ခိုနေတုန်းက ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းလုပ်စွာနေတာကို ငါ သိတယ်”

ချွေကွန်သည် တုထိပါးကိုလိမ်၍မရပါလားဟု သိသွား၏။
“ခဲဖြင့်လဲ ကျုပ် ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်မယ်ဇာ”

ချွေကွန်သည် ခြေစားထောက်ပြီး တစ်ခွက်ခန့်လိုက်၏။

သူသည် တုထိပါးအသံကြားရာဘက်သို့ မခန့်မရှား ဖိုလင်း

နု၏အသံ ကြားရာဘက်သို့ ခန့်သည်။

တုထိပါးက သူအသံကြားလျှင် ချွေကွန် သူ့နောက်သို့လိုက်

လိမ့်မည်ဟု မှားခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချွေကွန်က ဖိုလင်းနုရှိရာဘက်သို့ ခန့်သွားသောအခါ သူ့အ

ထင်နှင့်အပြိုင် မှာသွားလေ၏။

ဖိုလင်းနုသည် သူရှိရာသို့ ချွေကွန်နဲ့လာသောအခါ ထိတ်ထိတ်ပျာပွာဖြစ်သွား၏။ သူမသည် ညာဘက်သို့ချိုးကျွေပြီး ခြေလေတော့၏။

ချွေကွန်မှာ တုထိပါး၏ဓမ္မဓိဓနနှင့် အလွန်နီးသောနေရာသို့ ရောက်နေပါပြီ။

သူ့အား ထိုနေရာမှ အဝေးသို့ပြန်ရောက်သွား အောင်လုပ်ဖို့

မလွယ်တော့ပါ။

တုထိပါးသည် လွန်စွာ ဒေါသထွက်နေ၏။

“တောက်... သမီးနဲ့ မိလုကပ်တို့ လမ်းပြခေါ်လာတာ

ဒီကောင် နို့နို့ဆိုရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဒီအထဲကို မရောက်မှာ”

၂၀၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခင်း

သူသည် ငြိတ်၍ရေစွတ်လိုက်သည်။

“သမီး ဒီကိုလာနဲ့”

တုတ်ပေါ်သည် မိုလင်းနုကိုခေါ်ပြီး ပြေးထွက်သွားလေ၏။

ဈေးကွန်သည် မိမိရပ်နေသောနေရာနှင့် မိုလင်းနု ရပ်နေသော နေရာကိုထွက်ချက်ပြီး တုတ်ပေါ်၏ဗဟိုခန်းကို ထွက်ခွာလေ၏။

ထိုအခါ ဗဟိုခန်းရှိရာအရပ်သို့ ထွက်ခွာမိသွားလေ၏။

သူသည် ဗဟိုခန်းရှိရာသို့ ပြေးလေတော့၏။

သူ၏ မြင်ကွင်းသည် မကြာခဏ ပြောင်းလဲသွား၏။ သို့သော် သူ့ရေဆက် ပြေးသည်။ မကြာမီ ဈေးကွန်သည် တုတ်ပေါ်၏ဗဟိုခန်းသို့ ချဉ်းကပ်မိလေတော့၏။

၁၁၁

သရဖူငြင်းသောသိုင်းခဏ်ရာ (၆၆-၆) ❀ ၂၀၁

အခန်း(၁၇)

သူ့အခြင်တိုသို့အခြင်

ဈေးကွန်သည် ရွှေ၌အိမ်တစ်လုံးကိုမြင်ရလေ၏။ ထိုအိမ်သည် ကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထား၏။

အတော်အတန် ကြီးမားသဖြင့် တုတ်ပေါ်၏ အလယ်ဗဟိုခန်းဖြစ်ရမည်မှာ သေချာသည်။

ဈေးကွန်သည် အိမ်ထဲသို့ချဉ်းကပ်သွား၏။ ပြောင်းပေါက်မှ ကြည့်ရှုသောအခါ အခန်းများစွဲစဉ်းထားသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ လူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရချေ။

ထို့ကြောင့် ဈေးကွန်သည် တံခါးသို့တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်သွားသည်။

တံခါးပေါက်၌ သူ မားမားဆန်ဆန်လည်း တားဆီးသူ တစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။

“ဘယ်လိုလဲ... အဓိကခန်းမှာ တစ်ယောက်မှမရှိဘဲ ဖြစ်နေပါကလား”

ဈေးကွန်သည် ချဉ်းခန်းကိုသို့သော အခန်းကျယ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။

၂၀၂ ❀ တက္ကသိုလ်ခန်းလင်းအောင်

ထိုအခန်းကျယ်ကြီးထဲ၌ ကျောက်စားပွဲတစ်လုံးရှိပြီး ထိုကျောက်စားပွဲကိုအပြာရောင်ကတ္တီပါဝတ်ဖြင့် ခင်းထားသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

ချွေကွန်သည် သတ်ထားပြီး ကျောက်စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လာလေ၏။

ကျောက်စားပွဲရှေ့ရောက်သော်လည်း မည်သည့်အန္တရာယ်မျှ မတွေ့ရချေ။ ကျောက်စားပွဲပေါ်၌ လိုကုန်ဆွဲပြားကလေးရှိ၏။

ချွေကွန်သည် ဆွဲပြားကလေးကို သေသေချာချာ မမြင်ဘူးသဖြင့် အသေအချာကြည့်မိလေ၏။ ဆွဲပြားသည် တောက်ပလှသည်။

ကျောက်စားပွဲ၏နောက်တွင် အဖြူရောင်ခန်းဆီးတစ်ခုရှိ၏။ ထိုခန်းဆီးတွင် ဓာများ ရေးသားထား၏။

ချွေကွန် မတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဤခန်းဆီးနောက်ကွယ်တွင် ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းရှိသည်။”

ချွေကွန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကျောက်စားပွဲသို့ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။

“နေရာမှာ လုံခြုံရေးအတွက် ဘာမှလဲ လုပ်မထားပါလား။ အဲဒါကို သတိပြုရမယ်။”

သူသည် ဆွဲပြားကိုလှမ်းမယူသေးဘဲ အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်နေ၏။ အခြေအနေကောင်းသည်ထင်မှ သူသည် လက်လှမ်းလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် ရုတုသောအော်သံတစ်သံသည် သူ့နောက်မှ ပေါ်

သရူခြင်းသောသိုင်းခတ်ရာပ် (၆၆-၆) ❀ ၂၀၃

လာလေတော့၏။

ချွေကွန် ထင်ခနဲဖြစ်သွားပြီး နောက်သို့လှမ်းကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ ကျောက်စားပွဲသည် မြေအောက်သို့နိမ့်ဆင်းကျသွားပြီး အခြားကျောက်ပြားတစ်ချပ်သည် အစားထိုးဝင်ရောက်လာပြီး အပေါက်ကိုပိတ်သွားတော့၏။

ချွေကွန်သည် ဤသည်ကို မသိသေးပါ။ နောက်သို့သာလှည့်ကြည့်နေဆဲ ခိုပါသေးသည်။

သူ့နောက်တွင် အင်္ကျီဖြူပတ်ဆင်ထားသောအမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ရပ်နေသည်။

သူမသည် ဆံပင်ဖားလွှားမျှထားသည်။ သူမ၏မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသလို ဖြူဖတ်ဖြူရောင်ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီး၏ဝံသဌာန်မှာ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းနေတော့သည်။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ ယင်းလူဖြစ်သည်။

သူမသည် ဇိတ်ဖောက်ပြန်နေလေပြီ။ သူမ အရှုဖြစ်နေချေပြီ။

သူမသည် ရှေ့သို့ကျနေသောဆံပင်မျှကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး ချွေကွန်အား မျက်တောင်မခတ် ခိုက်ကြည့်နေ၏။

“နင့်... ပစ္စည်းခိုးမလိုလား။”

ချွေကွန် ခိုက်ထဲ၌မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ တုတ်ပါးသည် ကိုယ်တိုင်ထွက်၍ မတိုက်ဘဲ ဇိတ်ဖောက်ပြန်သော ယင်းလူကို သန့်ထိပ်တိုက်တွေ့နေရုံ လွှတ်လိုက်သည်ကို ဒေါသဖြစ်မိသော

ယင်းလူသည် သူ့အား ခိုက်ကြည့်ရင်း... “မေးနေတာကို ဘာဖြစ်လို့ မဖြေတာလဲ။”

၂၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဆင်ကြကြနေတာ မဟုတ်လား”

“အူကွန်သည် ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

“ယင်းလူး ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

ယင်းလူးက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“နင့်ကို ငါ မသိဘူး နင် ဘယ်သူလဲ”

အူကွန်သည် ယင်းလူးက သူ့အား တိုက်ခိုက်လာခဲ့လျှင် မည်သို့မှန်ရမည်ကိုတွေးတော ခိုးရိုမိပူပန်နေ၏။

သူသည် မိခင်ဖြစ်သူ စိတ်ဓောက်ပြန်နေသဖြင့် တုတ်ပါးကို သာ စိတ်ဆိုးမိတော့သည်။

အူကွန်က...

“ကျွန်တော် အူကွန်ပါ”

“အူကွန်သော၊ ဘာသော ငါ မသိဘူး၊ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်နဲ့၊ နင် ဒုက္ခရောက်သွားမယ်”

အူကွန်သည် တကယ်စိတ်ပျက်နေသည်။ သူသည် တုတ်ပါးနှင့်သာ တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်မည်သည်။

စိတ်ဓောက်ပြန်နေသော သူ့ မိခင်နှင့် မတိုက်ခိုက်မည်ပေ။

သူသည် မိခင်အား မည်သို့ရင်ဆိုင်ရ မည်ကို တွေးနေ၏။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်သည် ခိုဝှမ်းရောက်ရှိ လာလေ၏။

တုတ်ပါးပင်တည်း။

သူသည် အူကွန်အား မကြည့်ပေ။ ယင်းလူး၏ မျက်နှာကို သာ ကြည့်နေသည်။ သူ၏မျက်နှာ၌ ခိုးရိုမိသောအမှူအရာ ပေါ်နေသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ထွက်လာပြန်ပြီလဲ ယင်းလူးရယ်”

သရဖူငြင်းသောသိုင်းဓတာရာဇ် (၆၆-၆) ❀ ၂၀၅

ထိုအခါကျမှ အူကွန်သိသည်။ ယင်းလူးသည် သူ့တာဝန် ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

တုတ်ပါးက သူ့အား ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်စေရန် လေွတ်မြင်း မဟုတ်ပေ။

စိတ်ဓောက်ပြန်နေသော ယင်းလူးသည် တုတ်ပါးအား မှတ်မိ၏။

သူမ စိတ်ဓောက်ပြန်သော်လည်း သူမ၏မျက်စိနားအနီတွင် ကြောက်နို့ခြင်း၊ ငြီးငွေ့ခြင်းတို့ ယှက်သမ်းနေသည်။

သူမသည် တုတ်ပါးအားကြည့်ပြီး ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်သွား၏။

“ကျွန်မကို မချုပ်ချယ်နဲ့”

တုတ်ပါးက ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးခဲ့ပြီး...

“ငါ့နောက်ကိုလိုက်နဲ့ပါ၊ မင်းအခန်းမှာ မင်း ပြန်နားပါ”

သူ၏လေသံမှာ ယင်းလူးအပေါ် တကယ်ကြင်နာသည့်လေ သံဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ယင်းလူးအား ချစ်မြတ်နိုးစွာကြည့်ပြီးပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အူကွန်၏ရင်ထဲ၌ မဖော်ပြနိုင်သောခံစားမှုတစ်ခုကို နာကျင်စွာ ခံစားလိုက်ရ၏။ သူ၏မိခင်အတွက် ဖြစ်လေသလော။

လိုကုတို့လူစုက တုတ်ပါးသည် သေရန်သင့်သောလူဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။

အူကွန်အနေဖြင့်လည်း သတ်ရန်သင့်သောလူဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘုရားကျောင်းသို့ပြန်သွားရန် စိတ်ဝင်နေသော

၂၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အူကွန်အနေဖြင့် တုတ်ပါးအား သတ်ဖြတ်ရန်မှာ အတော်ခဦးစား ရသောအလုပ် ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းလူသည် တုတ်ပါးအား ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် နောက် ဆုတ်သွားသည်။

“ကျွန်မအနားကို ရှင် မကပ်နဲ့ ရှင် မကပ်နဲ့”

တုတ်ပါးသည် ရှေ့သို့လှမ်းဝင်လိုက်ပြီး ယင်းလူ၏လက် မောင်းကိုတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့သည်။

ယင်းလူ၏အသံ ခွေးစွဲစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ကျွန်မကို လွှတ်ပါ”

သူမသည် ရုန်းကန်နေ၏။ တုတ်ပါးက လက်မလွှတ်ပါ။ သူက တုန်ရင်စွာ တောင်းပန်နေပါသည်။

“ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ မင်းအခန်းထဲ မှာပဲ မင်း နားနေပါ။ အပြင်မှာ အခြေအနေတွေက ရှုပ်ထွေးနေပါတယ်။ ငါ့မှာလဲ ဆောင်ရွက်ရတဲ့တာဝန်တွေ များနေပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် ငါ တောင်းပန်နေတာပါ။ ငါ့နဲ့ ပြန်လိုက်နဲ့ပါ”

အူကွန် မကြည့်ရက်တော့ပါ။ တုတ်ပါးရှေ့သို့ ချဉ်းကပ်သွား တော့သည်။

“ဆရာကြီး တုတ်ပါး သူ့လက်မောင်းကို အတင်းဖမ်းဆုပ်မ ထားပါနဲ့၊ သူ့ကို လွှတ်လိုက်ပါ”

တုတ်ပါးသည် သက်ပြင်းတစ်ဇွန်အလိုက်၏။

“အူကွန်... ဒီကိစ္စမှာ မင်းမပါနဲ့၊ ဒါ ငါ့ကိစ္စ၊ ငါ့တာဝန် ရှင်မယ်၊ သူ့အနားယူမှု ဖြစ်မယ်ကွ”

အူကွန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

သရေခြင်သောသိုင်းစကား (၄၆-၆) ❀ ၂၀၇

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားလက်ကို လွှတ်လိုက်ပါ၊ ဒီအတိုင်းဆို ရင် သူ ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်နိုင်ပါတယ်”

တုတ်ပါးသည် ဝင်ရောက်ဆရာလုပ်နေသော အူကွန်ကို စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားပါသည်။

“မင်းဝင်မပါနဲ့၊ ထွက်သွားခမ်း”

သူသည် ယင်းလူအား တွန်းထိုးလေသည်။ ယင်းလူက လည်း ရုန်းနေသည်။ အူကွန် ဒေါသ မထိန်းနိုင်တော့ပါ။

“ဆရာကြီး တုတ်ပါး... သူ့ကိုမလွှတ်ဘူးလား”

တုတ်ပါးသည် သူ့ကိုကရုမခိုက်ဘဲ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ အူ ကွန်သည် လှစ်ခနဲ လှမ်းခုန်ပြီး တုတ်ပါး၏မိန်းကလေးကို လှုပ်ဆွဲ ကုတ်ဆွဲ လိုက်၏။

တုတ်ပါးသည် လှစ်ခနဲ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ သူသည် ယင်းလူအား ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး အူကွန်အား ဒေါသတကြီး ရင်ဆိုင် လိုက်လေ၏။

“မင်း အတော်အတင့်နဲ့ပါလား၊ ငါ့မိမိထဲမှာ ငါ့ကိုတိုက်ခိုက် ရတာမို့၊ ဟုတ်လား”

ယင်းလူသည် ငိုကြွေးပြီး ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။ အူ ကွန်မှာ ယင်းလူကို ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။

တုတ်ပါးကမူ အူကွန်က သူ့အား ကုတ်ဆွဲလိုက်မှုကြောင့် ဒေါသထွက်နေသည်။

“မင်းက ငါ စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်တယ်ပေါ့”

အူကွန်က အံ့ကြိတ်ပြီး တုတ်ပါးကိုရင်ဆိုင်သည်။

“တုတ်ပါး ခင်ဗျား သူ့ကိုဒုက္ခပေးနေတာကို မလေ့လာသေး

၂၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဘူးလား အခု သူ ရှေးနေပြီ၊ နောက် သူကံသွက်မိရူးသွားအောင်ဘုရားပေးဦးမလိုလား။

မြတ်စွာဘုရားကလည်း ဒေါသတကြီးပြန်ပြောသည်။

“ငါက ခုကွပေးနေတယ်ဟုတ်လား၊ အဲဒီလို မင်းထင်နေသလား။”

ရွှေကွန်အား လက်ညှိုးငါးခွက်ငါးဆင့်ချပြီးပြောလေတော့၏။

“ဒီမှာ ရွှေကွန်... သူဟာ မင်းအဖေနဲ့ညာအပြီးတုနောက်ပိုင်းမှာ လုံးဝပျော်ရွှင်မှု မရှိခဲ့ဘူးကွ၊ စိတ်သောကပဲ ရောက်နေရတယ်၊ အဲဒါဟာ သူ့ကို ဒီလိုခေါ်လာခဲ့တယ်၊ သူ့စိတ်ချမ်းသာမှု အဝဝကို ငါပေးအပ်ခဲ့တယ်၊ ငါ ဘာမဆိုအစွမ်းကုန် လိုက်လျောခဲ့တယ်၊ အဲဒါ ငါ့ကွပေးတာလား။”

သူသည် ဒေါ်ကြီးမောကြီးနှင့် ဆက်ပြောလေ၏။

“ဘယ်သူမဆို စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲနဲ့ ကြာကြာမနေနိုင်ကြပါဘူး၊ ငါက သူ့ကိုဆင်ရဲတွင်းက ကယ်ထုတ်ခဲ့တာကွ၊ သူ့ကိုပျော်အောင်ရွှင်အောင် ထားတယ်၊ အဲဒါ ငါ့အပြစ်လား။”

တုထိပါးသည် ပြောရင်း အသံများပင် တုန်တုန်ရင်ရင် ဖြစ်လာသည်။

“အိပ်မက်ပဲ မင်းတို့တကွဟာ စည်းကမ်း လူ့ကျင့်ဝတ် မတွေ့နဲ့ သူ့ကိုအကျဉ်းကျအောင် လုပ်ကြတယ်၊ သူ့ကိုစိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်ကြတယ်၊ သူ့ကိုအပြစ်ရှိတယ်လို့ထင်အောင် လုပ်နေကြတယ်၊ သူ့ရဲ့တာ ငါ့ကြောင့် မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းတို့ကြောင့် သိလား၊ မင်းတို့ကြောင့်။”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းအောင် (၈၆-၆) ❀ ၂၀၉

ရွှေကွန်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်၏။ သူ့ရယ်မောသံနဲ့ နာကျည်မှု အပြည့်အဝပါရှိလေ၏။

“ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ခင်ဗျား သူ့ကိုလိုချင်လို့ ကျုပ်အဖေကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်ခဲ့တယ်၊ ဒီလိုလုပ်တာဟာ သူ့ကိုဆင်ရဲတွင်းက ကယ်ထုတ်တာလို့ ဆိုချင်တာလား။”

သူက ခေါင်းယစ်ချပြီး ဒေါသတကြီး ပြောလေ၏။

“တုထိပါး... ခင်ဗျားနဲ့အတွေ့အခေါ်ဟာ အတော်ကို ကျဉ်းပြောင်းတယ်၊ အတ္တဆန်လွန်းတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာနေတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးလား၊ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာနေရင် လူလို ကျင့်ရတယ်ဗျာ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လို့ မရဘူး၊ အတ္တဆန်လို့မရဘူး။”

တုထိပါးက ရယ်မောလိုက်၏။ ဒေါသဖြင့် ရယ်မောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာအတ္တဆန်တာလဲ၊ ဘာကျဉ်းပြောင်းတာလဲ၊ မင်းတို့သာ အတ္တဆန်တာ၊ မင်းတို့သာ ကျဉ်းပြောင်းတာ၊ မင်းတို့သာ ယင်းလူ့ကို အစွမ်းလုပ်တာကွ။”

ရွှေကွန်က...

“ကျုပ်အဖေဟာ သူ့လင်၊ သူ့သားနဲ့ ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိနေတာကို ခင်ဗျားက ဆင်ရဲတွင်းကွနေတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်အဖေကိုသတ်တယ်၊ သူ့မယားကို ယူတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ လူ့မဟုတ်ဘူးကွ... လူ့မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျားဟာ သိပ်ရက်စက်တဲ့လူကောင်ကြီး။”

တုထိပါးသည် သူ့ကိုရှုမက်ကောင်ကြီးဟု ပြောချင်မြင်ဆက်ဆက်ခါ နာသွား၏။

၂၁၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“တိတ်စမ်း... မင်းတို့သာ ယင်းလူ့ကို ရှေးအောင်လုပ်တဲ့သူတွေ၊ ယင်းလူ့ကို အရူးလုပ်တဲ့သူတွေကို ဆုံးမရမယ်”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... သူ့ခိုက် လူသူဟန်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားကိုလဲ ဆုံးမရမယ်”

ဈာန်လည်း ဒေါသထွက်နေ၏။ တုတ်ပိုးကလည်း ဒေါသထွက်နေ၏။

တို့အခါ ဒေါသထွက်နေသူနှစ်ယောက်သည် ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်ကြလေတော့၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တိုက်ခိုက်မှုမှာ ပြင်းထန်လှသဖြင့် သိုင်းလောကတွင် သမိုင်းဝင်သည့်တိုက်ခိုက်မှုအဖြစ် စံဝင်သွားလေတော့၏။

.၁၁၁

သရဖူငြိမ်းသောသိုင်းသောရောင် (၆၆-၆) ❀ ၂၁၁

အဆုံး(၁)

အဆုံးသတ်သောတိုက်ခိုက်မှု

ဒေါသထွက်နေသဖြင့် အမှန်ကို မမြင်ကြသောလူနှစ်ယောက်သည် ပြင်းထန်ရက်စက်စွာ တိုက်ခိုက်ကြ၏။

ဈာန်နှင့် တုတ်ပိုးတို့တွေ့ခဲ့သည်မှာ အကြိမ်အတော်များပြီ။ သို့သော် တစ်ကြိမ်မျှ မတိုက်ခိုက်ချေ။ ယခုအကြိမ်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

တုတ်ပိုးသည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သည်မှာ မှန်၏။ ခြေထောက်၌ ခြေတုတပ်ထားရသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် သူတို့တိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန်ပြင်းထန်လှ၏။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် ထက်မြက်သောစားနှစ်လက်ပမာ ဖြစ်နေသည်။

သူ၏လက်ချောင်း ဆယ်ချောင်းမှာလည်း နွဲ့ထက်သော သိမ်းငှက်၊ လင်းယုန်တို့၏ ခြေသည်။ လက်သည်းပမာ ဖြစ်နေသည်။

လက်နှစ်ဖက်လွှပ်စွာမဲ့မှာ မှန်တိုင်းတိုက်သလို လွှဲပြန်လှ၏။ လက်ချောင်းများ၏ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်မှုမှာလည်း တစ်နှစ်နှင့် ခယ်စက်သလို မြန်သန်နေသည်။

၂၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်လှည့်ပတ်တိုက်ခိုက် ပုံမှာလည်း တစ္ဆေတစ်
ကောင်ပမာ အလွန်မြန်ဆန်နေသည်။

ဈေးကွန်က သူ့အား တိုက်ခိုက်တိုင်း ပြင်းထန်သောနစ်ကာ
ကွယ်မှုနှင့် ကြုံတွေ့ရလေ၏။

တုတ်ပါးသည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော်လည်း အားမာန်
အပြည့်နှင့် တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။

သိုင်းပညာတွင် ဤအသက်အရွယ်သည် အကောင်းဆုံးဖြစ်
နေသည်။ ပညာပြည့်ဝပြီး သက်လုံကောင်းသည့်အရွယ်ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အလေ့အကျင့်မပျက်သောကြောင့်တည်း။
ဈေးကွန်အဖို့ သတိထားတိုက်ခိုက်နေရသည်။ သူသည်

ဤကဲ့သို့ တိုက်ပွဲကို မတိုက်မီပူးချေ။

တိုက်ပွဲက အလွန်ပြင်းထန်လှ၏။ တုတ်ပါး၏တိုက်ကွက်
များမှာ လျင်မြန်သည်။ အားပါသည်။ တိုက်ကွက်တိုင်း တိုက်ကွက်

တိုင်းတွင် တုတ်ပါးကပင် ဦးဆောင်နေသည်။

ဈေးကွန်က နောက်ဆုတ်ရင်း...
“ခင်ဗျားဟာ ခင်းကျန်နယ်မှာ ပထမဆိုတာတော့ ကျုပ်

လက်ခံတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့သိုင်းပညာက ပြောင်
မြောက်တာကိုး။”

သူက ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဝှောင်းရွာရင်း ပြောလိုက်သည်။
သူသည် လှစ်ခနဲ တုတ်ပါးထဲသို့ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ တုတ်ပါး၏တိုက်

ကွက်ကိုခွောင်ရွာရင်း တိုက်ခံခြင်းဖြစ်သည်။
တုတ်ပါး ထိတ်လန့်သွားလေ၏။ ဤကဲ့သို့ တိုက်ခံခြင်းမျိုး
ကို တော်တန်ခံခဲ့ရလှ မလုပ်နိုင်ချေ။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစောရောင် (၆၆-၆) ❀ ၂၁၃

တုတ်ပါး ဘယ်ဘက်သို့ခွောင်တိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက်
ညာဘက်သို့ဝင်လာသည့် ဈေးကွန်အား လက်ဝဲခြေင့် ပြင်းထန်စွာ ခိုက်
ချလိုက်သည်။

“ဝန်း”

သို့သော် ဈေးကွန်က တုတ်ပါး၏ခိုက်ချက်ကို ကြိုသိပြီးဖြစ်
သဖြင့် ခွောင်တိုင်းပြီး တုတ်ပါး၏ဦးခေါင်းကိုတိုက်ခိုက်လိုက်၏။ တု
တ်ပါးက နောက်ဆုတ်ပေးရလေ၏။

“မင်း မဆိုးဘူး။ ဆရာပေါင်းနဲ့ သင်ထားတယ်ဆိုတော့
ဒီလောက်တော့ ရှိလျော့ပေါ့”

သူသည် နှစ်လှမ်းတက်ရန် တစ်လှမ်းဆုတ်ပေးခြင်း ဖြစ်
သည်။ သူသည် ဈေးကွန်၏သိုင်းပညာအတိမ်အနက်ကို ခန့်မှန်းမိသွား

၏။

ဈေးကွန်သည် သိုင်းပညာပေါင်းနဲ့သင်ထားသည်ကို သူသိ
သည်။ ငါးသိုင်းများဟောင်းဟုန်ဆိုသကဲ့သို့ဖြစ်သွားမည်ဟု သူထင်

သည်။

သို့သော် ဈေးကွန်က မဖြစ်ပေ။ သူခန့်မှန်းထားသည်ထက်
ဈေးကွန်၏ သိုင်းပညာက ကြောက်ရောကောင်းနေကြောင်း တွေ့ရှိ

နေရသည်။

ဈေးကွန်ကလည်း ယခင်က တုတ်ပါး၏သိုင်းပညာကို အ
ထင်မကြီးချေ။
ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်များခြင်းသာ သူ့ပညာဟုထင်ပြီး
ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။
ယခု တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်တွေ့ရသောအခါ သိုင်းပညာ

၂၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တကယ်တော့မြက်နေကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ထို့ကြောင့် အဘကုန်စမ်း သင်ကြားပေးခဲ့သည့် ပင်လယ် လက်ဝါးသိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုရလေတော့၏။

ချွေကွန်၏လက်နှစ်ဖက်သည် ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးများ တက်သကဲ့သို့ လှုပ်ရှားနေတော့၏။

သို့သော် တုထိပါးက ကြုံကြုံခံနိုင်၏။ ကေ့ဘက်ဆောင်၌ လှိုင်းများ ကြေပျက်ပျောက်ဆုံးသွားသည့်နည်း ချွေကွန်၏တိုက်ခိုက်မှုသည် အစည်းအစုံဖြစ်သွားရ၏။

တုထိပါးသည် ချွေကွန်အား ပြောလိုက်၏။

“ဗျာ ချွေကွန်၊ မင်းကို ငါနှိုးခဲ့ရင် ပင်လယ်ထဲခုန်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမယ်ကွ၊ မင်းပညာက ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ မကြောက်ဘူး”

တုထိပါး တကယ်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ တုထိပါးသည် အလွန်ဓာနကြီးသောသူ ဖြစ်၏။

ပြည်မသိုင်းအုပ်စုနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ပြု လုပ်နေသော်လည်း ဝင်းကုန်နယ်တွင်မူ တကယ်လူကောင်းဖြစ်နေသည်။

ပြည်မသိုင်းအုပ်စုကိုမူ ဉာဏ်ရှိသူတစ်ယောက်လည်း သုံးသည်။ မကောင်းသောစိတ်ထားနှင့်လည်း လုပ်ကြံသည်။

သူသည် ချွေကွန်အား နောက်ဆုံး အနိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည်သည်။

သူသည် ချွေကွန်တိုက်ခိုက်သည့် ပင်လယ်လက်ဝါးသိုင်းကို တစ်ကွက်ချင်း ပြန်လည်ချေသည်။

ချွေကွန်၏တိုက်ခိုက်မှုများသည် ပပျောက်သွား၏။ ဤသို့

သရဖူခြင်းသောသိုင်းဒဏ်ရာရင် (၉၆-၆) ❀ ၂၁၅

ချေပျက်တိုက်ခိုက်ရာတွင်လည်း လွန်စွာထူးမြဲရသည်။

သူသည် ကိုဦးခန္ဓာမလွပ်ဘဲ ခုခံချေပျက်၏။ တကယ် ပြင်းထန်သောတိုက်ခိုက်မှုသာ ခန္ဓာကိုယ်လွှပ်ရှားပြီး ခုခံချေပျက်သည်။

ချွေကွန်သည် တုထိပါးအား တိုက်ခိုက်နေရသော်လည်း မပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောမထားဝံ့ပါ။

ထိုစဉ် တုထိပါးက ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လာသဖြင့် ချွေကွန် နောက်ဆုတ်ရတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် သိုင်းကွက်တစ်ရာကျော် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ချွေကွန်က မရပ်မနား တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ တိုက်ခိုက်တိုင်း တုထိပါးက ပြန်လည်ချေပျက်သည်သာဖြစ်၏။

သို့သော် တစ်စုရှိသည်မှာ တုထိပါးကလည်း ချွေကွန်အား ဆက်တိုက် တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူမသာ ကိုယ်မသာ အဓမ္မမီးကုန် တိုက်ခိုက်နေရသည်။

တုထိပါးက မရပ်ချင် ရယ်ချင်ဖြင့် ရယ်မောရင်း...

“ချွေကွန်... မင်းပညာက မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါက ပညာကုန် ထုတ်သုံးသေးတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ အခု နောက်ဆုတ်ရင် ထုတ်၊ ငါ အချိန်ပေးမယ်”

ချွေကွန်က ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါ ခင်ဗျား မှားတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ပညာကုန်ထုတ်သုံးရတာလဲ၊ ပညာကုန်ထုတ်သုံးပြီး ကျုပ်ကိုအနိုင်ယူသင့်တာနဲ့မို့ရင် ခင်ဗျား ဖွဲ့သွားလိမ့်မယ်”

၂၁၆. ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ချစ်သူနဲ့တော့ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တုတ်ပါးအား လက်ဝဲ
ဖြင့် ခိုက်လိုက်သည်။

“ဝန်း”

တုတ်ပါး၏ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ လက်ဝဲနှစ်ဖက်
ကိုပူး၍ ခုခံလိုက်၏။

ချစ်သူနဲ့တော့ နောက်သို့မြေလှမ်းနှစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်သွား၏။
တုတ်ပါးသည်လည်း နောက်ဆုတ်သွားရလေ၏။

တုတ်ပါးသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အတွင်းအာရုံပြည့်ဝ
နေသော ချစ်သူနဲ့အား အံ့သြသွားသည်။

ချစ်သူနဲ့ကလည်း တုတ်ပါး၏ခုခံမှုကို အံ့သြသွားလေ၏။
သူသည် ညာဘက်လက်ကိုဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး လက်ညှိုးတစ်ချောင်း
တည်ဖြင့် တုတ်ပါး၏ညာဘက်ပခုံး ကျန်းကျင်သွေးကြောနေရာကို
လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်လိုက်၏။

အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရှင်များသုံးသော သိုင်းကွက်သည်
တစ်ကွက်ဆို ဆိုသလောက် ချိုးရောက်၏။ အနည်းငယ်ဧကန်လှည့်
သွားသည်နှင့် အသက်သေဆုံးသွားနိုင်ပေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တဖြည်းဖြည်း တိုက်ခိုက်ရင်း အိမ်အပြင်
သို့ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

အပြင်တွင် နှင်းဖုန်များသည် တဖွဲဖွဲကျ နေ၏။ ရာသီဥတု
သည် အေးမြနေသည်။

ထိုရာသီတွင် ခွေးသံတစ်ခု ဖြင့်တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းမှာ
သိုင်းလောက၏ထုံးစံတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။

တုတ်ပါးသည် ထူးဆန်းသောသိုင်းကွက်များကို အကြိမ်

သရဖူခြင်းသောသိုင်းကွက်ရာဇ် (၈၆-၆) ❀ ၂၁၇

ကြိမ် အသံမြှောက်တိုက်ခိုက်သော်လည်း ချစ်သူ၏ခုခံမှုကို ထိုးဖောက်
ခြင်းမရှိပါချေ။

အရိုးကွဲမတတ်အေးမြသောလေသည် သူတို့၏ဆုပွက်
နေသောသွေးများကို အေးသွားအောင် မလုပ်နိုင်သည့်အပြင် ဂိုဏ်း
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အားပေးသလို ဖြစ်နေပေ
သည်။

ချစ်သူနဲ့တော့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း
တုတ်ပါးအား အနိုင်မရရှိသဖြင့် လွန်စွာ အံ့သြနေ၏။

သူ သိုင်းပညာများ တတ်မြောက်ပြီးနောက် ဤသို့တက်ညီ
လက်ညီတိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းမှာ ပထမအကြိမ် ဖြစ်သဖြင့် သူ၏အမှားအ
ယွင်းများကို စိစစ်တွေ့ရှိရသည်။

ထိုအမှားများကိုမြဲမြံပြီး တိုက်ခိုက်လျှင် သူ၏တိုက်ခိုက်
မှုမှာ စင်းလုံးစော့ဖြစ်သွားပေမည်။

တုတ်ပါး သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ခဲ့သည့်မှာ နှစ်ပေါင်းငါး
ဆယ်မက ရှိခဲ့လေပြီ။

ဤသူငယ်သည် အတော်ယှဉ်ပြိုင်ရသောလူငယ်ဖြစ်၏။
ယခု သိုင်းကွက်သုံးရာကျော်နေပြီ။ ဤလူငယ်ကို အနိုင်မရသေးပေ။

သူက ရယ်မောလိုက်၏။
“နောက်ဆယ်နှစ်ဆိုရင် သိုင်းလောကမှာ ပထမဖြစ်နိုင်
တယ်။ မင်း မဆိုးပါဘူး။”

ချစ်သူနဲ့ကလည်း ရယ်မောလိုက်၏။
“သိုင်းကွက်ရာဇ်ဆိုတာ ဘာလုပ်မလဲ။ သိုင်းလောကမှာ ပထမ
ထမဖြစ်တာ ဘာရက်ယူရမလဲ။ နောက်ဆယ်နှစ်မှာ နောက်ဆိုင်

၂၁၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မြစ်ရမယ်”

တုထိပါး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“မင်း အာပြောလိုက်သလဲ”

မှန်သည်။ ချွေကွန်က ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ တုထိပါး လိုက်မမီနိုင်ဘဲ မြစ်သွားရသည်။

ချွေကွန်က...

“ဘာမှမပြောဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် ကောင်းမပြောဘဲ တိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်။

အချိန်အတော်သွားသောအခါ နံနက်အလင်းရောင်သည် ထက်ကောင်းကင်၌သန်းလာလေ၏။

တုထိပါးသည် မတိုက်လိုတော့အေး။ ခုသည် အဖွဲ့အစည်းမပေါ်ဘဲ အိနေသည်။ ထို့ကြောင့် လှမ်းအော်လိုက်လေ၏။

“မိုလင်းနု... ဒါမိုင်းတာ လုပ်ပြီပြီလား”

ချွေကွန် နိုးမိုင်းသွားသည်။

“သူတို့ ဘာညာတ်နီညာတ်နက်တွေ ထုတ်ဦးမလဲ မသိဘူး။ တုထိပါးဟာ သိပ်ညာတ်များတယ်။ သတိထားရမယ်”

သို့သော် သူသည် တစ်ချက်တော့ တွေ့သည်။

“မိုလင်းနုဟာ ငါ့အပေါ်စေတနာထားတယ်။ ငါ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကောင်းကြံမှုမဟုတ်ဘူး”

ထိုအချိန်တွင် အဆောက်အအုံထဲမှ မိုလင်းနု၏အသံပေါ်လာသည်။

“ဗေဗေ... အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီပြီ။ ဗေဗေက မပြီး

သရဇ္ဈခြင်းသောသိုင်းဝေးရာပ် (၉၆-၆) ❀ ၂၁၉

သေးဘူးလား ဒီမှာ အားလုံးအဆင်သင့်ပါပဲ”

ချွေကွန်သည် တုထိပါးတိုက်ခိုက်နေသည့်သဘောကို နားမလည်နိုင်ဘဲ မြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ် တုထိပါးက...

“ငါက သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေတာပါ။ အခုလောက်ဆို ရင် တော်လောက်ပါပြီ”

သူသည် ကောင်းပြောပြီးသည်နှင့် နောက်ဆုတ်သွား၏။ ချွေကွန်က ခုန်လိုက်မည့်ဟန်ပြင်လိုက်ရာ တုထိပါးက ကမန်းကတန်း လက်ကာပြလေ၏။

“တော်လောက်ပါပြီ၊ ဒီနေ့တော့ သရေခွေခွေ ငါ့မှာ လုပ်ရာ လေးတွေရှိနေလို့ ခွင့်ပြုပါဦး။ မင်းကို ငါ့ချီးကျူးပါတယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် အိမ်ထဲသို့မဝင်ဘဲ အိမ်ပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားတော့၏။ မြင်ကွင်းထဲမှမိမိမှောက်ကွယ်သွားသည်။

ချွေကွန်မှာ ပြေးလွှားမလိုက်ရုံပါ။ တုထိပါးသည် အလွန် ဉာဏ်နီညာဏ်နက်များသဖြင့်၍ သူ့နောက်ပြေးလိုက်မှု ဝက်ပါအတွင်း တစ်လည်လည်မြစ်နေမည်ကို စိုးမိသည်။

သူက အရေးတကြီး လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“တုထိပါး... ကျွန်တော့်ဆရာရဲ့ ဝစ္စည်းကော”

တုထိပါးက မည်သို့မျှ မြန်မအော်ပါ။ လုံးဝ အသုံးမကြာရဘဲ ရှိသည်။

ထိုစဉ် မိုလင်းနု၏ခွေးရှင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဗေဗေ... ဗေဗေ”

ချွေကွန် ရင်ထိတ်သွားသည်။

၂၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခင်း

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မိုလင်းနု၏အသံသည် အဆောက်အအုံထဲမှမဟုတ်ဘဲ ဝက်ပါအတွင်းတစ်နေရာမှ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ချူကွန်သည် အဆောက်အအုံဘေးမှ သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးတစ်ပင်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

သစ်ပင်ကြီးသည်လည်း နှင်းပွင့်များကျသဖြင့် ဖြူဖွေးနေပြေ။ သူသည် သစ်ပင်ကြီးပေါ် ခုန်တက်လိုက်၏။

“ဘာတွေ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ မသိဘူး”

သူသည် စဉ်းစားရင်း သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ အရပ်ရပ်မျက်နှာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

တောင်ပူစာများ သစ်ပင်များကို နှင်းတဖွေးဖွေးနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

တုထိပါးကိုလည်း မတွေ့ရ။ မိုလင်းနုကိုလည်း မတွေ့ရတော့ချေ။

သူသည် သစ်ပင်ပေါ်မှပြန်လည် ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျမူ သူသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာသကဲ့သို့စားလိုက်ရသည်။

“ငါ တည်းခိုဆောင်ကိုဖြန်ပြီး အနားယူရင်ကောင်းမယ်၊ အကျိုးအကြောင်းကို ဆရာကို ဖြန်ပြောပြီး ဆရာ့ဆီက အကြံဉာဏ်ယူရင် ကောင်းမယ်”

သူသည် တည်းခိုဆောင်သို့ပြန်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ကျောက်စားပွဲအနောက်ဘက် ခန်းဆီးကန်လန့်ကတောင် ရေးသားထားသော ကျောက်စာများကို သတိရလိုက်တော့သည်။

“ဤခန်းဆီးနောက်ကွယ်တွင် ချမ်းစွမ်းကျသိုင်းကျမ်းရှိ

သရေခြင်းသောသိုင်းကောရာဇ် (၆၆-၆) ❀ ၂၂၁

သည်”

ချူကွန်သည် အဆောက်အအုံထဲသို့ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာလေတော့၏။

ထိုအခါ ကျောက်စားပွဲကိုမတွေ့ရတော့ပါ။ သူသည် ယင်းလူးကိုလှည့်ကြည့်နေခဏကပင် ကျောက်စားပွဲသည် ဖြေအောက်သို့နှိမ့်ဝင်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ခန်းဆီးကတော့ ဒီသေးသည်။ ခန်းဆီးပေါ်၌ ရေးသားထားသောစာများကလည်း ဒီသေးသည်။

“ဤခန်းဆီးနောက်ကွယ်တွင် ချမ်းစွမ်းကျသိုင်းကျမ်းရှိသည်”

ချူကွန် တွေးလိုက်၏။

“တုထိပါးဟာ ဒီလောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့သိုင်းကျမ်းကို ဒီလိုလွယ်လွယ်ကူကူ ထားခဲ့ပါ့မလား”

ချူကွန်သည် စဉ်းစားတွေးတောရင်း ခန်းဆီးအနီးသို့စဉ်းကပ်လာသည်။ ထို့နောက် ခန်းဆီးကိုဖယ်ရှားပစ်လိုက်၏။

ချူကွန်သည် ခန်းဆီးနောက်ကွယ်မှအရာများကို ပြင်သောအခါ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားပြီး နောက်သို့ခြေနှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းမျှ ဆုတ်မိလေ၏။

“ဘုရား... ဘုရား... ငဲကြီးလိုက်တာ”

ခန်းဆီးနောက်ကွယ်တွင် အလောင်းခြောက်လောင်းကို ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။

ထိုအလောင်းများတွင် အမျိုးသက်ကြီးရွယ်အို များပါရှိပြီး အမျိုးက လူငယ်လူရွယ်များဖြစ်သည်။

၂၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူတို့သည် မျက်လုံးများနှင့်ပါးစပ်များမှ သွေးများယိုစီး ကျပြီး သေဆုံးနေကြလေသည်။

ထိုမြောက်လောင်းထဲတွင် ဈေးကွန် တွေ့ဖူး သိက္ခာမီးသေ လုံးဝမပါပါ။

ထိုလူခြေယောက်သည် ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းအတွက် လာရောက်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ဈေးကွန် ယုံကြည်မိလေသည်။

ဈေးကွန်သည် ထိုအလောင်းမြောက်လောင်းကိုကြည့်ပြီး ရင် နာမိလေ၏။ တုတ်ပါးကိုလည်း ဒေါသထွက်မိသည်။

“တော်တော် ရက်စက်တဲ့တုတ်ပါးပါလား။”

ဤလူများအား တုတ်ပါးသည် ရက်စက်စက်စက်သတ်ဖြတ် သွားသည်။

သတ်ဖြတ်သည်ကတော့ ရှိစေတော့၊ အလောင်းများကို သည်အတိုင်းထားပစ်ခဲ့ခြင်းက အရပ်ဆိုးလှသည်။

သူကတော့ တမင်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။ ချမ်းချမ်းကျသိုင်း ကျမ်းကိုလိုချင်လျှင် ဤလိုဖြစ် မည်ဟု စံနမူနာပြထားခြင်းဖြစ်မည်။

ဈေးကွန် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

“ဒီအလောင်းတွေကို ဒီအတိုင်းထားလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ငါ မြေ ဖြှုပ်ပေးမှဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူတို့ရဲ့ တံမလွန်ဘဝလဲ ကောင်းသွားတာ လေ့။”

ဈေးကွန်သည် အလောင်းများကို အပြင်သို့ထမ်းချယူပြီး မြေ တွင်းများ တူး၍ ဖြှုပ်နှံပေးလိုက်တော့၏။

“သူတို့သေရတာ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းကို လောဘတိုက် တဲ့အတွက် သေရတာပဲ၊ ကိုယ့်အပြစ်ကြောင့် ကိုယ်သေရတာ ဖြစ်တဲ့

သရေပြင်သောသိုင်းစောရောင် (စဉ်-၆) ❀ ၂၂၃

အတွက် သူတို့ကိုအပြစ်တင်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါကပဲ သရေတိုက်ပဲမှ ဖြစ်တော့မယ်။”

ဈေးကွန်သည် ကိုရင်စိတ်ရှိသူဖြစ်သဖြင့် ထိုင်၍ သရေတိုက် တင်လေတော့၏။

တင်ပြီးသောအခါ အဆောက်အအုံထဲပြန်ဝင်ပြီး ကျောက် စားပွဲနှင့်ဆွဲကြိုးပြားကို ရှာဖွေသည်။

နေရာအနှံ့ရှာသော်လည်း မတွေ့ရတော့ချေ၊ ဈေးကွန် စိတ် ပျက်ပြီး အဆောက်အအုံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာလာလေတော့၏။

အပြင်ဘက်တွင် တစ်ညလုံး ကုသားသော နှင်းစွန်းသည် ကမ္ဘာမြေပြင်ကို ငွေရောင်လွှမ်းမိုးစေတော့သည်။

ဤသန့်ရှင်းသော မြေပေါ်၌ ကြမ်းတမ်းစက်စက်ယုတ်ယုတ် မှုများသည် ရှိနေပေသေးသည်။

ဈေးကွန်သည် လမ်းလျှောက်လာရင်း ခေါင်းမောကြည့်လိုက် သောအခါ ရွှေမျှော်ခင်းများကို ဖြိုပြင်ထင်လင်းစွာ တွေ့ရှိနေရပေသည်။

“အင်း... တုတ်ပါးဟာ သူ့ဝက်ပါးကိုချက်သိမ်းလိုက်ပြီပဲ။”

ဈေးကွန်သည်တီးတိုးရေရွက်ရင်း တည်းခိုဆောင်သို့ ပြန် လျှောက်လေတော့၏။

ထိုစဉ်...

“မပြေးနဲ့ မပြေးပါနဲ့”

လူတစ်ယောက်၏အော်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ဈေးကွန်သည် လမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

ယင်းလူသည် သူ့ရှေ့အတော်လှမ်းလှမ်းမှဖြစ်နေပြီး မပြေ သွားသည်။

၂၂၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူ့နောက်သို့လူတစ်ယောက်က အော်ခေါ်၍ ပြေးလိုက်
သွားသည်။ ထိုလူမှာ ရောက်ခုံးဖြစ်ကြောင်း ချွေကွန် တွေ့ရှိရလေ
သည်။

ချွေကွန်သည် ရောက်ခုံးထံသို့ ပြေးသွား၏။

“ဦးလေး ရောက်ခုံး... ဦးလေး ရောက်ခုံး”

ရောက်ခုံးက လက်ယမ်းပြပြီး ပြန်နှင်သည်။

“ငါ့ဆီ မလာနဲ့၊ ငါ့ဆီ မလာနဲ့၊ မင်းပြန်သွား”

သူသည် အော်ရင်း ယင်းလူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေ
၏။

ချွေကွန်သည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။ သူ
သည် ရောက်ခုံးကိုပြေးထွက်သွားစရာဘက်သို့ ငေးမောကြည့်ပြီး
သက်ပြင်းတစ်မျက် ချလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် နှိမ့်နယ်ပင်ပန်းစွာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်
လျှောက်သွားလေတော့သည်။

စာစဉ်(၆)ပြီး၏။

စာစဉ်(၇)တို့ ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

